

LOBSANG RAMPA MIT LIV MED LAMAEN

LOBSANG RAMPA MIT LIV MED LAMAEN

„Mit liv med lamaen“ er Lobsang Rampas beretning om sine mystiske samtaler med katten mrs. Fifi Gråskæg. Det begynde således:

„Du må være vanvittig, Feef, sagde lamaen. Hvem ville tro på, at du har skrevet en bog? Han smilede til mig og gnubbede mig under hagen, på den måde jeg allerbedst kan lide det, før han gik ud af værelset for at ordne et eller andet.

Jeg sad og tænkte over det. – Hvorfor skulle jeg ikke kunne skrive en bog? Ganske vist er jeg en kat, men nogen almindelig kat er jeg ikke. Åh nej! Jeg er en siamesisk kat, som er vidt berejst og som har set meget. Ganske vist er jeg blind nu, og må støtte mig til lamaen og Lady Ku'e'i for at kunne finde rundt. Men jeg har da mine minder.

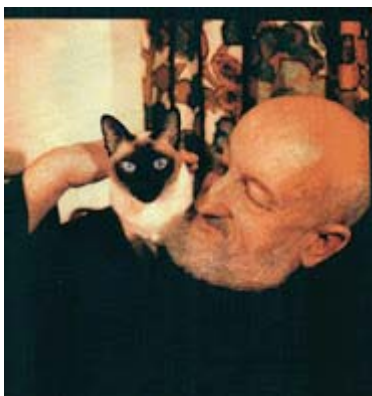
Selvfølgelig er jeg gammel, meget gammel endda, og temmelig svagelig, men er det ikke netop en god grund til, at jeg skriver det ned, jeg har oplevet, mens jeg stadig er i stand til det?“

Som sagt så gjort. Her er da historien om katten mrs. Fifi Gråskæg, sådan som hun dikterede den til dr. Lobsang Rampa.

[*sarvei til hvordan katter kommuniserer*](#)

OVERSATT AV G.HORST - Fra "Living with the Lama" - (Originally published in 1964) a book partly telepathically dictated by one of DR. Rampa's many cats, "Fifi Greywhiskers".

Boken er i ved siden av å være "Rampa-kattens historie", en skildring av den "engelske del av Rampa's liv i Irland og videre flyttingen til Canada, etc. Liksom delvis fortalt "gjennom Rampa-katten's bevissthet".

lamaen og en av Rampa-kattene.

Forord

Du må være vanvittig, Feef, sagde lamaen. Hvem vil tro på, at du har skrevet den bog? Han smilede ned til mig og gnubbede mig under hagen, på den måde jeg allerbedst kan lide det, før han gik ud af værelset for at ordne et eller andet.

Jeg sad og tænkte over det. - Hvorfor skulle jeg ikke kunne skrive en bog? Ganske vist er jeg en kat, men nogen almindelig kat er jeg ikke. Åh nej! Jeg er en siamesisk kat, som er vidt berejst og som har set meget. - Ganske vist er jeg blind nu, og må støtte mig

til lamaen og Lady Ku'ei for at kunne finde rundt. Men jeg har da mine minder.

Selvfølgelig er jeg gammel, meget gammel endda, og temmelig svagelig, men er det ikke netop en god grund til, at jeg skriver det ned, jeg har oplevet, mens jeg stadig er i stand til det? Her er derfor min beretning om livet sammen med lamaen, om de lykkeligste dage i mit liv, om solskinsdage efter dage i skygge.

(Mrs.) ”Fifi Gråskæg”

Første kapitel

Moder var rastløs og skreg i vilden sky. - Jeg vil have en han-kat, skreg hun. - En stor dejlig hankat! Folk sagde, at larmen var frygtelig. Men mor var også kendt for sin røst. På hendes meget bestemte forlangende blev alle katteforretninger kæmmet for en passende siamesisk hankat med en anstændig stamtavle. Moders stemme blev højere og mere og mere skinger. Folk blev mere og mere forstyrrede og gik ud for at søge med fornyet styrke.

Tilsidst blev en præsenteret kandidat fundet, og han og moder blev præsenteret for hinanden på den mest formelle måde. Det var efter det møde, at jeg, efter passende tid naturligvis, dukkede frem på scenen, og jeg fik lov til at leve, mens alle mine søstre og brødre blev druknet.

Moder og jeg levede hos en gammel fransk familie, som havde en stor ejendom uden for Paris. Manden var højtstående diplomat. De fleste af ugens dage blev han i Paris, og ofte kom han ikke hjem om aftenen, men blev i byen hos sin elskerinde. Damen som levede sammen med os, Madame Diplomat, var en meget streng dame, en overfladisk og frustreret kvinde. Vi katte var ikke personer for hende (sådan som vi er det for lamaen) men bare noget, hun kunne vise frem ved teselskaberne.

Moder havde en pragtfuld figur med det sorteste ansigt og en hale, der stod lige lodret op i vejret Hun havde vundet mange præmier. En dag, før jeg var vænnet helt fra, sang hun højere end sædvanligt. Madame Diplomat fik et raserianfald og kaldte på gartneren. - Pierre, råbte hun. - Tag hende og smid hende i bassinet Jeg kan ikke holde den larm ud. Pierre, der var en lille, trist udseende franskmand, kunne ikke lide os, fordi vi somme tider hjalp ham med at undersøge, om planterne groede, ved at kradse i jorden. Han tog hende, puttede hende i en gammel, beskidt kartoffelsæk og gik afsted med hende. Den nat gred jeg mig i søvn, alene og bange i et udhus, hvor Madame Diplomat ikke kunne blive forstyrret af min jamren.

Jeg lå urolig og feberhed på min seng af gamle aviser, der var smidt på gulvet. Min lille krop rystede af kulde og sult, og jeg anede ikke, hvordan jeg skulle klare mig.

Da de første glimt af morgenlyset sneg sig ind gennem de spindelvævfyldte vinduer i udhuset, sprang jeg op i frygt, da jeg hørte tunge fodtrin komme op ad stien; de tøvede lidt ved døren men skubbede den op og kom ind. - Åh, tænkte jeg lettet - det er kun Madame Albertine, husholdersken. Pustende bøjede hun sig ned og satte en stor skål mælk foran mig og nødte mig til at drikke.

I dagevis gik jeg rundt med sorg i sindet og sørgede over min moder, der var blevet myrdet udelukkende på grund af sin høje stemme. I dagevis mærkede jeg ikke varmen fra solen, ej heller hørte jeg den stemme, som jeg elskede så højt. Jeg stiltede og tørstede og holdt mig helt til den rare (no: koselige) Madame Albertine. Uden hende ville jeg være sultet ihjel, for jeg var endnu for ung til at spise uden hjælp.

Dagene gik og ugerne med. Jeg lærte at klare mig selv. Men mine vanskeligheder i barndommen gav mig et knæk for livet. Ejendommen var umådeligt stor, og jeg

vandrede ofte rundt, men sørgede for at holde mig væk fra menneskene og deres klodsede fødder. Træerne var mine bedste venner. Jeg klatrede op i dem, lagde mig på grenene og strakte mig i solen. Træerne hviskede og fortalte mig om de lykkelige dage, jeg ville få senere i livet. Dengang forstod jeg dem ikke, men jeg troede på dem og bevarede deres ord dybt i mit hjerte og fandt trøst i dem selv i de mørkeste timer.

En morgen vågnede jeg med en mærkelig udefinerbar fornemmelse. Jeg udstødte et spørgende hyl, som Madame Diplomat uheldigvis hørte. Madame Diplomat kaldte på Pierre. - Pierre, sagde hun - Få fat på en hankat, ligegyldigt hvilken, bare en der kan tæmme hende. Senere på dagen blev jeg fanget og smidt ned i en trækasse. Næsten før jeg blev klar over, at jeg ikke var alene, sprang en berygtet gammel hankat på mig, og jeg følte et chokerende stød. Et øyeblik troede jeg at et af menneskene havde slået mig. En sviende smerte overvældede mig, og jeg merkede at der var noget der var sønderrevet. Jeg skæg af angst og skræk og langede vildt ud efter den gamle hankat og blodet sprøjtede fra hans ene øre, og han skreg lige så højt som jeg. Med lynets hast blev låget revet af kassen og forskrækkede øjne stirrede ned. Jeg sprang ud; da jeg slap fri, så jeg den gamle satan springe spyttende og hvæsende lige i hovedet på Pierre, der tumlede bagover og væltede Madame Diplomat.

Jeg styrtede tværs over græsplænen og sprang op i et gammelt æbletræ for at gemme mig. Jeg klatrede op ad den velkomne stamme, nåede en svær gren, som jeg kendte, og der lagde jeg mig ned og gispede efter vejret (no; pusten). Bladene raslede let i brisen og kærtegnede mig. Grenene svajede og knagede og lullede mig langsomt i en udmattet søvn.

Jeg lå på grenen resten af dagen og hele natten, sulten, bange og syg, og undrede mig over, at menneskene kunne være så ubarmhjertige, så ligegyldige overfor følelserne hos et lille dyr, der var så helt afhængigt af dem. Natten var kold, og en let silende regn drev ned over os fra Paris. Jeg var gennemblødt og rystede af kulde, og dog var jeg for skræmt til at klatre ned og søge læ.

Den tidlige morgens kolde lys veg langsomt for en mørk og grålig overskyet dag. Blytunge skyer drev hastigt over den truende himmel. Af og til kom der en regnbyge. Op på dagen kom en velkendt skikkelse ud fra huset. Madame Albertine trådte tungt i jorden, men hun smilede medfølelse, da hun nærmede sig træet og kiggede nærsynet op i det. Jeg kaldte svagt på hende, og hun rakte sine hænder ud efter mig. - Åh, min stakkels lille Fifi, kom her ned til mig. Jeg har mad til dig. Jeg lod mig glide baglæns hen ad grenen og klatrede langsomt ned ad stammen. - Åh, min stakkels lille Fifi, sagde hun igen og lagde sig på knæ i græsset ved siden af mig og strøg mig, mens jeg drak den mælk og spiste den mad, hun havde haft med. Da jeg havde spist færdig, gned jeg mig op ad hende, vel vidende at hun heller ikke talte mit spøg, men jeg talte heller ikke fransk. (Selv om jeg forstod det fuldt ud). Så løftede hun mig op og bar mig op i huset og op på sit værelse.

Jeg så mig interesseret omkring med vidtåbne øjne. Værelset var nyt for mig, og jeg syntes det var dejligt indrettet med gode muligheder for at strække kløerne. Stadig med mig på skulderen bevægede hun sig tungt hen til vinduet og så ud. - Åh, ud-brød hun og pustede ud. - Det er sørgeligt, at der findes så megen grusomhed i al denne dejlighed. Så løftede hun mig op i sit meget velegnede skød, så mig ind i ansigtet og sagde: - Min stakkels dejlige lille Fifi, Madame Diplomat er en hård og ond kvinde. En snob af de aller værste. Du betyder ikke mere for hende end et stykke legetøj. Men for mig er du en af den gode Guds skabninger. Nå, men du forstår sikkert ikke, hvad jeg siger, lille kat.

Jeg spandt for at vise hende, at det gjorde jeg, og jeg slikkede hendes hænder: Hun klappede mig og sagde: - Åh, nej - al den kærlighed og hengivenhed der dog spildes. Du

bliver en god moder, lille Fifi.

Jeg rullede mig sammen i hendes skød og kastede et blik ud gennem vinduet Udsigten var så interessant, at jeg måtte op at stå og presse min næse mod glasset for bedre at kunne se. Madame Albertine smilede ømt til mig og trak mig legende i halen, men udsigten havde nu hele min opmærksomhed. Hun vendte sig og lagde sig på knæ med et bums. Kind mod kind kiggede vi ud gennem vinduet.

Under os havde vi den velholdte græsplæne, der lignede et blødt grønt tæppe, kantet af en række statelige poppeltræer. Til venstre strakte den glatte, grålige indkørsel sig ud til vejen, hvorfra der kom en svag summen fra trafikken, der drønedes til og fra hovedstaden. Min gamle ven, æbletræet, stod for sig selv og knejsede ved den kunstige sø, i hvis overflade den mørkegrå himmel spejlede sig. Rundt omkring vandkanten voksede der en sparsom kant af rør. Den mindede mig om den håkrans, jeg havde set hos den gamle præst, der kom og besøgte „Hertugen“, Madame Diplomats mand.

Jeg kiggede på bassinet og tænkte atter på min stakkels moder, som var blevet druknet der. - Og hvor mange andre? Tænkte jeg. Madame Albertine så pludselig på mig og sagde: -Hvorfor græder du, lille Fifi? Jeg tror virkelig, du græder, ja, du har jo tårer i øjnene. Det er en grusom, grusom verden, lille Fifi - grusom for os alle. Pludselig kunne jeg se nogle små sorte pletter langt borte, som jeg vidste ville blive til vogne, der ville komme farende ind ad indkørselen og standse op foran huset med hvinende, skrigende dæk. En klokke ringede arrigt, og fik min pels til at stritte i vejret og min hale til at blive pøllet. Madame tog en sort tingest, som jeg vidste kaldtes en telefon, og jeg hørte Madame Diplomats skingrende stemme flyde ophidset ud fra den: - Albertine, Albertine, hvorfor passer De ikke Deres pligter? Hvad tror De, jeg betaler Dem for? Det er den rene godgørenhed at beholde Dem! Kom med det samme, for vi har fået gæster. De kan ikke tillade Dem at drive den af på den måde, Albertine. Stemmen forsvandt, og Madame Albertine sukkede af skuffelse. - Åh! Det er krigen, der er skyld i alt dette. Nu må jeg arbejde på sulteløn i seksten timer. Du skal bare hvile dig, lille Fifi. Her er en kasse med jord! Hun sukkede igen, klappede mig endnu en gang og gik ud af værelset Jeg hørte trappen knage under hendes vægt, og så var alt stille.

Stenterrassen under mit vindue sværmede med mennesker. Madame bukkede og nejede og var så forekommende, at jeg blev klar over, at det var meget betydningsfulde mennesker. Som ved et trylleslag dukkede små borde frem, dækket med fine, hvide duge (jeg brugte aviser, Le Paris Soir, som dug) og tjenere bar en overdådighed af mad og drikkevarer frem. Da jeg vendte mig væk for rigtigt at rulle mig sammen, slog en tanke ned i mig og fik min hale til at pølle op. Jeg havde glemt det mest elementære; jeg havde glemt det første, min moder havde lært mig. - Undersøg altid et nyt sted, havde hun sagt. - Gå alting igennem. Undersøg alle flutgveje. Vær på vagt overfor det usædvanlige, det uventede. Hvil aldrig, før du kender værelset!

Skamfuld rejste jeg mig, indsnusede luften og bestemte mig for, hvor jeg ville begynde. Jeg ville tage den venstre væg først og arbejde mig rundt Jeg sprang ned på gulvet, kiggede ud af vinduet og snusede for at opdage noget usædvanligt. Jeg begyndte at gøre mig bekendt med indretningen, med farene og fordelene. Tapetet var falmet og blomstret, med store gule blomster på rød baggrund. Stolene var høje og pinligt rene, men de højrøde sæder var falmende. Undersiden af bordene var rene og fri for spindelvæv. Katte, ved De, ser undersiden af alt og ikke overfladen, og menneskelige væsener ville ikke kunne genkende tingene fra vor synsvinkel.

Op ad væggen stod en chiffoniere, og jeg krøb midt ud på gulvet for at bedømme, hvordan jeg kunne komme op oven på den. En hurtig vurdering viste, at jeg kunne hoppe op på bordet fra stolen. Åh, hvor var det glat! men jeg kom da op oven på chiffonieren. Her sad jeg et stykke tid og vaskede mit ansigt og mine ører, og var lige

ved at falde ned af forskrækkelse. En siamesisk kat sad og så på mig, mens hun vaskede sig. - Mærkeligt, tænkte jeg, - jeg havde ikke ventet at finde en kat her. Madame Albertine må have holdt det hemmeligt. Jeg tog mod til mig og sagde goddag, mens jeg gik hen mod hende. Hun havde åbenbart fået den samme ide, for hun kom også hen mod mig. Vi standsede op med en slags vindue imellem. - Mærkeligt, tænkte jeg undrende. - Hvordan kan det, dog være? På vagt overfor muligheden af, at det var et nummer, så jeg tilbage på vinduet. Der var ingen der. Men forbavsede nok efterlignede hun alle mine bevægelser. Til sidst gik det op for mig, at det var et spejl, en mærkelig indretning, som min moder havde fortalt mig om. Men det var sandelig dét første, jeg havde set, for dette var mit første besøg i huset.

Madame Diplomat var meget besynderlig, for katte havde ikke lov til at opholde sig inde i huset - kun når vi skulle vises frem. Endnu var jeg blevet sparet for denne fornedrelse.

- Nå, mumlede jeg for mig selv, - jeg må se at komme videre med min inspektion. Spejlet kan vente. I den anden ende af værelset, fik jeg øje på en stor metalindretning med messing-kugler i hjørnerne. Mellem disse kugler var tingesten dækket med et tæppe. Hurtigt sprang jeg ned fra chiffonieren, kurede hen over det blanke bord og sprang lige over i den tæppedækkede metalindretning. Til min forfærdelse kastede tingesten mig lige op i luften igen. Da jeg landede igen, satte jeg mig og spekulerede over, hvad jeg nu skulle gøre.

Jeg sad et øjeblik midt på tæppet. Det havde et rødt og blå mønster, og selv om det var absolut pletfrit, var det tydeligt, at det havde set bedre dage andetsteds. Det viste sig at være det helt rigtige sted til at strække kløer, så jeg gav det et par prøvende ryk, og det syntes at hjælpe mig til at tænke klarere. Selvfølgelig! Det store monstrum var en seng. Min egen seng var lavet af gamle aviser, som var blevet smidt på gulvet i udhuset; Madame Albertines var lavet af noget gammelt stof, der var blevet smidt hen over et jernskelet. Spindende af glæde over at have løst denne mystiske sag begyndte jeg at undersøge undersiden med stor interesse. Store fjedre, dækket med noget der tilsyneladende var en stor, tom, opskåret sæk, bar den tøjbyrde der lå ovenpå. Jeg kunne tydeligt se, hvordan Madame Albertines tunge krop havde bøjet nogle af fjedrene og fået dem til at synke ned.

Inspireret af denne videnskabelige undersøgelse rev jeg i et hjørne af noget stribet stof i den anden ende. Til min forfærdelse fløj der fjer og ϵ - Du store hankut, udbrød jeg. - Hun holder fugle her. Det er ikke underligt, at hun er så stor. Hun må æde dem om natten. Et par hurtige snus mere og jeg havde undersøgt alle sengens muligheder.

Da jeg så mig omkring for at finde ud af, hvad jeg nu skulle undersøge, opdagede jeg en åben dør. Et par spring og jeg stod forsigtigt krummet sammen ved døråbningen, så jeg lige kunne skæve derind med det ene øje. Ved det første øjekast var synet så besynderligt, at jeg knap nok fattede, hvad jeg så. På et sort og hvidmønstret gulv stod en masse skinnende ting. Ved den ene væg stod et umådeligt stort, hestetrug (dem kendte jeg, vi havde dem henne ved staldene!), og ved den anden væg stod den største porcelænskop, jeg nogensinde i min vildeste fantasi ville kunne forestille mig. Den stod på en forhøjning af træ og havde et hvidt trælåg. Mine øjne blev større og større, og jeg blev nødt til at sætte mig ned og kradse mit højre øre, mens jeg spekulerede på det Hvem ville mon drikke af så stor en ting, tænkte jeg.

I det samme hørte jeg Madame Albertine komme op ad trappen. Jeg stoppede knap nok op for at se, om mine knurhår sad ordentligt. Jeg styrtede bare hen til døren for at hilse hende velkommen. Ved mine glædeskrig lyste hun op og sagde: - Se her lille Fifi, jeg har nogle godbiter til dig. Fløde og de bedste af frølårene. De er til dig. De svin!

Som de dog æder. Puh, det er lige til at blive syg af at se på! Hun bøjede sig ned og

satte fadene, *rigtige* fade, foran mig. Men jeg havde tid til at spise nu. Først måtte jeg fortælle hende, hvor højt jeg elskede hende. Jeg spandt af glæde, da hun tog mig op til sit kraftige bryst.

Den nat sov jeg i fodenden af Madame Albertines seng. Jeg rullede mig ind i det kolossale sengetæppe og havde det bedre, end jeg havde haft det, siden min mor var blevet taget fra mig. Jeg lærte mere og mere; jeg fandt ud af meningen med hestetruget, og det som jeg i min uvidenhed havde troet var en stor porcelænskop. Jeg rødmede langt ned ad nakken ved tanken om, hvor dum jeg havde været.

Om morgenen klædte Madame Albertine sig på og gik ned ad trappen. Lyden af megen, travlhed og mange høje stemmer trængte op til mig. Fra vinduet så jeg chaufføren Gaston polere den store Renault. Så forsvandt han og kom, snart efter til syne igen, iført sin bedste uniform. Han kørte op foran hovedindgangen, og tjenere fyldte bagagerummet med kasser og bylter. Jeg bøjede mig længere ned; Monsieur le Duc og Madame Diplomat satte sig ind i vognen og kørte ned ad udkørslen med Gaston ved rattet.

Støjen under mig voksede i styrke, men denne gang var det lyden af mennesker, der festede. Madame Albertine kom knagende og stønnende op ad trappen. Hendes ansigt blussede af lykke og vin. - De er rejst, lille Fifi, råbte hun, og mente åbenbart, at jeg var blevet døv. - De er rejst bort i en hel uge! Endelig er vi fri for hendes tyranni. Nu skal vi have det morsomt! Hun tog mig op og bar mig ned ad trappen, ned til det selskab der allerede var godt igang. Hele personalet så meget lykkeligere ud nu, og jeg var meget stolt over, at Madame Albertine bar mig, selv om jeg var bange for, at min vægt ville trætte hende.

I en hel uge havde vi det dejligt. Da den var gået, ryddede vi op og lagde ansigtet i de mest sørgmodige folder for at forberede Madame Diplomat og hendes mands hjemkomst. Vi tog os ikke af ham, han bestilte (no: 'gjorde') almindeligvis ikke andet end at vandre rundt og pille ved sin æreslegionsknap i jakkereverset. Nå ligemeget, han tænkte kun på „tjenesten" og andre lande, ikke på personalet eller katte. Det var Madame Diplomat, der var problemet, for hun var en virkelig rappenskralde, og det var næsten som at blive reddet fra guillotinen, da vi hørte, at de ville blive borte i endnu et par uger, da de skulle møde nogle virkelig vigtige mennesker.

Tiden gik. Om morgenen plejede jeg at hjælpe gartnerne med at se, om planterne groede, ved at rive et par stykker op af jorden. Om eftermiddagen trak jeg mig tilbage til det gamle æbletræ, hvor jeg fandt en komfortabel gren at ligge på. Her lå jeg og drømte om et varmt klima og ældgamle templer med munke i gule dragter, der bevægede sig stille rundt og passede deres religiøse sysler. Somme tider vågnede jeg op med et sæt ved lyden af franske jetjagere, der med vanvittig fart fór hen over himlen. Jeg var blevet sværere nu, og mine killinger begyndte at røre sig inden i mig. Det var ikke så let for mig at bevæge mig. I nogen tid havde, jeg haft for vane at gå ned til mejeriet og se på, når mælken fra køerne blev hældt op i en stor beholder, som hvirvlede rundt og frembragte to stråler, en med mælk og en med fløde. Jeg sad på en lav hylde, hvor jeg ikke var i vejen. Mejersken plejede at tale til mig og jeg svarede hende.

En aften da jeg sad på hylden, cirka to meter fra en junge som var halvt fuld af mælk, lød der et frygteligt skrig, som om en hankat var blevet trådt på halen; alting var ellers så stille og fredeligt. Men pludselig kom Madame Diplomat farende ind i mejeriet og råbte: - Jeg har fortalt dig, at du ikke må have katte herinde. Du for giver os jo! Hun greb det første, det bedste hun kunne få fat på, en kobberpande, og smed den efter mig af alle sine kræfter. Den ramte mig meget hårdt i siden og væltede mig ned i mælkejungen. Det gjorde frygteligt ondt. Jeg kunne knapt holde mig flydende. Jeg mærkede at mine indvolde ville ud. Så rystede gulvet under tunge fodtrin, og Madame Albertine kom ind.

Hurtigt tippede hun jungen og hældte den blodige mælk ud. Blidt tog hun mig op. - Send bud efter dyrlægen; kommanderede hun. Så besvimelede jeg.

Da jeg vågnede, lå jeg i en trækasse, fyldt med varme tøjstykker, i Madame Albertines værelse. Jeg havde brækket tre ribben, og tabt mine killinger. I nogen tid havde jeg det meget dårligt. Dyrlægen kom ofte, og jeg fik at vide, at han havde talt hårdt til Madame Diplomat. Brutalitet. Unødvendig brutalitet havde han sagt. - Folk vil ikke synes om dét. Man vil sige at De er en ond kvinde. Personalet har fortalt mig, sagde han, at den lille kattermor er meget renlig og flink. Nej - Madame Diplomat, det var ondt af Dem. Flink. Nej, Madame Albertine måtte væde mine læber med vand, for bare tanken om mælk kunne få mig til at blegne. Dag efter dag prøvede hun at få mig til at spise. Dyrlægen sagde: - Der er ikke noget håb nu, hun vil dø, hun kan ikke leve en dag til uden føde.

Så mistede jeg bevidstheden. Langt borte syntes jeg at kunne høre en susen i træerne og en knagen fra grenene. - Lillé kat, sagde æbletræet, - lille kat, dette er ikke enden for dig. Kan du huske, hvad jeg har fortalt dig, lille kat? Jeg hørte mærkelige lyde inden i mit hoved. Jeg så et klart gult lys, så dejlige billeder og følte himmerigets velsignelse. - Lille kat, hviskede træerne. - Dette er ikke enden for dig. Spis og lev. Spis og lev. Dette er ikke enden. Du har en opgave at udføre her i livet, lille kat. Du skal ende dine dage i lykke, og du skal leve længe. Ikke nu. Dette er ikke enden for dig.

Besværligt åbnede jeg øjnene og løftede hovudet en smule. Med store tårer i øjnene og ned ad kinderne knælede Madame Albertine ned ved siden af mig. Hun holdt små stykker kylling hen til mig. Dyrlægen stod ved et bord og fyldte en sprøjte fra en flaske. Mat tog jeg et stykke kylling, beholdt det i munden et øjeblik og slugte det så. - Et mirakel! Et mirakel! sagde Madame Albertine.

Dyrlægen vendte sig om med åben mund og gik langsomt hen mod mig. - Der er, som De siger, sket et mirakel, bemærkede han. - Jeg var ved at fylde denne sprøjte for at gøre det af med hende og spare hende for flere lidelser. Jeg smilede op til dem og spandt et par gange. Det var alt, hvad jeg kunne klare. Da jeg gled ind i søvnen igen, hørte jeg ham sige: - Hun vil komme over det.

I en uges tid var jeg i en sørgelig forfatning; jeg kunne ikke tage en dyb indånding, og jeg kunne heller ikke tage mere end nogle få skridt. Madame Albertine havde rykket min jordkasse helt hen ved siden af mig, for min moder havde været meget omhyggelig med at give mig pæne manerer. En uges tid senere bar Madame Albertine mig nedenunder. Madame Diplomat stod for foden af trappen og så meget streng og misbilligende ud. - Hun skal ud i udhuset, Albertine, sagde Madame Diplomat. - Undskyld mig, madame, sagde Madame Albertine, -hun er ikke helt rask, og hvis hun ikke bliver behandlet ordentligt, vil både jeg og resten af personalet rejse. Med en hånlig snøften og et vredt blik drejede Madame Diplomat om på hælen og gik ind i stuen. I køkkenet kom nogle af de ældre kvinder og talte til mig og fortalte mig at de var glade over at jeg så meget bedre ud. Madame Albertine satte mig nænsomt ned på gulvet, så jeg kunne bevæge mig lidt rundt og gøre mig bekendt med alle de nye ting og nye mennesker. Jeg blev snart træt, for jeg var stadig ikke rask, og jeg sagde til hende, at jeg ville i seng. Hun tog mig op og bar mig ovenpå igen. Jeg var så træt, at jeg sov tungt, før hun lagde mig i seng.

Andet kapitel

Det er let at være bagklog. Når man skriver en bog, kommer man til at mindes. Gennem mange svære år tænkte jeg ofte på æbletræets ord: - Lille kat, dette er ikke enden for dig. Du har en opgave at udføre her i livet. Men så tænkte jeg, at det nok havde sagt det for at opmuntre mig. I dag ved jeg bedre. Nu i mit livs aften får jeg min del af lykken; hvis jeg bare er væk et øjeblik, hører jeg: - Hvor er Feef? Har hun det godt? og jeg ved, at det er for min egen skyld, ikke bare fordi jeg skal vises frem. I mine yngre dage var det anderledes; da var jeg bare noget, der blev vist frem, eller som man siger idag, et samtaleemne. Amerikanerne kalder det en gimmick.

Madame Diplomat var besat af to ting. Hun var besat af ønske om at klatre højere og højere op på den sociale rangstige i Frankrig, og at vise mig frem for folk var et sikkert trumfkort i hendes charmeoffensiv. Det forbavsede mig, hun hadede katte (undtagen når der var andre til stede), og jeg fik kun lov til at komme ind i huset, når der var gæster. Mindet om den første forvisning står levende i min erindring.

Det var en varm og solrig dag, og jeg var ude i haven. Jeg havde i nogen tid studeret blomsterne og set på bierne, der førte støv fra den ene blomst til den anden. Så fortsatte jeg for at undersøge foden af et poppeltræ. En af naboens hunde havde for nyligt været der, og havde efterladt en besked som jeg ville læse. Jeg kastede af og til et blik over skulderen for at se, om alt var roligt, og så brugte jeg al min opmærksomhed på at læse meddelelsen. Efterhånden blev jeg mere og mere interesseret og lagde ikke mærke til, hvad der skete omkring mig. Ganske uventet blev jeg grebet bagfra af grove hænder og revet ud af min fordybelse i hundebudskabet. - Hviissh! hvædede jeg, idet jeg rev mig løs og langede bagud med en af poterne. Hurtigt sprang jeg op i træet og kiggede ned. - Altid løbe først og se bagefter, havde moder sagt. - Det er bedre at løbe en gang for meget, end at stoppe og aldrig kunne løbe igen.

Jeg så ned. Der stod gartneren Pierre og holdt sig på næsen. Der løb en stribe blod ud mellem hans fingre. Han så op på mig med had i blikket, bøjede sig ned og tog en sten og kastede den efter mig. Da han bøjede sig ned for at samle endnu en sten op, skiltes buskene bag ham, og Madame Albertine kom gående lydløst hen over den bløde, svampede jordbund. Hun forstod med det samme, hvad der foregik, og sparkede hurtigt til Pierre, så han faldt lige på næsen. Hun tog ham i kraven og løftede ham op. Så rystede hun ham voldsomt, for han var kun en lille mand. Mens hun svingede ham rundt, sagde hun: - Hvis du nogensinde gør den kat fortræd, så slår jeg dig ihjel, forstår du det? Madame Diplomat har sendt dig ud for at hente hende, dit svin, ikke for at mishandle hende.

- Katten sprang ud af mine hænder, og jeg faldt over mod træet og slog min næse, mumlede Pierre, - det var smerten, der fik mig til at miste tålmodigheden. Madame Albertine trak på skulderen og vendte sig mod mig. - Fifi, Fifi, kom ned til Mama, kaldte hun. - Jeg kommer, råbte jeg og satte kløerne i stammen og kurede baglæns.

- Nu skal du opføre dig så pænt du kan, lille Fifi, sagde Madame Albertine, - vores Mistress vil vise dig frem for sine gæster. Ordet „Mistress” undrede jeg mig altid over, for Monsieur le Duc havde en Mistress i Paris, så hvordan kunne Madame Diplomat være Mistress. Nå, hvis de ønskede at kalde hende „Mistress”, så for mig gerne! De var jo nogle mærkelige og irrationelle mennesker.

Vi gik sammen hen over græsplænen. Madame Albertine bar mig, så mine fødder kunne være rene, når jeg blev vist frem. Vi gik op ad de brede stentrapper, og i det samme så jeg en mus fare ind i et hul ved en busk, og oven terrassen. Gennem den åbne dør til salonen så jeg en masse mennesker sidde og snakke som en flok stære. - Jeg har taget Fifi méd mig, Madame! sagde Madame Albertine. „Mistress” sprang op og tog mig varsomt fra min veninde. - Åh min søde lille Fifi! udbrød hun og drejede sig så

hurtigt at ,jeg blev svimmel. Damerne rejste sig op og kom nærmere, og udstødte små skrig af henrykkelse. Siamesiske katte var en sjældenhed i Frankrig i de dage. Mit sorte ansigt og min hvide krop syntes at tiltrække dem. - Den sjældneste af de sjældne, sagde Mistress. - En Vidunderlig stamtavle, hun har kostet en formue. Hun er så hengiven at hun sover hos mig om natten. Jeg udstødte et skrig i protest mod sådanne løgne, at alle forskrækket trådte et skridt tilbage. - Hun snakker bare, sagde Madame Albertine, som var blevet i salonen for en sikkerheds skyld. Hendes ansigt udstrålede den samme forbavelse som mit ved de usandheder som var blevet fortalt. - Ih, Renee, sagde en af de kvindelige gæster, - du skulle tage hende med til Amerika når du rejser, amerikanske kvinder kan støtte deres mænds karriere, hvis de vil, og den lille kat er sandelig attraktiv. Mistress snerpede sine tynde læber sammen, så hendes mund helt forsvandt. - Tage hende med? sagde hun spørgende, hvordan skulle jeg kunne det? Hun vil lave en masse ballade, og der vil være vanskeligheder når vi tager hende med tilbage.

- Vrøvl, Renee, jeg er forbavset over dig, svarede hendes veninde. -Jeg kender en dyrlæge, som kan give dig nogle piller der får hende til at sove på hele luftrejsen. Du kan have hende i en foret kasse som diplomatbagage. Mistress nikkede.

- Selvfølgelig, Antoinette, lad mig få den adresse, svarede hun. Jeg blev i salonen et stykke tid, medens folk undersøgte min krop, længden af mine ben og min sorte hale. - Jeg troede, at den bedste type siamesiske katte havde bugtet hale, sagde en.

- Åh nej, sagde Mistress, - siamesiske katte med bugtede haler er ikke længere på mode. Jo mere lige halen er, jo bedre er katten. Vi skal snart have den her parret, og så er der mulighed for at få en killing.

Endelig forlod Madame Albertine salonen. - Føj! udbrød hun. - Må jeg bede om firbenede katte i stedet for de tobenede. Hurtigt kiggede jeg mig omkring, jeg havde aldrig set tobenede katte før og kunne ikke rigtigt forstå, hvordan de kunne klare sig. Der var ikke andet bag mig end den lukkede dør, så jeg rystede forvirret på hovedet og fulgte efter Madame Albertine.

Mørket var faldet på og, regnen slog let mod vinduerne, da telefonen ringede arrigt i Madame Albertines værelse. Hun rejste sig og tog den, og Mistress stemme forstyrrede freden.

- Albertine, har De katten på Deres værelse? - Ja, Madame, men hun er ikke rigtig rask, svarede Madame Albertine. Mi-stress stemme slog over i diskanten. - Jeg har fortalt Dem, at jeg ikke vil have katten inde i huset, med mindre her er gæster. Bring hende ud til udhuset med det samme. Jeg forstår egentlig ikke, hvordan jeg kan være så storhertet at beholde Dem, når De er så umulig.

Modstræbende tog Madame Albertine en gammel, ulden frakke på, tog en regnfrakke uden på og knyttede et tørklæde om hovedet. Hun løftede mig op og svøbte et sjal om mig og bar mig ned ad trapperne. Ved personalestuen stoppede hun op, tog en lommelygte og gik udenfor. En kraftig vind slog imod os. Forrevne skyer for hen over den lave nattehimmel. En ugle tudede bedrøvet fra en høj poppel, da vi skræmte en mus bort, som den havde været på jagt efter. Regntunge grene blev rystede og sendte deres ladning af vand ned over os. Stien var glat og forræderisk i mørket. Madame Albertine gik forsigtigt og lyste med lygten for at finde vej. Hun mumlede forbandelser mod Madame Diplomat og lagde ikke fingrene imellem.

Udhuset dukkede op foran os, en sort klat i mørket under de skyggerne træer. Hun skubbede døren op og gik ind. Der lød et brag, da en potteplante, som hun kom til at skubbe til, faldt på gulvet. Hvad mig angår så fik jeg et chok, og en kold rislen løb ned ad ryggraden. Madame Albertine lyste med lygten rundt omkring sig og gik længere ind i skuret, hen mod den bunke aviser, der tjente mig som seng. - Jeg kunne godt unde den kvinde at blive lukket inde i et hus som dette her, mumlede hun for sig selv. - Det kunne

måske kurere hende for nogle af sine vanvittige ideer. Blidt satte hun mig ned, så efter at der var vand til mig, for jeg drak aldrig mælk nu, kun vand, og lagde et par af frølårene ved siden af mig. Hun klappede mig på hovedet, gik langsomt ud og lukkede døren bag sig. Den svindende lyd af hendes fodtrin druknede i lyden af den stærke vind og regnen, som slog på det rustne bliktag.

Jeg hadede dette skur. Ofte glemte folk, at jeg var der, og jeg kunne ikke komme ud, før de kom og åbnede for mig. Det skete tit, at jeg lå der uden mad eller drikke i et par dage, ja, endda i tre dage. Det nyttede ikke at råbe, for udhuset lå for langt fra huset, skjult som det også var i en klynge træer. Jeg lå bare der og sultede og ventede på, at en eller anden skulle komme i tanker om, at jeg ikke var blevet set i lang tid, og så komme ned for at se efter mig.

Nu er det helt anderledes; her bliver jeg behandlet som et levende væsen. I stedet for at halvsulte, har jeg nu altid mad og noget at drikke, og jeg sover i mit eget værelse. Når jeg ser tilbage over årene, synes det, som om det var en lang rejse gennem en meget lang nat, og at jeg nu er kommet ud i solskinnet og i kærlighedens varme. Før i tiden måtte jeg altid være forsigtig. Nu er alle forsigtige overfor mig. Møbler bliver aldrig udskiftet, uden at jeg er oplyst om det, fordi jeg nu er blind og gammel og ikke længere, kan klare mig selv. Som lamaen siger, er jeg en kær gammel bestemor; som nyder fred og lykke. Mens jeg dikterer dette, sidder jeg i en komfortabel stol, hvor solens varme stråler falder på mig.

Men hver ting til sin tid, de mørke dage regerede stadig, og solen var endnu ikke brudt igennem og nået mig.

Mærkelige trækninger fandt sted inden i mig. Stille, for jeg var endnu lidt usikker, sang jeg en sang. Jeg kørte rundt omkring mig selv på jorden, og søgte efter noget. Mine længsler var svage og dog ret påtrængende. Siddende ved siden af det åbne vindue, for jeg vovede ikke at gå ind, hørte jeg Madame Diplomat bruge telefonen. - Ja, hun vræler. Jeg sender hende med det samme og henter hende igen i morgen. Ja, jeg sælger killingerne omgående eller så snart som muligt. Kort tid efter kom Gaston, puttede mig i en ildelugtende kasse og satte låget forsvarligt på. Lugten i kassen var når alt kom til alt ganske interessant. Den havde været anvendt til at transportere kolonialvarer i. Frølår og snegle. Råt kød og nogle ting der havde været grønne. Jeg var så optaget af det, at jeg næsten ikke opdagede, at Gaston løftede kassen op og tog den hen i garagen. I nogen tid stod den bare på cementgulvet. Lugten af benzin og, olie gjorde mig syg. Til sidst kom Gaston igen, åbnede de store porte, og startede den anden vogn, en gammel Citroen. Han smed kassen ret hårdt ind i bagagerummet, før han satte sig ind foran og kørte væk. Det var en frygtelig køretur, vi tog hjørnerne på to hjul og så hurtigt, at kassen gled fra den ene side til den anden. Det skete hver gang vi drejede. Mørket var totalt, og udstødningsgassen fik mig til at hoste og snørede halsen sammen. Jeg troede aldrig, at rejsen ville få ende.

Vognen svingede faretruende og bremsede kraftigt, og for så fremad igen. Min kasse fik så ublid en medfart, at den rullede helt rundt. Jeg stødte mod en splint og min næse begyndte at bløde. Vognen stoppede kort efter helt, og jeg hørte stemmer.

Bagagerummet blev åbnet og dér blev stille et øjeblik. Så lød der et råb. - Se her, der er blod! Min kasse blev løftet ud, jeg følte den svinge, da jeg blev båret af sted. Vi gik op ad nogle få trin og jeg regnede med, at vi var inde i et hus eller et skur. En dør blev lukket, og jeg blev løftet op på et bord.

Famlende hænder rodede med kassen og låget blev taget af.

Jeg blinkede i det skarpe lys. - Stakkels lille kat! sagde en kvindestemme. Hun rakte ned og tog mig forsigtigt op. Jeg følte mig syg og svimmel af udstødningsgassen og stiv af den hårde køretur, ligesom næsen stadig blødte. Gaston stod ved siden af og så bleg

og bange ud. - Jeg må telefonere til Madame Diplomat, sagde en mand. - Sig ikke noget der kan gøre, at jeg mister mit job, sag, de Gaston. - Jeg kørte meget forsigtigt. Manden tog telefonen, medens kvinden tørrede blodet af min næse. - Madame Diplomat, sagde manden, - Deres lille kat er syg, hun er underernæret og har lidt meget under transporten hertil. De vil miste deres kat, hvis hun ikke bliver passet bedre.

- Det er dog skrækkeligt, hørte jeg Madame Diplomats stemme svare, - så meget besvær for en sølle kat. Der bliver passet på hende. Jeg forkæler eller ødelægger hende ikke, jeg ønsker bare, at hun får nogle killinger.

- Jamen, Madame, sagde manden, - De vil hverken få killinger eller have nogen kat, hvis hun bliver behandlet på denne måde. De har en meget fin siamesisk kat her, måske den værdifuldste i hele Frankrig. Jeg ved det, for jeg avlede moderen. At ødelægge denne kat er økonomisk uforsvarligt, ligesom at anvende en diamant til at skære glas med.

- Jeg ved det, svarede Madame Diplomat? - er chaufføren der, jeg vil gerne tale med ham. Tavst rakte manden telefonen til Gaston. I lang tid var strømmen af ord fra Mistress så stor, så fyldt med vitriol, at den fuldstændig sløvede sanserne. Til sidst efter megen snakken frem og tilbage, blev man enige. Jeg skulle blive, men hvor var jeg? Indtil jeg havde fået det bedre. Gaston kørte, stadig rystende ved tanken om Madame Diplomat. Jeg lå på et bord, medens manden og kvinden arbejdede med mig. Jeg mærkede et lille stik og sov, næsten før jeg var klar over det.

Det var den mest mærkelige fornemmelse. Jeg drømte at jeg var i himlen, og at en masse katte talte til mig, spurgte hvor jeg kom fra, hvad jeg bestilte, og hvor mine forældre var. De talte det bedste siamesiske kattefransk, tilligemed! Udmattet løftede jeg mit hoved og åbnede øjnene. Forbavselsen gjorde min hale pøllet, og jeg mærkede noget koldt ned ad ryggraden.

Få tommer fra mig var der en ståltrådsdør. Jeg lå på rent strå. På den anden side af døren var der et stort rum, som indeholdt alle slags katte og nogle få små hunde. Mine naboer til begge sider var siamesiske katte. - Ah! Vraget rører på sig, sagde den ene. Du så ikke for godt ud da du kom ind, sagde den anden. Hvor kom du fra? råbte en perser fra den anden side af rummet. - Disse katte gør mig syg, snerrede en legetøjspuddel fra en kasse på gulvet. - Ja, tilføjede en lille hund, som jeg ikke kunne få øje på, - disse damer ville blive behandlet efter fortjeneste i Staterne. - Hør på den storpralende Yankey! sagde én tæt ved, - han har ikke været her længe nok til at have sin egen mening. Han er en bastard, det er hvad han er.

- Jeg er en Chawa, sagde katten til højre for mig, jeg har fået fjernet æggestokkene. - Mig, jeg er Song Tu, sagde katten til venstre for mig, - jeg sloges med en hund, avra du skulle se den hund, jeg gav ham alt hvad han havde godt af!

- Jeg hedder Fifi, sagde jeg beskedent, - jeg vidste ikke, at der var flere siamesiske katte end min afdøde moder og mig selv. I lang tid var der stille i det store rum, men så brød det pludselig løs, da maden blev bragt ind. Alle talte på en gang. Hundene forlangte at få først, kattene kaldte hundene nogle egoistiske svin. Der var en larm af madskåle og vand der blev slubret. Det lød forfærdeligt, da alle dyrene begyndte at spise.

Manden, der havde bragt maden, kom over og så på mig. Konen kom også ind og sluttede sig til ham. - Hun er vågen, sagde manden - Sød lille kat, sagde konen. - Hun skal først fodres op, hun kan ikke få killinger, sådan som hun er i øjeblikket. De satte en stor skål mad ind til mig, og gik videre til de andre. Jeg havde det ikke så godt, men mente ikke det ville være pænt ikke at spise, så jeg begyndte og havde snart spist det hele. - Aha! sagde manden, da han kom tilbage. - Hun var sulten. Lad os sætte hende over i annexet, sagde konen, - dér vil hun få mere sol, jeg tror også at alle de andre dyr

foruroliger hende.

Manden åbnede min kasse og tog mig op i sine arme, og bar mig tværs igennem rummet og ind i et andet. - Farvel, råbte Chawa. - Det var rart (no=hyggelig) at gøre dit bekendtskab, skreg Song Tu, - hils hankattene fra mig, når du møder dem! Vi kom helt ind i værelset som var meget solfyldt, med et meget stort bur midt i værelset - Skal hun ind i abeburet? spurgte en mand, som jeg ikke havde set før. - Ja, sagde manden som bar mig, - hun skal passes godt, for hun kan ikke fuldføre et svangerskab i den tilstand, som hun er i nu. Manden åbnede døren til det store bur og puttede mig ind. Der var godt at være, måske bortset fra lugten af desinfektionsmidler. Der var tre grene og hylder. Der var også en kasse fyldt med strå, hvor jeg kunne sove. Jeg gik forsigtigt en runde, for moder havde lært mig, at det var det vigtigste, når man kom ind i et nyt sted. En af grenene så indbydende ud, så jeg satte mine kløer i den for at visé, at jeg var flyttet ind. Da jeg gik op på grenen, opdagede jeg, at jeg kunne se over hegnet og over på den anden side.

Der var en meget stor indhegnet plads, helt overdækket med net. Jorden var beplantet med små træer og buske. Mens jeg kiggede, kom den flotteste siamesiske hankat til syne. Han havde en pragtfuld krop, lang og slank med brede skuldre og den sorteste af alle haler. Medens han gik frem og tilbage sang han den sidste nye kærlighedssang Jeg lyttede tryllebunden, men var for genert til at synge til ham. Mit hjerte bankede; og jeg havde de mærkeligste fornemmelser. Et dybt suk undslap mig, da han forsvandt ud af syne.

I nogen tid sad jeg forvildet øverst oppe på grenen. Min hale snoede sig sørgmodigt, og mine ben rystede under mig, så de næsten ikke kunne bære mig. Hvilken hankat, hvilken skikkelse! Jeg kunne forestille mig ham liggende i et siamesisk tempel langt borte, hvor guldklædte præster hilste ham, mens han bare lå og dasede i solen. Og tog jeg mon fejl? Jeg følte, at man så på mig, vidste alt om mig. Det hele kørte rundt for mig, når jeg tænkte på, hvad der skulle ske. Langsomt og rystende krøb jeg ned af grenen, gik ind i sovekassen og lagde mig for at tænke tingene igennem.

Den nat sov jeg så dårligt, at manden den næste dag sagde, at jeg havde fået feber på grund af den hårde rejse og udstødningsgassen. Jeg vidste godt, hvor den feber stammede fra. Hans smukke ansigt og lange, fejende hale havde forstyrret min søvn. Manden sagde, at jeg var i dårlig stand og måtte hvile. I fire dage kom jeg ikke ud af kassen, men hvilede og spiste. Men dagen efter blev jeg ført ud til et lille hus indenfor. Da jeg kom derind, så jeg mig om og at der var et net mellem mit rum og det den flotte hankat boede i. Hans rum var pænt og velholdt, strået var rent, og jeg lagde mærke til, at der ikke var støv på vandet i hans drikkeskål. Han var ikke inde, men jeg gættede på, at han var ude i den indhegnede have for at tilse planterne.

Søvnigt lukkede jeg mine øjne og drog til drømmeland. En hjertelig stemme vækkede mig med et ryk, og jeg kiggede genert hen imod netvæggen. - Nå, sagde den siamesiske hankat, - jeg er glad for at møde dig. Hans store, sorte ansigt var presset tæt til nettet, og hans levende blå øjne sendte hans tanker mod mig.

- Vi skal giftes i eftermiddag, sagde han.

- - Jeg synes at det er dejligt. Hvad synes du?

- Jeg blev helt rød i hovedet og gemte mit ansigt i stråene.

- - Åh, vær nu ikke bange, -udbrød han, - vi udfører et probert stykke arbejde, der er ikke nok af os i Frankrig. Du vil synes om det, vær sikker på det! lo han og lagde sig ned for at hvile ud efter sin morgentur.

Ved frokosttid kom manden ind og lo, da han så os sidde tæt op mod hinanden, kun adskilt af nettet, mens vi sang duet. Hankatten rejste sig og brølede til manden: - Få så den for... dør væk! Han anvendte nogle ord, der fik mig til at rødme igen. Manden tog

det roligt, lukkede døren op og gik ud.

Åh! Den hankat, hans hede omfavnelser, de ting han sagde til mig. Bagefter lå vi side om side, og da slog en frygtelig tanke pludselig ned i mig: jeg var ikke den første! Jeg rejste mig og gik tilbage til mit eget rum og manden kom ind og lukkede døren imellem os igen. Om aftenen kom han og bar mig tilbage til det store bur. Jeg sov godt den nat.

Om morgenen kom konen ind og bar mig tilbage til det værelse, hvor jeg først havde været, da jeg kom ind i huset. Hun lagde mig på et bord og holdt mig fast, mens manden omhyggeligt undersøgte mig. - Jeg skal have en snak med ejeren af denne kat, for hun har ikke behandlet det lille kræ særlig godt - Se, sagde han og pegede på mine ribben i venstre side og trykkede mig, hvor det stadig var ømt, - der er sket et eller andet frygteligt med hende, og hun er alt for værdifuld til at blive mishandlet. - Skal vi køre en tur der over i morgen og snakke med ejeren? Konen syntes at være virkelig interesseret i mig.

Manden svarede: - Ja, lad os bringe hende tilbage, så kan vi måske også få vores regning betalt med det samme. Jeg ringer til hende og siger, at vi kommer med katten og tager regningen med. Han tog telefonen og talte med Madame Diplomat. Det eneste hun var bekymret for var om det blev dyrere, når de selv bragte katten. Men da hun fik at vide, at det blev det ikke, gik hun ind på at betale regningen, så snart jeg var blevet afleveret. Det blev således bestemt, at jeg skulle blive der indtil næste eftermiddag og derefter sendes tilbage til Madame Diplomat.

- Her, Georges, kaldte manden, - sæt hende tilbage i abeburet, hun bliver dér til i morgen. Georges, en gammel krumbøjjet mand, som jeg ikke havde set før, kom over til mig, og løftede mig op med forbløffende ømhed. Han satte mig op på skulderen og gik med mig. Han bar mig igennem det store rum uden at stoppe, så jeg kunne få en snak med de andre. Videre ind i det næste værelse, hvor han gik ind i abeburet og lukkede døren efter os. Han trak en stump snor frem og svingede den foran mit ansigt. - Stakkels lille fyr, mumlede han for, sig selv, - det er klart at der ikke er nogen der har leget med dig i dit korte liv!

Da jeg igen var alene, gik jeg op på grenen og ud over indelukket. Der var ingenting inden i mig der rørte sig nu, jeg vidste at hankatten havde et stort harem, og at jeg bare var én mere i rækken.

En enkelt gren svajede under en anseelig vægt. Mens jeg så på, sprang den store hankat ned fra træet og rullede rundt på jorden. Han sprang op i træet igen og sprang tilbage på jorden. Jeg betragtede ham med forbavselse, indtil det gik op for mig, at han var ved at gøre morgengymnastik! Dovent, og fordi jeg ikke havde andet at tage mig til, - lå jeg på grenen og skærpede mine kløer, indtil de skinnede ligesom perlerne omkring Madame Diplomats hals. Da jeg kedede mig, lagde jeg mig til at sove i eftermiddagssolens behagelige varme.

Nogen tid senere, da solen ikke længere var direkte over mig, men havde flyttet sig til et andet sted i Frankrig, vågnede jeg ved at høre en blid moderlig stemme. Da jeg kikkede hen på et vindue langt borte, så jeg en gammel sort hankat, én som havde set mange, mange somre. Hun var ganske kraftig, og som hun sad der i vindueskarmen og vaskede sine ører, tænkte jeg på, hvor dejligt det ville være at få en snak med hende.

- Åh! sagde hun, - så du er vågen. Jeg håber at du nyder dit ophold her; vi praler af at have en bedre service end noget andet sted i Frankrig. Er du tilfreds med maden?

- Ja tak, - jeg bliver behandlet virkelig godt. Er De ejer-inden?

- Nej, svarede hun. - Skønt mange tror det. Jeg har det vigtige hverv at undervise de nye avlshankatte i deres pligter; jeg gennemprøver dem, før de overgår til almindelig tjeneste. Det er et meget vigtigt og krævende arbejde. Vi sad nogle øjeblikke fordybet i

vore egne tanker. - Hvad hedder De? spurgte jeg.

- Smørkugle, svarede hun - Jeg var meget kraftig, og min pels skinnede som smør, men det var da jeg var meget yngre, tilføjede hun. - Nu har jeg forskellige opgaver, foruden det, som jeg fortalte dig om. Jeg passer også på fødevarelageret, så musene ikke forstyrrer os. Hun sank hen i tanker om sine hverv, og sagde så: - Har du prøvet vort rå hestekød? Åh, det må du simpelthen prøve, før du rejser. Det er meget delikat, det bedste hestekød der kan købes for penge. Jeg tror, at vi får noget af det til aften, jeg så Georges, det er assistenten, forstår du, skære noget af det op for lidt siden. Hun tav, og sagde så veltilfreds: - Ja, jeg er sikker på at der er hestekød til aften. Vi sad og tænkte, og vaskede os lidt, så sagde Madame Smørkugle: - Nå jeg må gå, men jeg skal nok sørge for, at du får en stor portion. Jeg synes at jeg kan lugte, at Georges kommer med aftensmaden nu! Hun sprang ned fra vinduet. I det store værelse bag mig kunne jeg høre råb og skrig. - Hestekød! - Jeg vil gerne have først! - Jeg er ved at dø af sult, hurtigt Georges! Men Georges lod sig ikke rokke, i stedet kom han direkte hen til mig, og serverede først for mig.

- Du skal have først, Lille Kat, sagde han. - De andre kan vente. Du er den der er mest stille, så du får først. Jeg spandt mod ham for at vise ham, at jeg værdsatte den ure han viste mig. Han lagde en stor portion hestekød foran mig. Det duftede herligt. Jeg gnubbede mig op ad hans ben, og spandt så højt jeg kunne.

- Du er kun en lille kat, sagde han, - jeg skal skære det i stykker for dig. Han skar kødet ud for mig på den eleganteste måde, og gik så over for at fodre de andre.

Kødet var virkelig pragtfuldt, det smagte sødt, og var meget mørt. Da jeg havde spist satte jeg mig og vaskede mig i ansigtet. En kradsende lyd fik mig til at se op, og jeg så et sort ansigt med blinkende øjne komme frem i vinduet. - Godt, ikke sandt? sagde Madame Smørkugle. - Hvad sagde jeg? Vi serverer det bedste hestekød der kan fås. Men vent bare; der er fisk til morgenmad! Dejligt, jeg har lige smagt på det. Nå, men sov godt! Dermed vendte hun sig om og gik.

Fisk? Jeg kunne ikke tænke på mad nu, jeg var mæt. Dette var så forskelligt fra maden derhjemme, hvor jeg fik levningerne, som menneskene ikke kunne spise, blandet op med dumme saucer, som ofte brændte min tunge. Her levede katte på rigtig fransk facon.

Lysen blev svagere, da solen gik ned på den vestlige himmel. Fugle kom flagerende hjem, gamle ravn kaldte på deres kammerater, og diskuterede dagens begivenheder. Snart blev mørket dybere, og flagermusene flagede forbi; deres læderagtige vinger knirkede, når de vendte og svingede i deres jagt på nat-insekter. Månen kikkede genert frem over de høje popler, som om den tøvede med at bryde ind i nattens mørke. Med et suk af tilfredshed, klatrede jeg dovent ind i min kasse og faldt i søvn.

Jeg drømte, og alle mine længsler kom frem. Jeg drømte, at der var en eller anden, som ønskede mig for min egen skyld, kun for mit kammeratskab. Mit hjerte var fuldt af kærlighed, en kærlighed som havde været undertrykt, fordi ingen hjemme kendte til en lille kats længsler og ønsker. Nu, som gammel kvindekate, er jeg omgivet af kærlighed, og jeg giver al min til gengæld. Vi kender til besværligheder nu, og også til mangler, men for mig er det et perfekt liv, hvor jeg er ét med min familie og elsket som en virkelig person.

Natten gik. Jeg var rastløs og lidt ilde til mode, når jeg tænkte på, at jeg skulle hjem. Ville det blive lige så hårdt igen? Ville jeg få en seng med strå, eller ville det stadig være de gamle aviser? Jeg spekulerede. Det næste jeg vidste af var dagslyset. En hund gøede klagende i det store værelse. Jeg vil ud, jeg vil ud, blev han ved med at sige.

- Jeg vil ud! Nærved skældte en fugl sin mage ud, fordi han kom for sent til morgenmaden. Langsomt kom dagen til live. Klokkeren i kirketårnet lige overfor lod sin

tunge malmrøst høre, og kaldte menneskene til en eller anden slags tjeneste.

- Efter messen tager jeg ind til byen for at købe mig en ny bluse, vil du give mig et lift, spurgte en kvindestemme. De gik længere væk, så jeg hørte ikke mandens svar. Lyden af spande mindede mig om, at det snart var tid til morgenmad. Fra den store indhegning kom den flotte hankats stemme med en sang, der hilste den nye dag velkommen.

Konen kom med min morgenmad. - Goddag, kat, sagde hun. - Spis nu rigtig dygtigt nu for du skal hjem i eftermiddag. Jeg spandt og gnubbede mig mod hende for at vise hende at jeg forstod. Hun havde nye flæsedede ting på indenunder, og hun var i godt humør. Jeg smiler ofte for mig selv når jeg tænker på, hvordan vi katte ser på folk! Vi kan ofte finde ud af folks humør ud at se på deres undertøj. Vort syn er anderledes, forstår De.

Fisken var meget fin, men den var dækket af noget mel eller hvedeagtigt stof, som jeg måtte skrabe af. - Det var godt, ikke? sagde en stemme fra vinduet

- God morgen, Madame Smørkugle, svarede jeg. - Ja, den var meget fin, men hvad var det der var uden på? Madame Smørkugle lo godmodigt? - Åh! udbrød hun, - du må være fra landet! Her får vi altid, altid, kornspiser om morgenen, så vi får vore vitaminer. - Men hvorfor har jeg ikke fået dem før? protesterede jeg.

- Fordi du var under behandling og fik dem i flydende form. Madame Smørkugle sukkede. - Jeg må gå nu, der er altid så meget der skal gøres, og så lidt tid. Jeg vil prøve at se til dig igen, før du rejser. Før jeg kunne svare, var hun sprunget ned fra vinduet, og jeg kunne høre hende rasle sig vej gennem buskene.

Der lød en konfus snakken fra det store værelse. - Ja, sagde den amerikanske hund, - så jeg sagde til ham, jeg vil ikke have dig rendende omkring min lygtepæl, forstår du det! Du farer altid rundt og snuser noget op. Tong Fa, en siamesisk kat, som var kommet ind sent om aften, talte med Chawa. Sig mig, Madame, har vi ikke lov til at undersøge omgivelserne her? Jeg rullede mig sammen og sov lidt, al den snak gav mig hovedpine.

- Skal vi putte hende i en kurv? Jeg vågnede med et ryk. Manden og konen kom ind i mit rum gennem en sidedør. -Kurv? spurgte konen. - Nej, hun skal ikke puttes i nogen kurv, jeg vil have hende på skødet. De gik hen til vinduet og talte sammen. - Den Tong Fa, sagde konen, - det er synd at lade ham dø. Kan vi ikke gøre noget ved det? Manden var ilde til mode og strøg sig over kinden. - Hvad kan vi gøre? Katten er gammel og næsten blind. Ejeren har intet til overs for ham. Hvad skal vi gøre? Der var lang tids tavshed. - Jeg kan ikke lide det, sagde konen, - det er mord! Manden var stadig tavs. Jeg gjorde mig så lille som muligt i et hjørne af bure. Gammel og blind? Var det nok til en dødsdom? Var der da ingen, der tænkte på årelang hengivenhed og kærlighed? At dræbe de gamle, fordi de ikke længere kunne klare sig selv! Manden og konen gik sammen ind i det store værelse og tog Tong Fa ud af buret.

Morgenen slæbte sig afsted. Jeg havde mørke tanker. Hvad ville der ske med mig, når jeg blev gammel? Æbletræet havde fortalt mig, at jeg ville få lykkelige dage, men når man er ung og uerfaren, synes ventetiden atvære uden ende. Gamle Georges kom ind. - Her er lidt hestekød, lille kat. Spis op, for nu skal du snart hjem. Jeg spandt og gnubbede mig op ad ham, og han standsede op og strøg mig over hovedet Næppe var jeg færdig med at spise og gøre toilette, før konen kom ind efter ufliu Så tager vi afsted, Fifi! udbrød hun. - Hjem til Madame Diplomat (den gamle heks). Hun tog mig op og bar mig og Madame Smørkugle ventede på mig. - Farvel, Feef, råbte hun. - Kom snart og se til os igen. - Farvel, Madame Smøraigle, svarede jeg, - og mange tak for Deres venlighed.

Konen gik over til manden, som ventede ved siden af en gammel bil. Hun steg ind og sikrede sig, at vinduerne var lukket næsten til. Så satte manden sig også ind i vognen og startede den. Vi kørte af sted og drejede ned ad vejen, der førte til mit hjem.

Tredie kapitel

Bilen brummede ud ad motorvejen. Høje poppeltræer stod stolte langs vejen med mange tomme huller i rækken som vidnesbyrd om ødelæggelserne under en stor krig, en krig som jeg kun kendte til, fordi jeg havde lyttet til menneskene. Vi kørte og kørte; turen synes aldrig at få ende. Jeg spekulerede lidt over, hvordan disse maskiner fungerede. Hvordan kunne de løbe så hurtigt og så længe? Det var kun en forbigående tanke, min opmærksomhed var næsten udelukkende optaget af at se på det, der foregik i landskabet, der gled forbi os.

De første par kilometer sad jeg på konens skød. Men jeg blev nysgerrig og krøb om bag i vognen og satte mig ved bag-ruden, hvor der lå en Michelin Guide, kort og mange andre ting. Herfra kunne jeg se vejen bag os. Konen rykkede hen mod manden, og de mumlede søde ting til hinanden. Jeg spekulerede på om hun også skulle have killinger.

Da der var gået en times tid, sagde manden: - Nu skulle vi næsten være der. - Ja, svarede konen, jeg tror, at det er det store hus, der ligger et par kilometer efter kirken. Vi er lige ved og være der. Vi sagtnede farten lidt, og da vi kom rundt om et hjørne lige ved indkørslen, opdagede vi at porten var lukket. Et diskret tut med hornet bevirkede, at en mand kom ud og nærmede sig vognen. Da han fik øje på mig og genkendte mig, vendte han om og åbnede porten. Det gav et lille gys inden i mig, da jeg konstaterede, at jeg var den direkte årsag til, at vi blev lukket ind uden at der blev stillet nogen spørgsmål.

Vi kørte ind og portvagten hilste alvorligt på mig, da vi kørte forbi ham. Mit liv havde været meget indskrænket, opdagede jeg – for jeg havde aldrig været så langt omkring, at jeg havde set indkørslen og porten. Madame Diplomat stod ved en af plænerne og talte med en af Pierres medhjælpere.

Hun vendte sig om mod os, da vi nåede frem og gik langsomt over mod vognen. Manden standsede vognen, steg ud og bukkede høfligt for hende. - Vi har Deres lille kat med os, Madame, sagde han, - og her er en kopi af hankattens stamtavle. Madame Diplomat spærrede øjnene op, da hun så mig sidde i vognen. - Har De ikke haft hende i en kasse? spurgte hun. Nej, Madame, svarede manden, - hun er en god lille kat, og hun har været rolig og velopdragen i al den tid, hun har været hos os. Vi synes at hun er en meget velopdragen kat Jeg kunne mærke, at jeg rødmede ved så megen ros, og jeg indrømmer, at jeg var ærbødig nok til at spinde som en slags tak. Madame Diplomat vendte sig bydende mod gartnermedhjælperen og sagde: - Løb op til huset og fortæl Albertine, at jeg ønsker hende her øjeblikkelig.

- Jah! råbte portvagtens hankat oppe fra et træ. - Jeg ved godt hvor du har været henne! Os arbejdende hankatte er ikke gode nok til dig, du skal have de tøsedrenge!

- Oh, min gud, sagde konen inde i vognen, - der er en kat. Fifi må ikke komme i nærheden af den hankat. Madame Diplomat hvirvlede rundt, tog en kæp og kastede den efter hankatten. Den ramte kun et par centimeter fra hankattens fødder. - Ha! Ha! lo han, og han forsvandt. - Du kunne ikke ramme en kirketrappe med en riskost, selvom du stod lige foran den, din gamle ... kæling! Jeg rødmede igen. Det var et forfærdeligt sprog, og jeg var lettet, da jeg så Madame Albertine komme farende med lynets hast. Hendes ansigt lyste velkommen til mig. Jeg råbte på hende og sprang lige i favnen på hende. Jeg fortalte hende, hvor meget jeg elskede hende, at jeg havde savnet hende, og alt hvad jeg havde oplevet. For en tid glemte vi alt omkring os, vi var kun optaget af hinanden, indtil Madame Diplomats skurrende stemme bragte os tilbage til virkeligheden. - Albertine!

hvinede hun. - Er De klar over, at jeg taler til Dem? Vær venlig at høre efter omgående.

Madame, sagde manden, - denne kat er blevet forsømt. Hun har ikke fået nok at spise. Levninger er ikke godt nok for en siamesisk kat med stamtavle, og hun skal have en varm, komfortabel seng. Denne kat er værdifuld, fortsatte han, - og ville blive en udstillingskat, hvis den blev passet.

Madame Diplomat så på ham med et hovent blik. - Det og kun et dyr, min gode mand, jeg vil betale min regning, men prøv ikke på at lære mig noget om forretning.

- Men Madame jeg prøver kun på at redde Deres værdier, sagde manden, men hun vinkede ham af, mens hun studerede regningen, og smækkede med tungen af misfornøjelse over de ting der var påfør den. Så åbnede hun sin tegnebog, tog sit checkhefte ud og skrev noget på et stykke papir, før hun gav det til ham.

- Derefter vendte hun sig ubehøvlet om og gik sin vej.

- Det må vi ud holde hver dag, hviskede Madame Albertine til konen. De nikkede til hinanden i forståelse og kørte langsomt bort.

Jeg havde været væk i næsten en uge. Der var sket meget mit fravær. Jeg tilbragte resten af dagen med at vandre rund fra sted til sted for at forny bekendtskabet og læse alt det nye. Et stykke tid holdt jeg mig for mig selv på en gren i det gamle æbletræ.

Aftensmaden bestod af de samme levninger. Jeg tænkte på hvor dejligt det ville være at få noget, der var købt specielt til mig, i stedet for det der var levnet af andre. Da mørket faldt på, kom Gaston og søgte efter mig, og da han fandt mig, ble jeg hevet op i nakkeskindet og båret ned til udhuset. Han rev døren op og hev mig ind i mørket, smækkede døren igen og gik. Jeg er selv fransk, og det gør mig meget ondt at måtte sige, at franske mennesker er meget onde mod dyr.

Dag efter dag gik og blev til uger. Langsomt begyndte min figur at blive rund, og jeg blev langsommere og langsomme i mine bevægelser. En aften, da jeg var næsten ved enden perioden, blev jeg brutalt smidt ind i udhuset af Pierre. I jeg landede på cementgulvet, mærkede jeg en voldsom smerte det var, som om jeg blev splittet ad. I smerte og i mørke blev mine fem børn født. Da jeg var kommet lidt til mig selv, rev jeg noget papir i stykker og lavede en varm rede til dem og bar dem der over én efter én.

Den næste dag kom der ingen for at se til mig. Dagen gik, men jeg havde travlt med at give mine børn mad. Da natten kom, var jeg svag af sult og fuldstændig udtørret, for der var hverken mad eller drikke i udhuset. Den næste dag var det ikke anderledes, ingen kom, og timerne gik. Min tørst var næsten uudholdelig, og jeg undrede mig over, at og skulle lide sådan. Ved mørkets frembrud tudede uglen og slog ned på de mus, som kom indenfor dens rækkevidde. Jeg lå dér og tænkte på, om jeg mon ville leve natten over.

Det var godt oppe på dagen, da jeg hørte fodtrin. Døren blev åbnet, og dér stod Madame Albertine og så bleg og medtaget ud. Hun var stået op af sengen, fordi hun havde haft en forudelse om, at jeg var i fare. Som sædvanlig havde hun mad og vand med. Et af mine børn var død i nattens løb, og Madame Albertine var så vred, at hun næsten ikke kunne tale. Hun var så rasende, at hun gik op og hentede Madame Diplomat og Monsieur le Duc. Madame Diplomats sorg var koncentreret omkring tabet af killingen, og det tab af penge som det betød. Det lykkedes Monsieur le Duc at fremtvinge et smil og han sagde: - Måske kan vi gøre noget ved det. Vi må tale, med Pierre.

Efterhånden blev mine børn større, og de fik øjne. Der kom folk for at se dem, penge skiftede ejere, og næsten før de var vænnede fra, blev de taget fra mig. Jeg vandrede utrøstelig rundt. Mine klageråb forstyrrede Madame Diplomat og hun beordrede, at jeg skulle lukkes inde, til jeg var blevet rolig.

Jeg var efterhånden blevet vant til at blive vist frem ved selskaber, og regnede det

ikke for noget at blive forstyrret i mit arbejde i haven for at blive vist frem i salonen. Men en dag var det anderledes. Jeg blev bragt til et lille værelse, hvor Madame Diplomat sad ved et bord og skrev, og en fremmed mand sad overfor hende. - Ah, udbrød han, da jeg blev bragt ind i værelset, - så dette er katten? Han undersøgte mig i stilhed, og begyndte så at lege med et af sine ører. - Hun er noget forsømt. Det vil forværre hendes tilstand, hvis hun skal bedøves og bringes ombord som bagage. Madame Diplomat snurrede vredt ad ham. - Jeg har ikke bedt Dem om en irettesættelse, Hr. Dyrlæge, sagde hun, - hvis De ikke har lyst til det, er jeg sikker på at der er andre der vil. Du gode gud! hvæsende hun rasende, - hvilket opstyr over en simpel kat! Hr. Dyrlæge trak hjælpeløst på skuldrene. - Udmærket, Madame, svarede han, jeg vil gøre som De ønsker, for jeg skal jo leve. Kom til mig en times tid før De går ombord. Han rejste sig op, tog sin taske og gik hurtigt ud af værelset. Madame Diplomat åbnede de franske vinduer og jagede mig ud i haven.

Det var en mærkelig uro i hele huset. Store kasser blev støvet af og rensede, og Monsieur le Duc's nye rang blev malet på dem. En snedker blev tilkaldt og beordret til at lave en rejse kasse som ville passe inden i en anden kasse, og var egnet til at huse en kat. Madame Albertine flagrede rundt og så ud, som om hun håbede at Madame Diplomat ville falde død om!

En morgen cirka en uge senere kom Gaston ud i udhuset efter mig og tog mig med hen til garagen uden at jeg først fik morgenmad. Jeg fortalte ham; at jeg var sulten, men han forestod som sædvanlig ingenting. Madame Diplomats pige, Yvette, sad i vognen og ventede. Gaston puttede mig i en flettet kurv, og jeg blev sat ind på bagsædet. Vi kørte af sted med en ganske anseelig hastighed. - Jeg ved ikke hvorfor hun vil have den kat bedøvet, sagde Yvette, - reglerne siger, at man kan tage en kat ind i Staterne uden vanskeligheder. - Åh, sagde Gaston, - den kvinde er helt gal, jeg har opgivet at forstå hende. De tav stille og koncentrerede sig om at køre hurtigere og hurtigere. Vi bumpede frem og tilbage og op og ned, min ringe vægt var nok til at presse fjedrene ned, og jeg fik slag og rifter af at blive kastet mod kurvens sider.

Jeg bestræbte mig på at holde mine ben udstrakte og satte mine kløer ind i kurvens sider. Sandt at sige, var det en kamp for at undgå at blive slået bevidstløs. Jeg mistede al fornemmelse af tid. Tilsidst standsede vi med hvinende bremses. Gaston greb kurven og sprang op ad nogle trin til et hus. Kurven blev sat på et bord og låget taget af. Hænder rakte ned og satte mig ned på bordet. Jeg faldt omgående omkuld, mine ben ville ikke lystre mig, jeg havde været anspændt så længe. Hr. Dyr-lægen så på mig med frygt og ømhed. - De kunne have dræbt denne kat, råbte han vredt til Gaston. - Jeg kan ikke give hende nogen indsprøjtning i dag! Gastons ansigt blev rødt af raseri.

- Giv den for... kat en indsprøjtning, maskinen flyver i dag, De er blevet betalt, ikke sandt? Hr. dyrlægen rakte ud efter telefonen. - Det er ingen god ide, sagde Gaston. - Hele familien er på Le Bourget, og jeg har travlt. Hr. Dyrlægen sukkede, tog en stor sprøjte og vendte sig mod mig. Jeg følte en skarp og stikkende smerte dybt i mine muskler, og hele verden blev blodrød, og derefter sort. Langt borte hørte jeg en stemme sige:

- Der, det vil holde hende rolig i - -. Så var mørket fuldstændigt og lukkede sig om mig.

Der lød en frygtelig buldren, jeg var kold og elendig. At trække vejret kostede mig meget besvær. Der var ikke et lysglimt nogen steder, jeg havde aldrig kendt sådant et mørke. Jeg frygtede en overgang, at jeg var blevet blind. Jeg havde en frygtelig hovedpine, jeg havde aldrig før følt mig så syg og så elendig.

Time efter time fortsatte den voldsomme buldren; jeg troede, at mit hoved skulle sprænges. Så mærkede jeg et mærkeligt pres på mine ører og indeni dem sagde det klik

og plop. Brølet forandredes, det blev voldsommere, der lød ét metallisk smæld, og jeg blev kastet hårdt op mod kassens top. Et andet smæld og brølet blev svagere. Nu kom der en mærkelig rumlen, som af hjul der kørte hurtigt over en cementvej. Mærkelige ryk og svingninger, og så døde brølet væk. Men der var anden støj, skraben mod metal, uldne stemmer, og en huggen og skubben lige over mig. Med et brag blev en stor metaldør ved siden af mig åbnet, og fremmede mænd klatrede ind i rummet, hvor jeg opholdt mig. Grove hænder tog fat i kasserne og kastede dem ud på et bevægeligt bælte, som førte dem ud af syne. Så blev det min tur; jeg sejlede gennem luften og landede med et ordentligt brag. Under mig var der noget som gik ”rubble, swish, rubble, swish, rubble.”

Et bang og min rejse stoppede. Jeg lå på ryggen og så på morgengryet igennem et par huller i kassen. - Der skal du bare se, det er en kat! sagde en mærkelig stemme. - Okay, det er ikke vores problem, svarede en anden mand. Uden mange falbelader blev min kasse smidt ned på en slags køretøj. Andre kasser blev placeret udenom og ovenpå, og motoren blev startet med en brummende lyd. Som følge af choket og smerten mistede jeg bevidstheden.

Jeg åbnede mine øjne og opdagede, at jeg så lige ind i en nøgen elektrisk pære gennem et net. Mat kom jeg på benene og stolprede over til en skål med vand, som stod nær ved. Det var næsten for anstrengende at drikke, næsten for besværligt at fortsætte med at leve, men da jeg havde drukket fik jeg det lidt bedre. - Well, well, Maam, sagde en pustende stemme; - du er altså vågen! Jeg så op og der stod én lille gammel sort mand, der var i færd med at åbne en dåse med mad. - Jah, Maam, sagde han, - du og mig vi har begge to sorte ansigter; jeg tror at jeg vil passe dig rigtig godt, ikke også? Han skubbede maden ind, og det lykkedes mig at spinde for at vise ham, at jeg var glad for hans venlighed. Han strøg mig over hovedet. - Nåh, det må jeg nok sige, mumlede han for sig selv. - Det må jeg nok sige, mumlede han for sig selv. - det må jeg fortælle Sadie!

Det var vidunderligt at kunne spise igen. Jeg kunne ikke spise så meget, fordi jeg havde det så forfærdeligt, men jeg gjorde alt hvad jeg kunne, så den sorte mand ikke skulle blive fornærmet. Så spiste jeg lidt mere og drak også lidt, og hen, rullede mig sammen og faldt i søvn.

Jeg fandt tilsidst ud af, at jeg var på et hotel. Personalet blev ved at komme ned i kælderens for at se mig. - Oh, er hun ikke dejlig? sagde servitricerne. - Næh, se på hendes øjne, mand! Er de ikke skønne! sagde mændene. En af de besøgende var meget velkommen, en fransk køkkenchef. En af mine beundrere sagde i telefonen: - Hej, Francois, kom herved! Vi har en siamesisk kat! Nogle minutter senere kom en fed mand vadende hen ad gangen. - Du har chat francaise, ja? sagde han til mændene som stod omkring mig. Jeg spandt højere og højere. At se ham var ligesom at være i Frankrig igen. Han kom hen til mig, kikkede nærsynet på mig og brast så ud i en strøm af pariserfransk. Jeg spandt og råbte til ham, at jeg forstod ham fuldkomment - Der kan man bare se! sagde en rolig stemme. - Gamle Francois og katten gir den hele armen.

Den sorte mand åbnede døren til mit bur og jeg sprang lige i armene på Francois; han kyssede mig, og jeg slikkede ham det bedste jeg kunne, og da jeg var tilbage i buret, havde han tårer i øjnene. - Maam; sagde min sorte vogter, - du har sandelig fået dig en ven. Jeg tror at du nu har fået lidt appetit. Jeg kunne godt lide ham, hans ansigt var sort ligesom mit. Men det gode varede ikke ved. To dage senere rejste vi til en anden by i USA, og jeg blev holdt nede i kælderens næsten hele tiden. I de næste år var mit liv det samme dag for dag, måned efter måned. Jeg blev vant til at og killinger, som blev taget fra mig, så snart de var vænnet fra.

Tilsidst blev Monsieur kaldt hjem igen til Frankrig. Endnu en gang blev jeg bedøvet

og sansede ikke noget, før jeg syg og elendig vågnede op på Le Bourget. Men hjemkomsten, som jeg havde glædet mig til, var en trist affære. Madame Albertine var der ikke mere, hun var død få måneder før vi vendte hjem. Det gamle æbletræ var blevet skåret ned og huset var helt forandret.

I nogle måneder vandrede jeg hvileløst rundt, bragte flere (katte-) killinger til verden og så dem blive taget fra mig, før jeg var forberedt på det. Mit helbred begyndte at blive dårligt og flere og flere killinger (no=kattunger) var dødfødte. Mit syn blev svagt, og jeg lærte at føle mig for. Jeg glemte aldrig at Tong Fa var blevet dræbt, fordi han var gammel og blind!

Da vi havde været hjemme i næsten to år, ønskede Madame Diplomat at tage til Irland for at se, om hun kunne finde et sted at bo. Hun havde fået den fikse ide, at jeg havde bragt hende held (det kunne jeg nu ikke mærke), og jeg skulle derfor også med til Irland. Endnu en gang blev jeg bedøvet, og livet holdt igen op at eksistere for mig. Meget senere vågnede jeg op i en foret kasse i et fremmed hus. Der lød en konstant brummen af fly i luften. Lugten af brændende tørv gik ind i min næse og fik mig til at nyse. - Huri er vågnet, sagde en stemme med bred irsk accent Hvad var der sket? Hvor var jeg? Jeg blev grebet af panik, men jeg var for svag til at røre mig. Ved at lytte til menneskenes tale, og gennem en lufthavnskat, fik jeg senere historien.

Maskinen var landet i en irsk lufthavn. Bagagen var blevet losset fra flyet. - Hej, Paddy, der er en gammel død kat herinde! sagde en af de mænd som lossede,. Paddy, formanden, kastede et blik derind. - Få fat på inspektøren, sagde han. En mand talte i sin walkie-talkie, og snart kom der en inspektør fra veterinærafdelingen. Min kasse blev åbnet, og jeg blev varsomt løftet ud. - Få fat i ejeren, sagde inspektøren. Medens han ventede, undersøgte han mig. Madame Diplomat kom irriteret over til den lille gruppe, som stod omkring mig. Hun begyndte at bruse op og fortælle, hvor vigtig hun var, men blev hurtigt fejlet væk af inspektøren.

- Katten er død, sagde han, - dræbt på grund af en afskyelig grusomhed og forsømmelse. Hun er med killinger, og De har bedøvet hende for at undgå karantæne. Det er en alvorlig forseelse. - Madame Diplomat begyndte at græde og sagde, at det ville skade hendes mands karriere, hvis hun blev dømt for en sådan forseelse. Inspektøren trak sig i underlæben, besluttede sig så, og sagde: - Dyret er dødt. Skriv under på en fuldmagt om at vi må tage os af liget. Så hører De ikke mere til det denne gang. Men jeg råder Dem til ikke at holde katte igen! Madame Diplomat skrev under på papiret og gik snøftende bort. - All right, Brian, sagde inspektøren, - få det lig væk. Han gik bort og en af mændene lagde mig tilbage i kassen og tog mig med. Meget svagt hørte jeg lyden af jord, der blev skovlet, lyden af metal der ramte en sten. Så blev jeg løftet op og opfattede svagt: - Hellige guds moder! Hun er i live! Så blev jeg igen bevidstløs. Manden, det har jeg senere fået fortalt, så sig omkring, skovlede jorden tilbage i hullet, og skyldte sig ind i et nærliggende hus med mig. Jeg vidste ingenting, før jeg hørte:

- Hun er vågnet, sagde en stemme med en bred irsk accent. Blide hænder strøg mig, nogen vædede mine læber med vand.

- Sean, sagde den irske stemme, - denne kat er blind. Jeg har ført lyset frem og tilbage for øjnene af den, og hun ser det ikke. Jeg var skrækslagen, og blev bange for, at de ville slå mig ihjel, fordi jeg var gammel og ikke kunne se. - Blind? sagde Sean. - Måske, men hun er et dejligt dyr. Jeg går hen til formanden og prøver at få fri resten af dagen. Det får jeg sikkert, og så tager jeg hende med til min mor, hun vil sikkert passe hende. For vi kan ikke beholde hende her. Jeg hørte en dør blive åbnet og lukket. En blid hånd holdt noget mad under min mund, og da jeg var sulten, åd jeg. Jeg havde en frygtelig smerte inden i mig, og jeg troede, at jeg meget snart ville dø. Mit syn var helt borte. Senere, da jeg levede hos lamaen, som brugte en masse penge på at hjælpe mig,

blev det konstateret, at min synsnerve var skåret over. Det skyldtes de mange slag, jeg havde fået.

Døren blev åbnet og lukket. - Nå, spurgte kvinden. - Jeg fortalte formanden, at jeg var ophidset over at en af Guds egne skabninger skulle behandles på den måde. Han sagde: - Ja selvfølgelig, Sean, du har jo altid følt sådan for de stakkels dyr, tag du bare fri. Så det gjorde jeg altså. Hvordan har hun det?

- Hmm, det er vist ikke så godt, - svarede hans kone, - jeg har givet hende lidt vand, og hun har spist lidt fisk. Hun kommer nok over det, men hun har haft en forfærdelig tid. Manden vimsede rundt - Skaf mig noget mad, Mary, så tager jeg katten med hen til min moder. Jeg går ud nu og ser efter mine dæk. Jeg sukede, mere rejsen. Smerten indeni mig var nu en vedholdende pine. Omkring mig lød der en klirren af porcelæn, og lyden af en ildrager der rodede op i et ildsted. Jeg hørte kvinden gå hen til døren og råbe: - Te Sean, kedlen koger. Sean kom ind og jeg hørte at han vaskede hænder før han satte sig ned for at spise.

- Vi må holde dette for os selv, sagde Sean, ellers får vi politiet på halsen. Hvis vi kan få hende på fode, vil vi kunne tjene på hendes (katte-) killinger. Disse dyr er værdifulde, ved du. Hans kone skænkede sig en kop te, før hun svarede. Din moder ved alt om katte, hun vil kunne få noget ud af denne her, hvis nogen kan. Se at komme af sted, inden de andre kommer fra arbejde,. - Ja, jeg går nu, sagde Sean, og skubbede sin stol støjende tilbage og rejste sig op. De kom over til mig og jeg mærkede, at min kasse blev løftet - Du kan ikke sætte kassen på bagagebæreren, Sean, sagde konen, - hold den under armen. Jeg vil lave en sele, så du kan fordele vægten på dine skuldre. Ikke fordi hun vejer så meget, den stakkel! Med en rem over skuldrene og rundt om min kasse, vendte Sean sig og forlod huset. Den kolde irske luft blæste dejligt ind i min kasse, og førte samtidig en dejlig duft af tang med. Det fik mig til at føle mig meget bedre tilpas, hvis bare den vedholdende smerte ville forsvinde! En køretur på cykel var en helt ny oplevelse for mig. En behagelig brise kom ind gennem luft-hullerne, og der var en let svajning som ikke var ubehagelig: det mindede mig om at ligge på en gren højt oppe i et træ, som svajede i vinden.

En meget mærkelig knagende lyd forvirrede mig i nogen tid. Først troede jeg, at det var min kasse som var ved at gå i stykker, men ved at koncentrere mig omhyggeligt, fandt jeg ud af, at det var sædet, Sean sad på, der manglede olie. Snart kom vi til en bakke. Sean's vejrtrækning (no=pust) blev tungere, pedalerne bevægede sig langsommere og langsommere, og stoppede tilsidst - Puh ha, lille kat, udbrød han, - det er en tung kasse du har! Han støttede kassen på sadlen, jo det var den der knirkede! Han traskede langsomt op ad bakken mens han skubbede sin cykel. Han stoppede og åbnede en låge og skubbede sin cykel ind. Der lød en skraben af metal mod træ, og lågen slog i bag os. - Hvad skal der nu ske med mig? spekulerede jeg. En behagelig duft af blomster nåede mine næsebor; jeg snusede anerkendende ind.

- Og hvad har du så bragt mig, min søn? spurgte en ældre stemme. - Jeg har bragt hende selv til dig, Moder, sagde Sean stolt. Han satte cyklen op ad muren og løftede kassen, han tørrede omhyggeligt sine fødder af og gik ind i huset. Med et suk af lettelse satte han sig ned og fortalte sin mor hele historien, så meget som han vidste. Han fumlede lidt med kassen og tog låget af. Der var et øjeblik stilhed. Så lød der en høj røst der sagde: - Oh, hvor må hun have været et pragtfuldt dyr i sine velmagts dage! Se på hende nu, hendes pels er så forsømt. Man kan se hendes ribben. Åh, det er en forbrydelse at behandle et dyr sådan!

Til sidst blev jeg løftet ud og sat på gulvet. Det er meget generende pludseligt at miste synet. Først tog jeg et par vaklende skridt og tumlede ind i noget. Sean mumlede: - Mor synes du ikke vi skulle, du ved! - Nej, min søn, nej, disse katte er meget

intelligente, meget kloge katte. Du husker, at jeg fortalte, at jeg har set dem i England. Nej, giv hende lidt tid, hun skal nok klare den. Sean vendte sig om mod sin moder: - Mor, jeg tager denne kasse med tilbage og giver den til formanden i morgen tidlig. Den gamle kvinde var travlt beskæftiget, hun kom med vand og mad, og det der var mest nødvendigt: en kasse med jord! Endelig tog Sean af sted og lovede at komme igen om nogle få dage. Den gamle kone lukkede døren omhyggeligt og kastede en ny tørv på ilden mens hun hele tiden snakkede med sig selv på noget jeg formodede var det irske sprog. For katte er sprog naturligvis ikke af stor betydning, for vi anvender telepati. Mennesker tænker på deres eget sprog, og det er sommetider lidt forvirrende for en fransk siamesisk kat at finde ud af tænkte billeder på et andet sprog.

Derefter gik vi hurtigt i seng, jeg i en kasse ved ildstedet, og den gamle kone på en sofa i den anden ende af værelset. Jeg var helt udmattet, men smerten inden i mig forhindrede mig i at sove. Til sidst overvandt trætheden smerten, og jeg faldt i søvn. Mine drømme var fulde af rædsel. Hvad var der dog sket med mig? I min drømmetilstand undrede jeg mig over, at jeg skulle lide sådan. Jeg var ængstelig for mine killinger, som skulle komme. Jeg var bange for, at de skulle dø under fødslen, og bange for at de skulle leve, for hvilken fremtid ville de få? Kunne jeg i min svage tilstand føde dem?

Da morgenen kom, rørte den gamle kone på sig. Sofaens fjedre knirkede, da hun rejste sig og kom over for at rage op i ilden. Knælende ved siden af mig, strøg hun mig over hovedet og sagde: - Nu skal jeg lige til messe, og så skal vi have noget at spise. Hun rejste sig og forlod værelset. Jeg hørte hendes fodtrin blive svagere, da hun gik ned ad stien. Der lød et klik fra lågen, og så var alt stille. Jeg lagde mig om på siden og sov igen.

Da dagen var til ende, havde jeg i nogen grad genvundet min styrke. Jeg kunne bevæge mig langsomt rundt. Til at begynde med bumpede jeg ind i alting, men jeg lærte snart møblernes placering at kende. Nogen tid efter var jeg i stand til at bevæge mig rundt uden at få for mange skrammer. Vore knurhår fungerer lige som radar, og vi kan finde vej selv i de mørkeste nætter, når der ikke er det mindste lysglimt at se ved. Nu måtte mine knurhår arbejde på overtid.

Et par dage senere sagde den gamle kone til sin søn, der besøgte hende: - Sean, gør brændeskuret i orden, jeg vil have hende derud. Hun er blind, og jeg ser heller ikke for godt, og jeg er bange for at skade hende og hendes killinger, og de er mange penge værd for os! Sean gik ud, og jeg hørte snart støj fra brændeskuret, da han flyttede rundt på tingene og stakkede tørv. Så kom han ind igen og sagde: - Så er det klart, mor, jeg har lagt en masse aviser på gulvet og tætnet vinduet

Så fik jeg endnu engang en seng af aviser. Irske denne gang.

- Ak ja, tænkte jeg, - æbletræet sagde for tre år siden at mine fødsler ville komme i mine tristeste stunder. Tiden var altså snart inde! Brændeskuret var lavet af tjærede brædder med en skrøbelig dør. Gulvet var af hårdtstampet ler, og langs væggene stod der en hel samling husholdningseffekter, tørvestabler og tomme kasser. Af en eller anden mærkelig grund anvendte den gamle kone en mægtig hængelås til at holde døren lukket. Hver gang hun kom for at se til mig, stod hun og mumlede og fumlede med en masse nøgler, indtil hun fandt den rette. Når hun endelig havde fået døren op, tumlede hun ind og følte sig frem i halvmørket. Sean ville gerne reparere vinduet, så der blev lidt mere lys; der kom intet lys ind gennem det mørke hul, som han sagde. Men den gamle kone sagde: -Glas koster penge, min søn, glas koster penge. Vent til vi har solgt nogle killinger!

Dagene slæbte sig af sted. Jeg havde føde og vand, men jeg var konstant plaget af

smerte. Jeg fik kun lige tilstrækkeligt med mad, til at jeg kunne opretholde livet, men ikke så jeg kunne opbygge min styrke. Jeg levede for at føde mine killinger, og det var en kamp. Blind, syg og konstant sulten lykkedes det mig at bevare håbet om, at der ville komme bedre tider!

Et par uger efter at jeg var ankommet til Irland, vidste jeg, at tiden til at føde mine killinger nu var kommet. Jeg havde svært ved at bevæge mig, smerten blev mere intens. Jeg kunne ikke længere strække mig i min fulde længde eller rulle mig sammen. Der var sket et eller andet inden i mig, og jeg kunne kun hvile, når jeg sad op med min mave hvilende på noget hårdt for at tage vægten fra mine nedre dele.

To eller tre nætter senere, omkring midnat, fik jeg de frygteligste smerter. Jeg skreg fuldstændigt vildt. Langsomt, under store anstrengelser, kom mine børn til verden. Tre af de fem var dødfødte. Jeg lå i flere timer og stønnede; hele min krop var som ild. Dette, troede jeg, var enden på livet, men nej det skulle ikke være så. Jeg levede videre.

Den gamle kone kom ind i skuret om morgenen; og sagde de mest forfærdelige ting, da hun så, at de tre killinger var døde. Jeg var så forfærdet, at jeg bagefter bad om tilgivelse. Jeg regnede med, at når jeg havde to killinger at passe, ville jeg få lov til at komme ind i huset. Der var varme og måske også andet at ligge på end aviser. Men den gamle kvinde hadede mig, fordi jeg kun havde fået to killinger. - Sean, sagde hun en aften til sin søn, - denne kat kan ikke leve mere end to eller tre uger. Forsøg at få spredt rygten om, at vi har to siamesiske killinger til salg.

Jeg blev svagere og svagere for hver dag; jeg længtes efter døden, men frygtede for mine killinger. En dag, da de var næsten vænnede fra, kørte en vogn op foran døren. Fra brændeskuret kunne jeg høre det. Jeg hørte lågen klikke og to mennesker komme op ad stien. Der blev banket på døren. Sekunder senere blev den åbnet. En kvindestemme sagde: - Jeg hører, at De har en siamesisk killing til salg. - Åh jo, vil De ikke komme ind? svarede den gamle kone. I nogen tid var der stille, så kom konen ud i skuret og tog et af mine børn. Nogle minutter senere kom hun ud igen og mumlede irriteret og gal: - Og hvad vil han så se dig for! Hun tog mig så voldsomt op, at jeg skreg af smerte. Da hun kom ind, lavede hun et større nummer ud af at vise, hvor meget hun holdt af mig. Nænsomme stemmer sagde mit navn og rørte blidt ved mig.

Manden sagde: - Vi tager moderen også. Hun kan ikke leve, hvis hun ikke kommer under behandling. - Ah, sagde konen, - hun er ellers en god og sund kat! Jeg læste den gamle kones tanker og forstod, at hun ville forlange en pæn skilling for mig, så beregnende som hun var. Hun lavede en masse ud af det, fortalte hvor meget hun holdt af mig, og hvor værdifuld jeg var. Hun gav udseende af, at hun ikke ville sælge mig. Jeg vendte mig mod manden og sagde: - Jeg er ved at dø, lad mig være og se i stedet efter mine to børn. Manden vendte sig mod den gamle kone og sagde: - Sig mig, har De to killinger? Hun indrømmede det, og manden sagde så: - Vi vil have alle tre katte eller ingen. Den gamle kone nævnede en pris, som forbløffede mig, men manden sagde blot: - All right, gør dem klar, vi tager dem med med det samme. Den gamle kone fik travlt og forsvandt for ikke at røbe sin glæde, men også for at kunne komme til at tælle pengene igen. Mine to drenge blev placeret i en speciel kurv, som manden og damen havde haft med. Damen sad bag i vognen med mig på skødet, og den store kurv anbragt på forsædet ved siden af manden. Langsomt og forsigtigt kørte vi væk. - Vi må få dyrlægen til at og på Fiti og snart som muligt, Rab, sagde manden. - Hun er meget syg, jeg telefonerer til ham så snart vi kommet hjem. Han skal komme i dag. Skal vi lade de to små blive sammen? - Ja, sagde manden, - ellers vil de føle sig ensomme. Vi kørte så forsigtigt, at jeg slet ikke følte smerte. De ord, som æbletræet havde sagt til mig, mindedes jeg atter: - Du vil lære lykken at kende, Fifi. Var det dette? Jeg spekulerede eftertænksomt.

Vi kørte i lang tid og tilbagelagde mange kilometer. Så kom vi til et skarpt hjørne, og bagefter kørte vi op ad en stejl bakke.

- Nå, katte nu er vi hjemme, sagde manden. Han standsede motoren og steg ud og bar kurven med killingerne bort. Damen gik også ud og passede på ikke at støde til mig. Hun tog mig op og bar mig tre eller fire skridt ind i huset. Hvilken forskel! Her følte jeg med det samme, at jeg var velkommen. Jeg blev klar over, at træet havde haft ret. Men jeg var så forfærdelig svag. Damen gik til telefonen, og jeg hørte hende tale med dyrlægen, som hun havde sagt i bilen. Hun sluttede med et tak og ringede af. Han kommer med det samme, sagde hun.

Jeg vil ikke komme ind på min operation, ej heller vil jeg fortælle om min kamp for at vende tilbage til livet. Det vil være nok at sige, at jeg undergik en meget vanskelig operation for at få fjernet en stor svulst. Jeg fik foretaget hystrektomi, og var så fri for at skulle føde flere børn. Manden og damen vågede over mig dag og nat, for operationen var så stor, at der var fare for at jeg ikke kunne overleve. Jeg var ikke i tvivl, for nu var jeg hjemme, og ønsket.

Fjerde kapitel

Jeg havde min operation bag mig; alt hvad jeg havde at gøre nu var at komme mig. Indtil nu havde jeg været for syg til at bekymre mig om, hvem der boede i huset, og hvad det var der foregik dér. Den irske hr. dyrlæge havde sagt: - De må tage hende hjem og give hende kærlighed; hun trænger til det, og hun kan ikke leve, hvis vi beholder hende her. Så jeg kom hjem. De to første dage og nætter blev jeg holdt i ro. Manden og damen var hos mig hele tiden og pressede mig til at spise den dejligste mad. Jeg var ikke meget for det, for jeg ønskede ikke at blive presset, men jeg ønskede at vide at de var så glade for mig, at de tog sig tid til at nøde mig!

Den tredie dags morgen, efter at den irske hr. dyrlægen havde været der, sagde manden: - Nu går jeg ud og henter Lady Ku'ei, Feef. - Han gik og vendte snart tilbage. Jeg kunne høre, at han talte kærligt til en eller anden. Da de kom nærmere sagde han: - Feef, dette er Lady Ku'ei. Ku, dette er Fifi Gråskæg. Omgående hørte jeg den mest pragtfulde unge damesiamesiske kattestemme, som jeg nogensinde har oplevet. Hvilken kraft! Hvilken modulation! Jeg var henrevet og ønskede blot, at min stakkels kære moder kunne have hørt sådan en stemme. Lady Ku'ei sad på sengen med manden imellem os.

- Jeg er Lady Ku'ei, sagde hun, men da vi skal leve sammen, så må du gerne kalde mig Miss Ku'ei. Du er blind, men når du er i stand til at gå, vil jeg tage dig med rundt og udpege alt det, som du skal være opmærksom på „faciliteterne“, hvor du skal spise, og så videre. Og å propos det, bemærkede hun selvtilfreds, - her spiser vi ikke affald eller levninger. Vor føde bliver købt specielt til os og er af bedste kvalitet. Men hør nu efter, for nu skal jeg fortælle dig lidt om huset, og jeg vil helst ikke gentage det. - Ja, Miss Ku, svarede jeg ydmygt, - jeg skal nok være opmærksom. Jeg satte mig lidt bedre tilrette, for stingene i kroppen generede mig stadig lidt.

- Dette er Howth, Dublin amt, begyndte Miss Ku. - Vi lever i et hus, der ligger oppe på toppen af en klippe. Havet er en fyrre meter under os, lige ned, så gå ikke hen og fald ned, for folk vil blive misfornøjede, hvis du skulle ramme en fisk. Du må optræde værdigt overfor besøgende, husk på at du er en kat med stamtavle, men overfor familien må du gerne tage dig friheder. Men glem aldrig at du er en S.S.K.

- Undskyld Miss Ku, indskød jeg, - hvad er en S.S.K.?

- Nåda! Du er og en gammel dum damekat, svarede Miss Ku.

- Enhver ved da, at S.S.K. betyder, at du er en siamesisk stamtavle kat, selvom du ikke afslører den intelligens, som man forventer af en. Men afbryd mig nu ikke, Jeg er i færd med at give dig de vigtigste oplysninger. - Jeg er ked af det, Miss Ku, jeg skal ikke gøre det igen, svarede jeg. Miss Ku rev sig tanke-fuldt i øret med sin fod og, fortsatte: - Manden, som du kalder ham; er Lama T. Lobsang Rampa fra Tibet. Han forstår siamesiske katte lige så godt som du og jeg, så du kan ikke holde dine tanker skjult for ham. Han er stor, skægget og skaldet og hans hjerte er meget dårligt, han har haft et par hjerte-anfald. Han var virkelig meget syg og vi troede, at vi skulle miste ham. Jeg nikkede alvorligt, vel vidende hvad det ville sige. Miss Ku fortsatte: - Hvis du har problemer så fortæl ham om det, og han vil hjælpe dig. Hvis du ønsker noget særligt at spise, så fortæl ham det, han vil lade det gå videre til Mama. - Mama, spurgte jeg, - er din Moder hos dig? - Vær nu ikke så latterlig! svarede Miss Ku noget barskt, - Mama er Rab, damen, ved du, hende som køber ind for os, vasker vore madskåle, reder vore senge, laver vores mad og lader os sove på hendes seng. Jeg er hendes kat, at du ved det, du er lamaens kat, sagde Miss Ku selvglad. - Du kan sove i hans værelse, ved siden af ham. Oh, det er sandt, du kan jo ikke se Mama. Hun er lille, har pæne øjne og pæne ankler og er behagelig fyldig over det hele. Du vil ikke blive generet af nogen knogler, når du sidder på hendes skød!

Vi var tavse et øjeblik, Miss Ku for at trække vejret og jeg for at kunne absorbere alle de oplysninger, der så pludseligt var væltet ind over mig. Miss Ku legede dovent med sin hale og fortsatte: - Der bor en ung engelsk dame hos os som en af familien. Hun er meget høj, meget tynd, og hendes hår har samme farve som en lyshåret hankat, jeg engang så. Hun er nu meget flink alligevel, og hun vil gøre alt for dig, selvom hun godt kan lide store, ildelugtende hunde og skrigende børn.

- Så Ku'ei, sagde lamaen, - Feef skal hvile, du kan fortælle hende resten senere. Han tog Miss Ku og bar hende ud af værelset. Jeg blev liggende på hans seng og spandt af tilfredshed. Ikke mere affald! Jeg havde altid ønsket, at der skulle blive købt ind specielt til mig. At være ønsket, havde været min drøm i alle de strenge år. Nu var jeg virkelig ønsket, endda i høj grad. Jeg smilede tilfreds og faldt i søvn.

Da mine operationssår var helede og stingene var taget ud, var jeg i stand til at bevæge mig rundt. I begyndelsen meget forsigtigt, men efterhånden med større sikkerhed, da jeg fandt ud af, at intet blev flyttet, før de havde vist mig hvor det stod i forhold til de andre ting. Miss Ku gik med mig og fortalte mig, hvor alting stod, og folk som kom hos os fik at vide, at jeg var blind. - Hvad? plejede de at sige, - blind? Men hun har jo sådan nogle smukke blå øjne. Hvordan kan hun være blind?

Til sidst var jeg rask nok til at kunne komme ud i haven. Luften duftede herligt af blomster og hav. I mange dage ville jeg ikke lade nogen komme mellem mig og dørene. Jeg var hele tiden bange for, at jeg skulle blive lukket ude. Miss Ku irettesatte mig: - Vær nu ikke sådan et, gammelt fjols, Feef, vi er mennesker her. Der er ingen, der kunne finde på at lukke dig ude, aldrig! Vi lå i det varme græs, og Miss Ku beskrev omgivelserne for mig. Under os brødes de vældige bølger og rakte deres skummende fingre op imod os. Vandet i hulen under huset brølede og rumlede og kunne på stormfulde dage få hele klippen til at ryste. Til venstre for os lå dæmningen med fyret helt ude for enden. Et par kilometer ude i vandet lå Irlands øje og beskyttede havnen, mod de værste angreb fra det voldsomme Irske Hav. Til højre, nogle få meter fra land, lå Djævelens Tand og beskyttede badestranden mod de høje søer. Miss Ku elskede at se på de badende, og jeg ville måske også have gjort det, hvis jeg havde haft mit syn.

Bag huset rejste toppen af Hill of Howth sig. Herfra kunne man i klart vejr se

bjergene i Wales og Mournebjergene i Norduland. Det var lykkelige dage. Vi dasede i solen og Miss Ku fortalte mig om vores familie. Lidt efter lidt forsvandt min frygt for at blive lukket ude. Jeg behøvede heller ikke at blive sendt til den store grove hankat mere. Nu var jeg ønsket for min egen skyld, og som Miss Ku selv sagde, så udviklede jeg mig som en blomst, der kommer ud i solen efter at have stået længe i en mørk kælder. Vi nød disse dage. Lamaen satte mig op på de laveste grene i et lille tre så jeg ikke kunne falde ned og slå mig. Jeg drømte at jeg langt om længe var kommet i himmelen.

Mågerne generede mig i begyndelsen, når de fløj hen over mig, skreg de og sagde: Se den kat dernede, dyk ned på hende og smid hende ud over klippen, så vi kan æde hende. Miss Ku udstødte vort berømte siamesiske krigsskrik og blottede sine kløer for at være rede til angreb. Så kunne vi høre et svagt tuf-tuf, og alle mågerne vendte om og for ud mod havet i vild flugt Dette undrede mig i lang tid, jeg kunne jo ikke altid stille spørgsmål, men en dag fandt jeg svaret. Det var fiskerbådene som kom ind, og fuglene fløj bagefter for at få fat i affaldet, der blev vasket af dækket.

Jeg lå og døsede i skyggen af en ærenprisbusk en solrig efter-middag, da Miss Ku kaldte på mig: - Gør dig klar, Feef, vi skal ud på en køretur. En køretur? I en bil? Jeg var ved at besvime af skræk og forbavselse. En bil - og Miss Ku var glad!

- Men Miss Ku, protesterede jeg, jeg kan simpelthen ikke få mig selv til at gå ind i en bil. Hvad nu hvis de efterlod mig et eller andet sted! - Feef ! kaldte lamaen. - Kom vi skal på køretur. Jeg var sådan ude af mig selv, at de måtte bære mig ind i bilen. Men ikke Miss Ku, hun sang af glæde, sprang ind i bilen og råbte: - Jeg vil sidde foran! - skal lamaen køre, Miss Ku? spurgte jeg frygtsomt Selvfølgelig skal han det, og lad så være med at kalde ham lamaen hele tiden, sig Guv som jeg gør. Ganske rigtigt gik lamaen, undskyld Guv, ind i bilen og satte sig på forsædet ved siden af Miss Ku. Mama gik også ind i bilen og satte sig på bagsædet, og tog mig på skødet. Den unge engelske dame (jeg kunne ikke udtale hendes navn endnu) satte sig ved siden af Mama. - Er du sikker på, at du har låst dørene? spurgte Guv. Selvfølgelig, gør vi ikke altid det? svarede Mama.

- Kør nu, kør nu, hvad venter vi på? hylede Miss Ku. Guv gjorde så alt det man skal for at starte en bil og kørte ud.

Jeg var forbavset over så fint og roligt det gik. Dette var helt anderledes end at blive kastet voldsomt fra den ene side til den anden, sådan som jeg havde oplevet det i Frankrig og Amerika. Vi kørte ned ad en høj bakke og drejede skarpt om et hjørne. Vi rullede afsted i - hvad var det her? Miles? Kilometer?en tre, fire minutter før vi drejede skarpt til højre, fortsatte i et minut eller så og stoppede. Motoren blev stoppet. Havlugten var meget stærk. Lyden af mange mænd, lyden af tuuf-tuf maskiner. En stærk fiskelugt og lugten af fisk, som havde ligget for længe i solen. Lugt af røg og tjæret reb. - Ah! Dejlig fisk! udbrød den unge engelske dame. - Skal jeg gå hen og hente nogen? Så for hun af sted for at besøge en gammel ven, som ville sælge os fisk direkte fra havet. Klang! sagde bagagetingen bagi, da den indpakkede fisk blev smidt ind. Bang! sagde døren da den unge engelske dame kom ind i bilen og smækkede døren efter sig. - Miss Ku! hviskede jeg. -Hvad er det her for et sted?

- Dette? Det er havnen, hvor alle fiskerbådene kommer ind med vores aftensmad. Der var store skure til den ene side og vand til den anden side. Skibene var bundet med et lille stykke reb, så de ikke sejlede, før alle var klare. Den der røg? Åh, de stikker fisken ind i noget røg, så kan de holde sig lidt længere, eller måske kan du ikke lugte det så hurtigt på grund af røgen. Hun sprang op på ryggen af Guvs sæde og råbte: - Hvad venter vi på? Lad os komme til Portmarnock. - Åh, Ku, du er en utålmodig heks! sagde Guv, og startede bilen igen og satte den i gang.

- Miss Ku, sagde jeg, og er jeg bange for, i en ret forskræmt tone, - denne unge engelske dame, jeg kan ikke udtale hendes navn, og når jeg siger det, så lyder det som

om jeg forbandet en altfor ivrig hankat Hvad skal jeg gøre? Miss Ku sad et øjeblik og tænkte sig om og sagde så: - Tja, jeg ved det sandelig ikke. Men pludselig lyste hun op og sagde: - Jo, jeg ved det! Hun har en grøn kjole, hun er meget høj og tynd og hendes hår er en slags gult. Ved du hvad,, Fæf, kald hende Ranunkel, hun vil ikke opdage det! - Tak, Miss Ku, svarede jeg, - jeg vil kalde hende Miss Ranunkel. - Ikke noget med miss, irttesatte Miss Ku mig, - hun er ingen miss, men missus ligesom dig, for hun har også fået killinger. Nej Feef, du befinder dig ikke i den franske overklasse mere. Du er hjemme, så sig Guv, Mama og Ranunkel. Jeg er Miss Ku.

Bilen rullede videre, roligt og forsigtigt. Næsten før jeg var klar over hvad der skete, var vi nået frem og standsede. Dørene i bilen blev åbnet, og jeg blev løftet ud. - Ah, råbte Miss Ku, - dette er livet. Blide hænder tog mine og gned dem igennem sandet.

- Se her, Feef, sand, sagde Guv. Bruset og suset fra bølgerne mod klipperne beroligede mig, solen varmede dejligt på min ryg. Miss Ku hoppede vanvittigt op og ned i sandet og skreg af lykke. Familien (min Familie) sad roligt og så på. Jeg sad ved deres fødder og legede med en lille sten. Jeg var for gammel og var endnu ikke rask nok til at springe rundt som Miss Ku. I det varme, behagelige solskin faldt jeg i søvn.

Der var skyer på himlen og en let regn faldt. - Mærkeligt, tænkte jeg, - hvordan kan jeg være HER? Så dæmrede det for mig, jeg rejste i det astrale. Let som en sky svævede jeg over kystveje og ind over landet Over den store lufthavn, Le Bourget og ind i landet. En lang række popler stod som vagtposter langs vejen. Kirkespiret var halvt skult i tågen, og træerne på kirkegården græd i regnen over dem, der lå begravede under dem. Jeg, selv åndeagtig, svævede længere ned. Pludselig så jeg, for man er ikke blind i det astrale - „indviet til erindring om....”

Et øjeblik var jeg forvirret, så forstod jeg. - Madame Albertine! udbrød jeg. - Begravet her!

En snøften undslap mig. Dengang havde hun været den eneste der havde elsket mig. Nu var hun borte, og jeg havde fundet lykke og fred. Men hun, tænkte jeg, var måske selv kommet til en verden fuld af kærlighed og lykke. Med et suk og et sidste blik steg jeg igen og svævede videre.

Under mig var portvagten ved at feje gården bag ved sit lille hus. En hund, som var lænket til væggen, gøede og hvinede, urolig ved min tilstedeværelse. Huset rejste sig foran mig, fornemt, koldt og uvenligt, som om det afviste enhver. Madame Diplomat kom ud på terrassen. Instinktivt vendte jeg om for at løbe væk, men hun så selvfølgelig ikke mig, der dvælede tæt ved hende i skulderhøjde. Hun så tynd og hærget ud. Hendes ansigt var præget af utilfredshed. Hendes mundvige var trukket skarpt ned, og med de tynde læber og sammenknebne næsebor så hun meget bitter ud.

Jeg fortsatte hen til det gamle æbletræ, og stopede der i forfærdelse. Træet var borte, fældet, ja selv roden var blevet taget op. Jeg svævede stille og sorgfuld omkring. Af en uforklarlig årsag blev jeg trukket hen mod udhuset, som engang havde været mit hjem. Mit hjerte stod næsten stille; op ad den ene væg var resterne af det gamle æbletræ stablet op. Døren gik op, og der stod Pierre med en økse i hånden. Jeg skreg og flygtede fra stedet

- Hallo! Hallo! Feef, sagde Guv, idet han løftede mig ned fra skulderen og spadserede lidt rundt med mig. - Du har haft mareridt, oven i købet midt i solskinnet. Jeg er forbavset over dig, Feef! Jeg rystede lidt, og følte en pludselig taknemmelighed. Jeg drejede hovedet og slikkede hans øre. Han bar mig ned til vandkanten, og stod dér med mig på skulderen. - Jeg ved, hvad du føler, Feef, sagde han. - Jeg har også gået meget igennem, ved du. Skal vi gå tilbage? spurgte han. Han strøg mig over ryggen, og gik tilbage til de andre. - Gamle bedste- mor gråskæg er blevet træt. Jeg spandt og spandt og spandt Det var vidunderligt at have nogen, som tænkte på mig, som ville tale

med mig. Vi gik allesammen ind i bilen og startede på hjemturen.

Jeg formoder at jeg er en gammel skrøbelig damekat, eller sådan noget, men jeg er ikke bange for ret meget - selv om jeg stadig ikke er så glad for biler. Dette at være blind har noget med det at gøre; jeg er stadig bange for at blive efterladt alene et eller andet sted. Miss Ku er meget overlegen, en erfaren selskabsdame, som ikke lader sig gå på af noget. Hun er altid herre (eller dame) over situationen. Jeg, ja jeg må hellere indrømme det, er sommetider lidt mærkelig. Men det gør det bare så meget bedre, at de holder af mig. Jeg er meget lykkelig for at de gør det, for jeg kan ikke lide at være alene. Jeg har i mange år været underernæret, hvad kærlighed angår, og nu ønsker jeg at få alt det jeg kan få.

Vi kørte over Hill of Howth, og ad den vej, hvor sporvognen også kørte så højt op som det kan lade sig gøre og videre. Ned til landsbyen og tilhøjre ved den store kirke, forbi mr. og mrs. O'Gradys hus, derefter en gang til venstre og vi var hjemme. Den kære gamle mr. Loftus, „yor“ politimand, kikkede over muren. Vi kørte aldrig forbi ham uden at få en sludder, for Guv sagde, at mr. Loftus var en af de bedste mænd i Irland, ja i hele verden!

Jeg var træt og glad for at komme hjem. Hvad jeg ønskede nu var noget mad, noget at drikke og så sove på Guv's seng, mens lyden af bølgerne lullede mig i søvn, og mindede mig om den tid da min moder sang mig i søvn.

Det sidste jeg hørte, før jeg døsede væk var Miss Ku der sagde: - Hej, jeg vil med ned til garagen og sætte vognen ind. Den svage lyd af en dør der blev lukket, og så var der stille. Jeg sov fredeligt, for jeg vidste, at der ikke var nogen, der ville jage mig ud eller bære mig ud til et koldt og fugtigt brænde-skur. Jeg vidste, at jeg blev respekteret som et væsen, der havde de samme rettigheder som alle andre i huset. Med et suk af tilfredshed rullede jeg mig sammen og snorkede en lille smule højere.

- Feef! Bedstemor Gråskæg! Gå ned fra den seug, Guv skal i den. - Ku'ei, lad være at tage sådan på vej. Fifi kan sandelig godt blive. Hold så op! Guv var gal. Jeg løftede hovedet, så jeg bedre kunne høre, gættede hvor gulvet var og hoppede ned. Varsomme hænder greb mig og løftede mig tilbage. - Hør nu her, Feef! Du er ligeså slem som Ku'ei. Bliv på sengen og hold mig med selskab! Jeg blev.

Lamaen (undskyld, Guv) var en meget syg mand. For nogen tid siden havde han haft tuberkulose (et af mine børn var død af det for nogle år siden), og skønt han var helbredt for det, havde hans lunger ikke været gode siden. Han havde haft tre hjerteanfald og andre sygdomme foruden. Ligesom jeg, måtte han hvile sig meget. Han stod sommetider op om natten og vandrede frem og tilbage af smerte; jeg vandrede ved siden af ham og prøvede at trøste ham. Disse lange nætter var de værste, når vi var alene. Jeg sov meget i dagtimerne, så jeg kunne være hos ham om natten. Mama sov i den anden ende af huset, og Miss Ku passede på hende. Ranunkel sov i et værelse nedenunder, hvor hun kunne se ud over det Irske Hav, og om morgenen se båden til Liverpool sætte kursen mod havnen i Dun Laoghaire.

Guv og jeg sov i et værelse, som havde udsigt over Balscaddenbugten, havnen og det Irske Hav. Han kunne ligge i timevis og betragte sceneriet gennem sin kraftige japanske kikkert. Vores meget gode ven, Brud Cainpbell, havde skiftet glasset i vinduerne ud og installeret det fineste laminerede glas, så det ikke var nogen forstyrrelse af udsynet. Når vi sad der, plejede han at fortælle mig alt hvad han så ved at omsætte det hele til telepatiske billeder, så jeg så det lige så godt som han. Han kunne fortælle mig om de modige munke på Irlands Øje, som havde forsøgt at bygge en lille kirke der, men var blevet forhindret i det af de kraftige storme.

Jeg hørte også om Irlands Øje gennem Miss Ku. Hun havde været modig nok til at sejle sammen med Guv over vandet og lege i det dejlige sand på øen. Hun fortalte mig

om piratkattene, der levede på øen og skræmte både fuglene og kaninerne. Guv fortalte mig ikke om piratkattene (måske forestillede han sig ikke, at katte kunne synke så dybt), men han fortalte mig om smuglerierne, og han kunne endda fortælle mig smuglernes navne. Der var temmelig mange smuglerier i denne egn, og Guv kendte næsten alle dem der var beskæftiget med det; han havde taget mange fotografier med et kamera med telelinse

Marna fotograferede også, og hvor hun end færdedes, havde hun sit kamera med i sin håndtaske. Men Mamas vigtigste opgave var at su efter os og at holde liv i Guv endnu i nogle år. Hun var altid travlt beskæftiget. Miss Ku overvågede naturligvis alting, og så til at ingen var forsømmelig, og at hun fik alle de køreture, hun havde lyst til

Ranunkel var også i gang hele tiden. Hun hjalp med at passe huset, og Guv og hun gik lange ture for at få inspiration til at tegne og male. Hun var en meget dygtig kunstnerinde, sagde Guv og Miss Ku. Det er derfor jeg bad hende om at illustrere en lille bog, og Miss Ku siger, at hun har gjort det bedre, end nogen anden kunne have gjort. Jeg ville ønske, at jeg kunne se dem, men ingen kan give mig synet tilbage.

Vi var meget omhyggelige med at få Guv i seng, før han fik et hjerteanfald, og få mr. Loftus til at komme og snakke med ham. Mr. Loftus var en stor mand, høj og bred, og vi holdt allesammen meget af ham. Miss Ku, som har givet mig lov til at sige, at han er lidt af en flirt, elskede ham. Mrs. O'Grady var en meget velkommen besøgende, hun elskede at smutte ind når som helst. Hun blev betragtet som en af familien. Brud Campbell kom ikke nær så ofte, som vi kunne have ønsket det, men han var en travl mand. Han var en meget god håndværker, og derfor meget efterspurgt.

En dag diskuterede vi rejser, og flyverejser i særdeleshed. Miss Ku sagde: - Åh, men da vi kom fra England (hun skreg af henrykkelse) ville luftfartsselskabet ikke tillade, at katte var i den samme kabine som mennesker. Men Guv sagde: - All right, hvis de ikke vil have min kat, får de heller ikke mig, så charter vi et fly og tager det med, som vi har lyst til. Miss Ku gjorde en lille kunstpause og fortsatte så: - Så derfor kom vi med et chartret fly, og de havde en speciel iltflaske til Guv, og han blev fornærmet i Dublin lufthavn, fordi de ville sætte ham i en rullestol, som en anden invalid! Jeg blev helt varm indvendig af at høre, at de holdt så meget af Miss Ku og af mig! Lige så meget som af mennesker. Så smilede vi til Guv, fordi han kaldte os et par gamle sludrende damekatte!

- Miss Ku, sagde jeg en morgen til Miss Ku, - Mrs. O'Grady kommer her så ofte, hvorfor kommer mr. her ikke så tit?

- Oh, kære, kære! svarede Miss Ku. - Han har et arbejde at passe, han har med elektriciteten i Irland at gøre, og hvis han ikke puttede den ind i ledningerne, hvordan skulle vi så kunne lave mad? - Men Miss Ku, vi bruger jo gas fra en metalting som mændene bringer her en gang om ugen. Miss Ku sukkede dybt, næsten opgivende. - Feef, sagde hun efter at have taget en dyb indånding for at berolige sig selv, ligesom Guv gjorde.

Feef, mennesker ser, og for at kunne se, anvender de elektricitet. Ikke sandt? Du kan ikke se, så du ved det ikke. Vi har gasflasker forbundet til stænger og hængende ned fra loftet. Når folk lukker elektricitet ind i dem fra ledningerne får vi lys Vi bruger elektricitet, Feef! Hun vendte sig bort og mumlede: - Katte kan gøre mig tosset i hovedet med deres dumme spørgsmål. Det er klart, at vi brugte elektricitet, Guv og Mama tog en masse farvefotografier og viste dem på et lærred med en speciel lampe. Jeg elskede at sidde med ryggen til lampen, fordi strålerne fra den var så dejligt varme.

Vi havde ingen telefon i Howth; jeg fik at vide, at det irske telefonselskab ikke havde flere linier. Jeg kunne ikke forstå, at de så ikke satte nogle flere op, ligesom i andre lande, men jeg var for øvrigt ligeglad. Vi fik i stedet lov til at låne mrs. O'Grady's

telefon. Mama var meget begejstret for »Ve O'G" som vi kaldte hende. Guv kunne også godt li hende, men han så mere til mr. Loftus. Fra det store vindue kunne vi se, når mr. Loftus kom omkring hjørnet ved foden af den stejle bakke. Så travede han op ad Balseadden Road og lige frem til det sted, hvor alle folk tog hen på skovtur. Når han kom fra tjeneste, stak han ofte indenfor, og han var en meget velkommen gæst Hvis Guv lå i sengen, satte han sig sådan, at han kunne se ham og vinduet.

Vi hørte radio fra hele verden! Guv havde en meget kraftig radio med kortbølger, som kunne tage programmer fra Kina, Japan og Indien, og det irske politi og brandstationen! Jeg foretrak musik fra Siam, eller Thailand eller hvad de nu kalder landet, hvor mine forældre stammer fra. Jeg kunne sidde og gyngede i takt til musikken fra Siam og slå takten med mit hoved. Jeg kunne forestille mig templerne, markerne og træerne. Jeg kunne gå tilbage i mine forfædres historie. Nogle af os kom til Tibet, hvor vi vogtede templerne og lamaklostrene, (Guv kom derfra). Ligesom Tibets protektorer blev vi trænet op til at bortjage tyve og bevogte juveler og religiøse helligdomme. I Tibet var vi næsten alle sorte på grund af kulden. Det er måske ikke almindeligt kendt, at min race kan skifte farve alt efter temperaturen. I et koldt land bliver vi meget mørke, men i de tropiske egne er vi næsten hvide. Vore killinger er født hvide og efter nogen tid kommer de karakteristiske tegn frem. Ligesom mennesker har vi forskellige farver, hvid, gul, brun og sort. Jeg er en sælprikket kat, medens Miss Ku og en chokoladeprikket kat. Miss Ku har en meget fin stamtavle. Mine papirer er selvfølgelig gået tabt. Miss Ku og jeg diskuterede det en dag. Jeg ville ønske at jeg kunne vise dig mine papirer, Miss Ku, sagde jeg. - Det piner mig, at de er levet efterladt i Frankrig. Jeg føler på en måde, at jeg er nøgen. - Nej! Nej! Feef, trøstede Miss Ku, - lad være med at tænke på det Jeg skal snakke med Guv og spørge ham, om han ikke vil ødelægge mine, så er der ingen af os, der har nogen. Før jeg kunne protestere, var hun vendt om og løbet ud af værelset Jeg hørte hende gå ned ad trapperne til Guv, som og ved at lave noget med et messingør, der havde glas i begge ender.

- Det forekom mig, at han satte den ene og for øjet, så han kunne se lidt længere. Lidt efter kom Guv og Miss Ku op, stadig diskuterende. - Nå, ja, sagde han, - hvis det er det du vil have, så er det i orden, men du har nu også altid været en skør kat! Han gik hen og åbnede en skuffe, og jeg hørte nogle papirer rasle, og en tændstik blive strøget. Lugten af brændt papir nåede mig, og klangen af ildrageren da den rodede op i asken. Miss Ku kom over og gav mig et skub.

- Okay, sagde hun med et smil, - nu kun du holde op med at bekymre dig. Guv og Mama er fuldstændigt ligeglade med disse papirer, eller stamtavler, vi er deres børn.

Jeg rynkede næse og nøs. Der var en pragtfuld duft i luften, noget jeg aldrig havde oplevet før. - Feef! Hvor er du, Feef? Mama kaldte på mig. Jeg fortalte hende, at jeg kom og sprang ned af sengen. Jeg fulgte duften, denne dejlige duft, og gik ned ad trapperne. - Hummer, Feef, sagde Mama. - Prøv det.

Vort køkken havde stengulv, og Guv fortalte engang Miss Ku og mig, at der var en historie om at der var en gang forbundet med køkkenet til en hule nedefra. Det gjorde mig nervøs, jeg blev bange for, at en pirat eller smugler skulle dukke op nedefra, og jeg skulle falde i hullet. Men Mama havde kaldt på mig, og jeg skulle smage en ny slags mad. Da jeg jo var en siamesisk kat, havde jeg en naturlig interesse i mad. Mama klemte kærligt mine ører og ledte mig hen til en tallerken med hummer. Miss Ku var allerede i gang med sin. - Kom igang, Feef, sagde hun. - Du roder rundt i det som en gammel irsk kælling! Jeg blev naturligvis aldrig fornærmet over det Miss Ku sagde, hun havde et hjerte af det fineste rejekød, og hun havde taget mig, en døende fattig fremmed ind i sit hjerte med glæde. Til trods for hendes strenghed og hendes kommanderende facon, kom man til at elske hende, når man kendte hende.

Hummeren var meget velsmagende! - Fra Irlands Øje, Feef sagde Miss Ku. - Guv syntes vi skulle have noget godt - Oh svarede jeg, - spiser han ikke sådant noget? - Aldrig! Hal synes det er forfærdeligt. Og alligevel køber han det, fordi du og jeg synes om det Kan du huske rejerne, Feef? Det kunde jeg! Dengang Guv og Mama hentede mig hjem til huset, var jeg sulten, men for syg til at spise rigtigt. Giv hende en dåse rejer, sagde Guv. - Hun er udmattet af sult. Dåsen blev åbnet og ført frem foran mine læber. Jeg tror aldrig at jeg har smagt noget så himmelsk. Næsten før jeg anede det, havde jeg tømt dåsen. Jeg var meget skamfuld, og jeg bliver helt varm, når jeg tænker på det. Hvis Miss Ku vil have, at jeg skal rødme, siger hun bare: - Kan du huske rejerne, Feef?

- Feef! sagde Miss Ku, - Guv vil have os med på en køretur. Vi kommer forbi det hus, hvor du har boet. Se ikke så forskrækket ud; vi kører forbi. Miss Ku gik sammen med Guv ned til garagen for at hente bilen, en dejlig Humber Hawk. Jeg blev hos Mama og hjalp hende med at blive færdig. Derefter gik jeg nedenunder for at sikre mig, at Ranunkel havde låst havelågen. Vi steg ind i bilen og kørte ned ad bakken, under broen og til Sutton (hvor en anden gammel ven, dr. Chapman, boede). Vi fortsatte og tilbagelagde mange kilometer og nåede til Dublin. Miss Ku hjalp Guv med at køre, fortalte ham, når han skulle køre stærkt, hvordan bilen var indrettet, og hvornår han skulle dreje. Jeg lærte en masse af hende. Jeg lærte Dublin at kende.

Ind imellem at hun dirigerede Guv:

- Stop! Stop! Pas på det hjørne! Lad ikke den vogn komme uden om! beskrev hun seværdighederne for mig. - Se her er Westland Row Station, Feef, hvor togene starter fra. Vi skal til høje her, Guv. Ja, Feef, nu er vi i Nassau Street. Kør lidt langsommere, Guv, jeg er ved at fortælle Feef om det her. Vi har boet her før, Feef, overfor Trinity College. Guv, du kører for hurtigt, jeg kan ikke nå at fortælle Feef om det. Dette er St Stephens Green, jeg har været derinde. Der er en masse snadrende ænder. Pas på Guv, der står en betjent på hjørnet. Vi har købt vores radio i denne gade, Feef. Og Miss Ku fortsatte med sine kommentarer om alle de gader vi kørte igennem. Men da vi så var kommet forbi alle husene og gaderne, pressede Guv med sin fod på noget, som fik bilen til at køre hurtigere.

Vi kørte op ad bjergveje, langs noget Miss Ku kaldte et reservoir, men som så ud til at være en stor drikkeskål for hele Dublin. Så kom vi til huset. Bilen standsede. Da Guv så hvor ophidset jeg var, startede han igen. Jeg trak vejret lettet; trods alt havde jeg halvt om halvt frygtet at jeg ville være blevet sendt tilbage som en gammel blind, ubrugelig kat. Hvor fjollet af mig! For at vise min lykke spandt jeg og slikkede Mamas hånd.

- Ved den store hankat, Feef, sagde Miss Ku, vi troede at du var ved at gå væk! Stram dig op, gamle tøs, du er medlem af familien!

Vi rullede rundt på heden i nogen tid. Miss Ku pralede af, hvor mange kaniner hun skulle fange. Så så hun noget, som Guv sagde var et får, og blev helt tavs. Jeg kunne ikke se fåret, men jeg kunne lugte en mærkelig fåret lugt, og lugten af gammel uld. Snart vendte vi næsen hjemad. Da vi kom forbi Bailey fyrtårnet ved Howth Head, brølede tågehårnet, som en ko, der var ved at kælte. En sporvogn rumlede forbi; dens hjul gik klanketi-klank klanketi-klank på sporene. - Stup ved posthuset, sagde Mama, - jeg skal hente nogle pakker.

- Feef, sagde Miss Ku, mens vi ventede på Mama, - Feef, en mand fortalte, at dine to killinger har det godt. De vokser godt og har sorte ansigter og hale nu. Jeg sukkede tilfreds. Livet var godt imod mig. Mine børn var lykkelige, og sammen. Det var de sidste børn, jeg kunne få, og jeg var stolt af dem, stolt over at de var blevet vel modtagne, og at de var lykkelige.

siamesiske kattunger.

Femte kapitel

- Godmorgen med Dem, sagde postbudet, da Mama og jeg lukkede op for ham. - Der er en vidunderlig masse breve til ham selv nu til morgen, jeg havde nær ødelagt min ryg ved at bære dem op ad bakken! Pat, postbudet var en god gammel ven. Guv havde ofte kørt ham rundt i bilen, så han kunne fordele posten, når hans ben nægtede at bære ham mere. Pat kendte alt og alle i distriktet, og vi fik alle de lokale nyheder., Jeg plejede at snuse til hans bukser for at få noget at vide om hans tur tvær over Head eller gennem hedebakkerne. Jeg var også klar over det, når Pat havde fået lidt, under vesten for at holde varmen på sin aftenrunde.

Mama bar brevene ind og jeg tog plads på Guvs seng får at hjælpe ham med at læse dem. Der var en masse den morgen, breve fra Japan, fra Indien og fra venner i Tyskland. Et brev fra Dublin. Jeg bemærkede lyden af en kuvert der blev åbnet, og papiret der blev taget ud. - Hm, sagde Guv, - irske skatte-folk er lige så dumme som de engelske. Dette krav er simpelthen røveri. Han faldt hen i dybe tanker. Mama hang ved sengekanten. Ranunkel kom løbende op ad trapperne for at se, hvad der var i posten.

- Det forbavser mig, sagde Guy, - at irske skattefolk ikke forsøger at holde folk som os i landet, i stedet for at drive os ud med overdrevne, vanvittige skatter! Vi bruger en del penge her, men skattekontoret er aldrig tilfreds, de vil både have kagen og spise den på samme gang. Vi forfattere er beskattet hårdere end nogen anden kategori.

Jeg nikkede medfølelse og skubbede mig ind mod Guvs ben. Han ønskede at blive irsk statsborger, han elskede irlændere, alle undtagen irske skattefolk! De var for ham noget af det mest nedrige på denne jord. Guv rakte ud mod mig og klemte mine ører.

- Hvis det ikke var for jer katte, Feef, rejste vi til Tanger, eller Holland eller til et sted, hvor vi var mere velkommen. Men du er vores gamle bedstemor kat, og jeg ville ikke gøre dig ked af det, ikke for alt i verden. - Føj, Guv! svarede jeg. - Du snakker! Jeg kan klare hvad som helst og mere til. Mit hjerte er sundt!

- ja, Feef, svarede han mens han gnubbede mig under hagen. - Dit hjerte er sundt, du er den bedste gamle bedstemor kat overhovedet.

- Måske, svarede jeg, - vil du og jeg forlade denne jord på samme tid, og derfor aldrig skilles. Det kan jeg godt lide.

Vi var en smule beklemte resten af dagen. Det syntes klart, at det var spild af tid at blive i Irland, hvis skatten tog det hele. Vi havde problemer nok foruden; pressen snusede altid rundt, somme tider holdt de øje med huset ved hjælp at kikkerter og holdt stænger forsynet med spejle op til soveværelsesvinduerne Pressen havde offentliggjort usande historier om Guv og havde aldrig givet ham lejlighed til at fremstille hans

side af sagen. Guv betragtede pressefolk som ét værste udskud her på jorden, det ved jeg, for jeg har hørt ham sige det så ofte! At dømme ud fra det Miss Ku har fortalt mig, er han fuldt ud berettiget til det.

- Jeg går up til mrs. O'Grady og telefonerer til Brud Campbell, sagde Mama. - Jeg

ser, at der er nogen der har brudt låsen til porten op, og den skal repareres. - Ah, jeg tror, at det er disse turister fra Liverpool, svarede Guv. - Brud fortalte mig, at hans far havde haft turister, som havde slået sig ned i hans forhave. Mama gik op ad vejen, netop som Miss Ku kaldte på mig fra køkkenet og sagde, at der var en meget delikat frokost parat til os. Jeg gik ned ad trappen, og blev mødt af Miss Ku for foden af trappen. Nå, der er du, Feef, sagde hun. - Jeg har fået Ranunkel til at give os vores frokost tidligt, så vi kan komme ud i haven og se om blomsterne vokser som de skal. Hun lavede først en del vrøvl, men makkede ret til sidst. Spis nu! Jeg kunne altid spise. Jeg elskede mad og troede på, at det var godt til at blive stor og stærk af. Jeg vejede nu otte pund og havde aldrig haft det bedre. Jeg havde heller ingen besvær med at finde rundt! Guv viste mig hvordan. - Du er en gammel dum kone, Feef, sagde han. - Hvorfor det, Guv? spurgte jeg. - Jo, du er blind, men alligevel kan du se i det astrale. Hvorfor går du så ikke op i astralplanet, når du hviler dig, og ser om der er noget der er blevet forandret? Hvorfor ikke få et virkeligt godt overblik over det hele. I katte bruger ikke de hjerner, som I er født med! Jo mere jeg tænkte på det, jo mere kom jeg til at synes om det, så derfor gjorde jeg det til en vane at foretage astralrejser, hver gang jeg hvilede mig. Nu får jeg ikke længere buler eller rifter, jeg kender beliggenheden af næsten alting.

- Brud kommer, råbte Mama. Ku og jeg glædede os, det betød, at vi nu kunne gå ud i haven, fordi Guv altid gik ud og talte med Brud, medens han arbejdede Vi for hen mod døren, og Miss Ku sagde til Guv, at han skulle tage noget styrkende, fordi han var ikke helt oppe på mærkerne. - Ikke helt op...? svarede han, - hvad mener du med det?

I begyndelsen havde husets indretning forvirret mig, fordi man kom ind på første sal, og stuen lå under vejens overflade. Miss Ku forklarede mig det.- Jo, ser du, vi er så at sige placeret midt på klippesiden ligesom et fuglerede. Klippen falder kraftigt ned til den ene side med kun en mur til at sikre, at folk ikke går ud over siden. Nå, men dette hus var delt op i to lejligheder, indtil vi kom til at bo i det! Vi havde god plads i huset og i haven. Før i tiden havde lejerne i den øverste lejlighed retten til den højre side af haven og lejerne nedenunder ret til den venstre side. Vi havde den hele. Der var træer med lave grene, men jeg var aldrig alene derude, for familien var bange for, at jeg skulle falde ud over klippen eller klatre op i et træ og falde ned. Der var selvfølgelig ingen fare men det var rart at tænke på, at de var så bange for mig.

Ranunkel plejede at sidde i haven og tage solbad, gøre sin gule overdel mere gul, som Miss Ku sagde. Vi var glade for at hun var, der, for hun glemte ofte at vi også var der, og så kunne vi bedre udforske haven. Jeg gik en gang hen til klippesiden og prøvede at klatre ned. Miss Ku kaldte hurtigt på Guv, som kom styrtende og fik fat i mig, før jeg kom noget til.

Men vi måtte også være forsigtige, når vi var ude i haven, af en anden grund; folk plejede at hænge rundt om haven for at fotografere lamaen. Vogne stoppede sommetider ved have-muren, og folk klatrede over for at se hvor Lobsang Rampa boede. En solrig eftermiddag kikkede Guv ud af vinduet og så en kvinde der havde slået sig ned på græsplænen med sin mad-kurv! De blev meget fornærmede, når vi kom ud og jagede dem bort. De fleste beboere på de idylliske veje i Howth kunne fortælle om lignende oplevelser. Turisterne troede, at de kunne tillade sig at færdes overalt, lave lige så meget ravage de ville og efterlade deres affald, som andre så skulle rydde op.

- Feef, jeg har lige hørt Guv og Mama tale sammen, sagde Miss Ku. - Hvor ligger Marokko? - Marokko? Miss Ku, hvorfor, det må være i Tanger, et sted i Middelhavet. Jeg har været der med Madame Diplomat. Vi var lige ved at komme til at bo der. Der er varmt, der lugter, og selv fiskerne er smuglere! Jeg er kendt med stedet, det er sikkert! Vi var kommet dertil med skib fra Marseille, og jeg var søsyg hele tiden. I de dage kunne jeg se, og de fjendtlige indfødte i deres snavsede dragter havde skræmt mig ikke

så lidt. Jeg håbede ikke, at vi skulle til Tanger!

Miss Ku og jeg sov hele eftermiddagen. Guv og Mama var taget til Dublin, og Ranunkel var travlt beskæftiget med at gøre rent i sit soveværelse. Vi vidste at vi ikke havde mulighed for at komme ud, så vi sov og rejste en smule astralt. Som kvinder over hele verden, hvad enten det er kvindekatte eller kvindemennesker, led jeg af angstanfald. Jeg levede med skrækken for, at jeg en dag ville vågne op og finde mig selv i en kvælende, stinkende kasse i en lufthavn. Selvfølgelig, når jeg var vågen og hørte stemmer, når folk rørte ved mig og spøjte med mig, vidste jeg, at det der var sket var noget forbigangent, men når jeg sov, fik jeg mareridt. Det skete ofte, at Guv tog mig i sine arme midt om natten og sagde: - Nej! Nej! Feef, vær nu ikke sådan en gammel kælling, du er jo hjemme, og du skal være her altid. Så spandt jeg og lo ad mig selv og var rolig igen. Så faldt jeg i søvn, og mareridtet begyndte forfra!

- Feef, de kommer, de er ved at køre op ad bakken! Miss Ku hvirvlede rundt og for sammen med mig til hoveddøren. Vi nåede lige at komme tidsnok til at se vognen stoppe foran døren. Miss Ku sprang ind i vognen for at hjælpe Guv med at få den sat i garagen og lukke garagedøren ordentligt. Så gik hun tilbage oppe på muren for at se efter, at sneglene ikke åd cementen! Hun sprang over det grønne stakit og råbte ved døren:

- Luk op! Luk op! Vi er her. Så nåede Guv op til hende og åbnede døren, og de kom ind.

- Nå? sagde Ranunkel, da vi alle sad ned. - Hvordan gik det? - Det var spild af tid, sagde Guv. - Vi var på den marokkanske ambassade, men de var meget lidt hjælpsomme. Vi skal ikke til Tanger. De tav stille, og jeg spandt for mig selv af tilfredshed, ved tanken om at vi ikke skulle til Marokko. - Vi mødte mr. og mrs. Dyrslægen i Dublin, sagde Mama. - De kommer i morgen og drikker te. Jeg blev ilde til mode, Mister Irsk Dyrslæge var en flink mand, virkelig en rar og venlig mand, men ingen dyrslæge, uanset hvor rar han er, er populær hos sine kattepatienter. Miss Ku rynkede panden. - Ørerne, Feef, ører-ne! Lad os komme væk i morgen, ellers får vi ordnet vore ører. Familien fortsatte med at snakke om, hvad de skulle gøre, hvor de skulle tage hen. Vi vandrede ud af værelset og nedenunder for at få vores te.

Mister den Irske Dyrslæge kom sammen med mrs. den Irske Dyrslæge. Vi kunne godt lide ham, men hans tøj lugtede frygteligt af indvolde fra dyr og medicin og den slags. Mister den Irske Dyrslæge var meget interesseret i det store teleskop, som Guv brugte til at se på skibe med, når de var langt ude på havet. Miss Ku og jeg havde gemt os under en stol, som havde en flæse fornedet, og vi lyttede til alt, hvad der blev sagt.

- Fifi klarer sig godt, sagde Guv. - Åh ja! Det er helt sikkert, sagde Mister den Irske Dyrslæge. - Tror De at hun kan klare en rejse til Cork eller Belfast? spurgte Guv. - Ja, sandelig! sagde Mister den Irske Dyrslæge. - Hun kan klare hvad som helst, så længe at hun føler sig tryk. Hun er mere rask end Dé er! - Se, se, mumlede jeg for mig selv. Bare jeg føler mig tryk, kan jeg klare hvad som helst. De gik ud i haven og satte det store teleskop op. Miss Ku for op i vindueskarmen, så hun kunne se ud uden at blive set.

- De kikker på et skib, Feef, sagde Miss Ku. Så pludselig: - Gem dig, de kommer ind! Der var en skraben af fødder på dørmåtten, og så kom de ind ad døren. - Har De set kattene i dag? spurgte Guv. - Kun deres haler som forsvandt om et hjørne, sagde Mister den Irske Dyrslæge. - Jeg er ganske stolt af Fifi, fortsatte han, - hun var en meget god moder. Jeg har været nede og se til killingerne. De klarer sig fint! Jeg begyndte at spinde af lykke. Miss Ku hvædede: - Hold op dit gamle fjols! De kan høre dig!

Den nat blev Guv syg, mere end sædvanligt. Der var noget, der var gået i stykker inden i ham. Jeg mente, at han måske havde den samme sygdom som jeg havde haft, og

sagde det til Miss Ku. - Feef, sagde hun, halvt gal og halvt fornøjet, - hvordan kunne Guv have en svulst på livmoderen? Du er mere svagt begavet end jeg troede, Feef !

Den næste dag tog han hen for at konsultere lægen, en irsk specialist. Der kom en taxi, som Guv og Mama steg ind i, og den kørte ned ad bakken, rundt om hjørnet, ud af Miss Kus sigte, og ind til Dublin. Tiden gik. Timerne slæbte sig af sted, langsommere og langsommere; vi var urolige. Tilsidst opfangede Miss Ku lyden af en vogn, som arbejdede sig op ad bakken. Der blev skiftet gear, vognen speedede op, og så sagtnede den farten og holdt foran døren. Mama og Guv kom ind, Guv så blegere og mere udslidt ud end sædvanlig, og Miss Ku hviskede hastigt til mig. Vi flyttede os for ikke at stå i vejen, men Guv, syg eller ikke syg, havde altid tid og kræfter til at tale med sine børn. Jeg følte, at han var meget svag, da han bøjede sig ned for at kærtegne mig. Jeg var syg helt ind i sjælen. Langsomt gik han ind i soveværelset og gik til sengs. Den nat skiftedes Miss Ku og jeg til at våge over ham.

Ja, jeg ved at mange mennesker vil le af det og mene, at dyr ikke har nogen forstand, ikke kan ræsonnere, ikke kan føle noget for andre. Men mennesker er også dyr! Miss Ku og jeg forstår alt, hvert ord der bliver sagt eller tænkt. Vi forstår mennesker, men mennesker forstår ikke os, de prøver heller ikke på det, de betragter os bare som umælende kreaturer, dumme dyr, eller lignende. Vi går ikke i krig mod hinanden, dyr dræber heller ikke nytteløst, men kun for at æde. Vi anvender ikke tortur, vi sætter heller ikke vore kammerater i koncentrationslejre. Vi - siamesiske katte - har måske den højeste intelligenskvotient af alle dyr. Vi føler, vi elsker og frygter ofte, men vi hader aldrig. Mennesker har aldrig tid til at undersøge vor intelligens, for de har travlt med at tjene penge, med reelle eller urelle metoder. Guv kender os lige så godt, som han kender sig selv. Han kan tale med os via telepati, lige så godt som Miss Ku og jeg taler sammen. Og vi kan (og gør det!) tale med ham. Som Guv siger kunne mennesker og dyr tale sammen i gamle dage ved hjælp af telepati, men mennesket misbrugte dette privilegium og mistede derfor kraften. Dyrene har den stadig.

Dagene blev til uger, og Guv fik det stadig ikke bedre. Der blev talt om hospital og operation. Og han blev stadig blegere og blegere og måtte hvile sig mere og mere. Miss Ku og jeg var meget stille, meget bekymrede og pressede ikke på for at komme ud i haven. Vi sørgede i stilhed, og prøvede at skjule vores ængstelse for Guv.

En morgen efter morgenmad, da jeg sad på sengen hos ham, og Miss Ku var oppe i vinduet og fortalte mågerne at de ikke måtte lave så megen støj, vendte Guv sig mod Mama og sagde:

- Læs denne artikel. Den beretter om vidunderlige muligheder i Kanada. Tilsyneladende er forfattere, kunstnere og læger ønskede, ja alle for så vidt. Det må være stedet for os, hvad mener du? Mama tog avisen og læste. - Det ser meget godt ud, sagde hun, - men jeg tror ikke meget på den slags. Jeg troede, at du ville til Holland? Du er under alle omstændigheder ikke rask nok endnu.

- Vi kan ikke blive her, sagde Guv. - Det irske skattevæsen gør det umuligt. Sheelagh! han kaldte på Ranunkel. Guv fulgte altid østens vane med at rådslå med hele familien. - Sheelagh, spurgte han. - Hvad mener du om Kanada? Ranunkel så på ham, som om han ikke var rigtig i hovedet. Miss Ku arbejdede på overtid for at give mig løbende underretning, om det jeg ikke kunne se. - Uha! sagde hun hviskende, - Ranunkel tror, at han er så syg, at han ikke ved, hvad han siger. Kanada? Kanada? Oj, oj!

Hen på formiddagen stod Guv op og klædte sig på. Jeg kunne mærke, at han ikke vidste, hvad han skulle gøre. Han kaldte på Miss Ku og løftede mig op på skulderen og gik ud i haven. Langsomt gik han ned ad havegangen og stod og så ud over havet.

- Jeg ville ønske, at jeg kunne blive her resten af mit liv, katte, sagde han, - men

skattefolkene her forlanger så urimelige ting af mig, at vi er nødt til at rejse for at kunne leve. Vil I med til Kanada? - Åh Guv, sagde Miss Ku, - vi vil gøre hvad du siger.

- Ja jeg er rask nok til at rejse, sagde jeg, - jeg vil rejse, hvorhen det skal være, bare du er rask nok.

Om aftenen måtte Guv afsted til lægen igen. Han kom tilbage meget sent, og jeg kunne se, at der var dårlige nyheder. imidlertid havde de endnu en diskussion om Kanada. - Det canadiske immigrationskontor annoncerer i aviserne, sagde han. Lad os få nogle flere oplysninger. Hvor ligger ambassaden?

- Merrison Square, sagde ranunkel.

Nogle dage senere kom der masser af post fra kanadierne i Dublin. Familien samledes og studerede det altsammen. - De lover en masse, sagde Guv. - Ja men dette er kun annonce materiale, sagde Mama. - Lad os henvende os til ambassaden, sagde Ranunkel. - Ja, svarede Guv, - vi må være sikre på, at kattene er velkomne, jeg vil ikke tillade, at de skal i karantæne eller sådan noget. Karantæne er ikke godt.

Guv og Mama forlod huset i vognen og kørte til Dublin. Morgenen slæbte sig af sted, tiden slæber sig altid af sted, når fremtiden er usikker, og når de kære ikke er hjemme. Til sidst vendte de hjem. - Bureaukrati! sagde Guv. - Det forundrer mig altid, at sådanne små funktionærer skal være så ubehagelige. Jeg havde lyst til at lægge nogle af dem over knæet og give dem en omgang. - Lad være med at tage dig af dem, sagde Mama, - de er kun små mennesker, og de ved ikke bedre. Miss Ku smålo og hviskede: - Han kunne tæve dem, og han ville synes om det! Han har meget stærke arme, og han har været nødt til at bruge dem før i tiden. Åh, jeg ville gerne se ham slås! sukkede hun. Guv var stor, der var rigelig plads til, at Miss Ku og jeg kunne sidde på ham. Han vejede næsten hundredefem kilo, som altsammen var ben og muskler. Jeg kan godt lide store mennesker, måske fordi jeg aldrig selv har fået lov til at vokse helt ud.

- Vi har udfyldt alle formularer, fået taget vore fingeraftryk, og alt det pjat, sagde Guv til Ranunkel. - I morgen tager jeg dig med derind. Du må figurere som vores adopterede datter. Ellers skal du have en bestemt sum penge, nogen til at garantere for dig, eller noget andet vrøvl. Kanadierne som vi har mødt hidtil, synes at være meget barnlige. - Du har glemt at sige, at vi alle skal lægeundersøges, sagde Mama. - Ja, svarede Guv, - vi spørger mrs. O'Grady om hun vil blive hos kattene, jeg vil ikke lade dem være alene med nogen anden; de betyder mere for mig end hele Kanada.

Frokosten var færdig, så vi spiste først, jeg har altid ment, at man diskuterer bedst på en fyldt mave. Vi levede godt, intet var for godt for os katte. Miss Ku var og er meget lidt spisende; hun var meget øm over sin figur, og hun var sandelig også en meget elegant og yndig damekat.

- Hej, råbte Guv, - mrs. O'Grady kommer nede på vejen. Mama skyndte sig ud for at tage imod hende. Miss Ku og jeg gik ned under for at finde ud af hvad Ranunkel lavede. Vi håbede at hun sad ude i haven, for så kunne vi gå og rode der ude. Jeg havde i nogen tid planlagt at rive nogle planter op, så jeg kunne sikre mig, at de groede tilfredsstillende. Miss Ku havde planer om at se nærmere på Mister Kanins hus. Han boede i et hul på klippesiden og kom ofte forbi vore vinduer og lo ad os, fordi vi var inde i huset. Vi ville gerne begge to veksle et par ord med ham på grund af hans dårlige opførsel. Imidlertid var Ranunkel på sit værelse, så vi gik ind i det værelse, hvor vi havde vore kufferter.

Næste morgen fik vi travlt. Guv tog os tidligt med ud, så vi fik talt et par ord med Mister Kanin. Miss Ku klatrede fire meter ned ad klippesiden og skreg vores besked ind ad døren. Jeg lå på Guvs skulder, han ville ikke lade mig komme ned, og jeg råbte det, jeg ville sige, til Miss Ku. Vi var meget vrede på Mister Kanin. Bagefter måtte vi polere vore kløer på et af træerne. Vi måtte se ordentlige ud, når vi skulle passe på mrs.

O'Grady, mens familien var i Dublin. Vi fik også taget støvbad nede for enden af haven. Vi gnubbede det godt ind i pelsen, og så var vi rede til en fem minutters vild jagt rundt i haven. Jeg fulgte lige i hælene på Miss Ku, for på den måde ledede hun mig, så jeg ikke bumpede ind i noget. Vi tog altid den samme sti, så jeg kendte alle de ting, der stod i vejen.

- Kom så ind med jer, I vildkatter! sagde Guv. Han stampede i jorden og foregav at være vred, så han fik Miss Ku til at løbe så hurtigt hun kunne ind i huset. Han løftede mig op over skulderen og bar mig ind i huset og lukkede døren. -Hurtigt! Hurtigt, Feef! råbte Miss Ku. - Der er kommet en kasse kolonialvarer. Den er fuld af nyheder! Guv satte mig ned, og jeg skyndte mig hen til kassen for at læse de sidste nyheder fra butikken nede i landsbyen.

Familien var klar til at tage afsted. Guv kløede os bag øret, sagde farvel til os og pålagde os at passe på mrs. O'Grady. -Bare rolig, sagde Miss Ku, - hun er i gode hænder hos os. Skal vi sætte kæden for døren? Et øjeblik tænkte jeg på, at vi skulle have bedt mr. Loftus om at komme over og passe på hende, og jeg blev klar over, at Guv ville have gjort det, hvis han havde ment, at det var nødvendigt. Mrs. O'Grady gjorde sig det bekvemt, og Miss Ku sagde: - Kom Feef, nu er det tid til at få gjort alt det, som vi ikke kan gøre når familien er hjemme.

- Hun ledte mig nedenunder. Vi foretog en runde i hele huset for at sikre os at Mister Kanin ikke var brudt ind og havde stjålet noget. Miss Ku sagde en gang imellem:

- Jeg smutter lige op og ser efter, at Ve O'G har det godt. Vi må simpelthen passe på hende. Af sted for hun, op ad trapperne og lavede med vilje så megen støj, at Ve O'G ikke følte, at vi udspionerede hende. Hver gang vendte Miss Ku tilbage og sagde: - Jep! Hun har det godt. Tiden gik langsomt, værre endnu, den syntes at gå baglæns.

- Du tror ikke, at der er sket dem noget? spurgte jeg Miss Ku for den tusinde gang.

- Selvfølgelig er der ikke sket dem noget, de har prøvet den slags før. Selvfølgelig er de ali right! udbrød hun, og forsøgte at overbevise sig selv. Kun den nervøse trækning i hendes hale forrædte hendes uro. - Du ved jo meget godt, at de først skulle til en læge, alle tre skal undersøges, og så skal de på hospitalet for at blive fotograferet i lungerne. Hun slikkede sin hånd nervøst og udstødte et tut, tut, tut, medens hun undersøgte sin velmanicurerede hånd.

Vi havde ingen appetit. Mad kunne aldrig erstatte kærlighed! Alt imens jeg gjorde mig bekymringer, mindedes jeg min kære moders ord til mig: - Hør nu, Fifi, havde hun sagt, -bevar roen under alle omstændigheder. Lad aldrig et enkelt problem gå dig på; hvis du bruger tiden til at ærgre dig, har du ikke tid til at løse problemet. - Tror du, at der er sket dem noget, Feef? spurgte Miss Ku. - Ja, Miss Ku, svarede jeg. -Jeg tror, at der er sket det, at de er på vej hjem. - Stakkels Mrs. O'Grady, sagde Miss Ku, - jeg tror at jeg vil gå op og trøste hende. Vi rejste os og gik hen ad korridoren, Miss Ku forrest og jeg i hendes fodspor. Sammen gik vi op ad trapperne og fortsatte gennem den øverste korridor, og fløj med skrig af glæde mod døren, da den blev åbnet, og familien kom ind.

Hospitalet havde snart opdaget Guvs ar, og at han havde haft tuberkulose og en masse andre skader. - Jeg vil forslå at De får lov til at rejse, sagde hospitalslægen, - for med Deres uddannelse og evne til at skrive, vil De være af værdi for Kanada. Der gik nogle dage, og så fik Guv et brev, hvor der stod, at han ville få lov til at rejse ind i Kanada, hvis han ville underskrive dette og hint og henvende sig til sundhedsmyndighederne i Kanada, når han kom derover. Guv blev så gal over alle de formaliteter, at han nær havde revet alle papirerne i stykker. Uheldigvis (det mener vi nu) skrev han dem under.

- Hvordan skal vi få kattene med? spurgte Mama. - De skal med ombord på flyet, ellers skal vi ingen steder. Jeg er træt af alle disse regulativer! sagde Guv. I dagevis

prøvede de at få et luftfartsselskab til at acceptere, at de tog os med i kabinen. Tilsidst gik Swissair ind på det, hvis familien rejste på første klasse og betalte bagagepriser for Miss Ku og mig. Vi skulle også rejse en dag, hvor der var mange ledige pladser. Guv understregede, at han på ingen måde ville skilles fra os, så han betalte, hvad der blev forlangt. Så fik han en anden ide; vi skulle flyve til Idlewild lufthavnen i New York i stedet for at flyve direkte til Montreal. Hvis vi var fløjet med et canadisk selskab, skulle vi have taget den kortere rute tværs over Kanada, men da Swissair fløj direkte til New York, havde vi ikke noget valg.

Nu havde vi bare et problem: Swissair ville have os i kabinen, men kunne vi regne med, at det amerikanske selskab, som skulle flyve os fra New York til Detroit ville gøre det samme? Guv var bange for, at hvis det ikke var i orden før vi rejste, kunne vi risikere at stå i New York uden mulighed for at komme videre. Vor transport blev ordnet af et rejsebureau i Dublin, og Guv fik dem til at undersøge mulighederne hos et amerikansk selskab. Hvis de gik ind på det, skulle de sørge for pladser på første klasse fra New York til Detroit, og derfra skulle vi have en bil til at køre os over den amerikansk-kanadiske grænse til Windsor, hvor vi skulle bo.

Bureauet undersøgte sagen, og da de fandt ud af at der var et selskab, som ville tillade, at vi kom ind sammen med familien, ordnede de billetterne. Der skulle således ikke være flere problemer. Vi skulle bare tage billetterne med til ambassaden, vise dem at vi havde nok penge til at leve for i Kanada, indtil vi fandt arbejde, det var alt. De ville være glade for at ordne alt for os, hvis vi nogensinde skulle komme tilbage. Endnu en gang gik Guv og Mama til den kanadiske ambassade, hvor de dokumenterede, at alt var i orden. - Har De en attest som viser at kattens helbredstilstand er god? spurgte en sur kontorist. - Ja, sagde Guv, og afleverede det ønskede papir.

Nu da alting var i orden, skulle de bare udstede de nødvendige tilladelser til at rejse ind i Kanada som "landet immigrant". Med papirerne i orden vendte Guv og Mama hjem, trætte, meget trætte, til os i Howth.

- Nuvel, katte, sagde Guv. - Når vi går ombord, skal I være i jeres kurve. Så snart vi var startet, kan I komme og sidde hos os. Er det klart? - Det er klart, Guv, sagde Miss Ku, - vi skal nok komme ud af kurven, at du ved det! - Selvfølgelig skal I ud af kurven, tag det roligt, I har kostet mig jeres vægt i guld! Så tænkte han efter et øjeblik og tilføjede: - Og I er det værd. Mister den Irske Dyrlæge kendte en blind dame, som lavede kurve. Hun fik lov at lave kurve til Miss Ku og mig. De var begge to så store, som de måtte være, og gav os god plads. Så foreslog Guv, at vi brugte dem som soveværelse i en uges tid for at vænne os til dem. Det gjorde vi, og det var sjovt!

Guvs helbred blev værre. Havde vi været fornuftige var vi ikke rejst. I stedet gik Guv igen til den irske specialist, og der blev gjort noget, som kunne holde ham oven senge. Han skulle hvile mere og mere, og da jeg vidste, hvor syg og elendig han var frygtede jeg for, hvad der kunne ske. Guv havde haft det slemt og hårdt i mange lande, og nu viste resultaterne sig. Miss Ku og jeg passede på ham, så godt vi kunne.

- Hvordan skal vi komme til Shannon? spurgte ranunkel. -Ikke med et irsk tog, svarede Guv, - for så skal vi skifte i Limerick, og det kan jeg ikke klare. Du og Mama må tage til Dublin og få en garage til at sende en minibus eller lignende herved efter os. - Vi tager derind dagen i forvejen, for du behøver en dags hvile før vi rejser. Det vil også være bedre for kattene.

Og så drog de afsted til Dublin, og efterlod Miss Ku og mig hos Guv for at få ham til at holde sengen. Medens vi ventede på, at Mama og Ranunkel skulle komme tilbage, fortalte Guv os historier om katte, som han havde kendt i Tibet.

- Alt er arrangeret, sagde Mama, - de vil gerne køre for os, og de har en minibus, som

de bruger til skovture. Manden, som skal køre for os, er ofte i Shannon for at hente amerikanske turister. Nu var der ikke meget tilbage at ordne. Guv måtte endnu en gang til den irske specialist Alle vore forberedelser var blevet holdt hemmelige, fordi pressen ikke lod os i fred.

I husker en gang for kort tid siden, hvor Guv var meget syg, og for første gang var taget hen til den irske specialist I samme øjeblik Guv gik ud ad døren, kørte en pressemand op foran døren, og begyndte at stille uforskammede spørgsmål. Det overraskede altid Guv, at pressemand mente, at de havde en eller anden guddommelig ret til at stille spørgsmål. „Betalte rygtesmede" kaldte Guv dem, og han ville med stor fornøjelse have kastet dem ud over klippen.

- Hej! Irske Kanin! råbte Miss Ku, en fire meter nede på klippesiden. - Kanin! Vi rejser snart, men du skal ikke ødelægge haven, mens vi er borte. Mister den Irske Kanin svarede ikke. Miss Ku var tilfreds med at ånde kraftigt ned i hullet, og så for hun op på toppen af klippen igen. - Fugle! Fugle! skreg Miss Ku. - Fugle vi skal flyve ligesom jer, men vi flyver bare længere væk. - Hyss, hyss! Miss Ku, protesterede jeg.

- Vi skal jo holde det hemmeligt. Nu ved alle fuglene og Mister Kanin det. Miss Ku så sig tilbage over skulderen, og jeg mærkede, at hun stivnede. - Flygt! Feef! skreg hun. - Efter mig! Dyrlægfejset kommer! Vi for indenfor, ud gennem køkkenet og ned i kulkælderen. - Whav! gyste Miss Ku, - jeg kan næsten høre mine ører klinge ved tanken om at få dem rensat. Roligt stak Miss Ku hovedet frem bag hjørnet, fandt at kysten var klar og vovede at gå ud. Stemmer. Stemmer foroven ved trappen. - Beroligende midler, sagde Mister den Irske Dyr læge. - Giv dem en af disse før I går ombord, så er de rolige, det er nogle helt specielle piller. Der var stilhed et stykke tid, så sagde Guv eftertænksomt: - Er de egnede for Feef? - Ih ja det er de helt rigtige for hende, og de er også gode for os, sagde Mister den Irske Dyr læge. De gik ind i værelset, og vi hørte ikke mere. Vi skulle sandelig ikke risikere noget med vores ører ved at komme nærmere. Mister den Irske Dyr læge var meget effektiv, når det drejede sig om at rense ører!

Der var blevet sendt kasser afsted for at blive lastet ombord på et skib. Klæder, bøger, nogle fotografiske instrumenter og en ny elektrisk skrivemaskine, som Guv havde købt, lige før han havde besluttet sig til at imigrere. Nu var bagagen, som vi skulle have med os, stablet op i hallen. Ikke meget, for man kan ikke tage så meget med sig, når man rejser med fly. Miss Ku og jeg tog hver sin private toiletdåse, en anseelig portion tørvemos (som vi brugte i stedet for jord), og en hel del mad. Vi ville ikke sulte! Guv sad og talte med mrs. O'Grady. Mr. Loftus stod udenfor og så ret bleg ud. Langsomt vandrede Miss Ku, og jeg igennem det hus, som vi snart skulle forlade. Vi sagde farvel til alle de dejlige møbler. Miss Ku hoppede op i vindueskarmen og råbte: - Farvel, Mr. Kanin, farvel fugle.

Bussen er her! sagde Mama. Hjælpsomme hænder tog fat i kufferterne og satte dem om bag i bussen. Mr. og mrs. O'Grady fortalte morsomheder for at lette afskeden. Kære gamle Mr. Loftus stod sørgmodigt og tørrede skjult sine øjne med bagsiden af hånden. Guv gik langsomt huset igennem for at sikre sig, at intet var glemt, så lukkede han døren og låste den, og gav mrs. O'Grady nøglen for at hun kunne sende den til sagføreren, der skulle sælge huset. Guv sagde farvel endnu en gang til O'Gradys og Mr. Loftus og gik ind i bussen. Døren smækkede. Langsomt rullede bussen ned ad bakken, væk fra de bedste venner vi havde i hele verden. Vi drejede om hjørnet og begyndte et nyt liv.

Sjette kapitel

Bussen kørte ud ad havnevejen, passerede under den gamle sporvejsbro, kørte hurtigere og havde snart lagt slottet i Howth bag sig. Vi var alle stille. Guv så allerede træt og hærget ud, mens han sad og så ud på det land, han elskede og så modvilligt forlod. - Hvis bare skattefolkene ikke var så griske! tænkte jeg. Vi sad ved siden af ham i stille medfølelse. Ved Sutton så vi alle til venstre for at sige farvel til en anden god ven, dr Chapman. Videre mod Dublin, hvor lugten af tang førtes ind fra munden af Liffeyfloden og hvor mågerne råbte et sørgmodigt farvel over hovedet på os.

Miss Ku sad på en bagagehylde, hvor hun kunne se ud.

Lyt nøje til det jeg fortæller dig, Feef, sagde hun til mig, som sad hos Guv. - Jeg skal holde dig løbende underrettet om de ting, som du aldrig har set. Det her er Clontarf, vi passerer netop haverne. Der blev ikke sagt meget i bussen, kun Miss Ku sagde noget. Jeg havde tilbragt seks måneder i himmerige, i Irland, seks måneder hvor jeg havde lært, at jeg var ønsket, at jeg hørte til. Nu forlod vi det. Bussen rullede videre uden ryk eller hoppen, for mennesker i Irland er meget omsorgsfulde og tager altid hensyn til de andre trafikanter.

Trafikken blev tættere nu. Sommetider stoppede vi, når der var rødt lys. Pludselig sagde Miss Ku: - Vi kommer forbi Trinity College nu. Feef, sig farvel til det. Trinity College! Lige overfor rejsebureauet hvor vi havde arrangeret vor rejse. Jeg ønskede, at vi kunne standse og gå ind og annullere det hele. Guv rakte ned, gned mig under hagen og trak mig tættere ind til sig. Trafikken tyndede ud, da vi nåede udkanten af byen. Chaufføren speedede vognen op.

- Vi kører mod Limerick, Feef, sagde Miss Ku - Jeg skal fortælle dig noget: Der var en ung kat fra Kildare, som havde en vis flair... - Ti stille, Ku! sagde Guv. - Hvordan skulle man kunne tænke; når du tager sådan på vej. Et stykke tid var alt stille. Men Miss Ku var aldrig stille ret længe ad gangen. Endnu engang gav hun en levende beskrivelse af alt, som hun syntes jeg skulle kende til. Jeg er gammel og har levet et hårdt liv. At leve uden at kunne se er ikke let. Rejsen trættede mig, så jeg sov lidt.

Pludselig mærkede jeg, at vi ikke længere kørte med samme fart, og jeg for op. Hvor var vi? Hvor længe havde jeg sovet? Hvad skete der? Bussen stoppede. - Det er i orden, Feef, sagde Guv. - Vi er bare stoppet for at få te. Halvvejs til Shannon, sagde chaufføren - jeg stopper altid her, de serverer god te. - I to går ind, sagde Guv. - Jeg bliver her med kattene. - Ali right, sagde Mama, - jeg kommer ud med din te. Ku'ei og Fifi kan få deres samtidig. Mama og Ranunkel forlod bussen, og jeg kunne høre dem gå. Et klik af en dør, og de var inde i restauranten. - Forretningsby, sagde Miss Ku. - Masse af parkerede biler. Dejligt lille sted. Folk ser rare ud. Der er en gammel dame, som smiler til dig, Feef, smil tilbage. Hun er blind, råbte Miss Ku til den gamle dame, - hun kan ikke se Dem, tal til mig i stedet for! - Åh, sagde den gamle dame, - hvor er det dog nogle dejlige dyr. Hun gik videre. - Jeg kunne godt lide hendes tørklæde, sagde Miss Ku, - jeg ville gerne have det som sengetæppe.

Mama kom ud med te og kager til Guv. Hun havde også te med til os, men vi var altfor ophidsede til at kunne spise noget - Hvad spiser du, Guv? spurgte jeg. - En dejlig kage og en kop te, svarede han. Jeg følte mig bedre til mode ved at vide, at han spiste lidt, så jeg tog et par adspredte nip af min egen te, men hvordan kan en kat spise, når hun er så ophidset? Jeg tænkte på de rejser, som jeg havde foretaget før, skumplet og mast i en alt for hurtig vogn, eller bedøvet og halvkvalt i en næsten lufttom kasse. Nu skulle jeg flyve på første klasse, og ikke skilles fra min familie. Jeg satte mig til rette ved siden af Guv og spandt - Gamle Feef klarer sig godt, sagde han til Mama, - jeg tror

at hun nyder det, selvom hun ikke vil være ved det! - Sig noget om mig, råbte Miss Ku, fra bagenden af bussen, hvor hun passede på bagagen og dirigerede chaufføren.

- Jeg ved ikke, hvordan vi skulle kunne klare os uden Ku'ei til at passe på bagagen og holde det hele i orden, sagde Guv, idet han klemte mit øre. - Miss Ku laver mere vrøvl end alle kattene i Kilkenny, tilføjede han.

Bussen drøede videre, åd kilometre, fjernede os fra alle dem vi elskede og kendte. Vi forlod Tipperary County og kom ind i Limerick County. Det var mørkt nu, og vi måtte sagtne farten. Rejsen var lang, meget lang, og jeg tænkte på, om Guv ville klare det. Miss Ku sagde, at han var blevet blegere og blegere, jo længere vi var undervejs. Tiden betød ingenting mere, timerne og minutterne løb sammen, som om vi levede i evigheden. Bussen brummede, dækkene hvislede, kilometrene lagdes bag os, gled videre og forsvandt ud i det store intet. Selv Miss Ku var blevet stille. Der var ingen snakken nu, kun lyden fra bussen og nattens lyde. Tiden stod stille, medens kilometerene flød ind i mørkets intet.

Miss Ku sprang op og var lysvågen på et øjeblik. - Feef kaldte hun, - er du vågen? - Ja, Miss Ku, svarede jeg. - Lysende fingre fejer hen over himlen, og støver skyerne af for flyvemaskinerne, udbrød hun. - Vi må være nær ved Shannon, vi må næsten være der. Bussen brummede videre, men nu rådede der en forventningsfuld stemning. Familien satte mig op og var interesseret. Chaufføren sagde: - Fem minutter mere. Vil De hen til hovedindgangen? Skal De flyve i aften? - Nej, sagde Mama, - vi bliver her i nat, hele dagen i morgen, og rejser til New York i morgen nat.

- Så skal De til et motel, sagde chaufføren. - De har et virkeligt smart sted. Han kørte lidt længere, drejede skarpt, og fortsatte måske en kilometer ad en lufthavsvej, før han standsede ved en bygning til højre. Han steg ud, og gik ind på kontoret - Nej, sagde han da han kom tilbage til bussen, - det er ikke det rigtige sted, vi bliver nødt til at køre til et nær ved ankomsthallen, jeg ved hvor det er. Vi kørte måske en halv kilometer og holdt så ved en anden bygning. Chaufføren gik ind og spurgte, og vi havde heldet med os, det var det rette sted. Vores bagage blev båret ind, eller de ting som vi behøvede for natten, og de tunge ting blev sendt direkte til lufthavnen. - Jeg skal på toilettet! råbte Miss Ku. - Kom så her, sagde Mama, og viste hende den specielle dåse som hun havde placeret i badeværelset. Hun løftede mig nænsomt op og bar mig ind i badeværelset, for at jeg også kunne føle, hvilken dåse der var min. Derefter sprang vi ind i soveværelset og havde det meget bedre. Familien havde som sædvanlig hver sit værelse. Jeg sov inde hos Guv, Miss Ku sov hos Mama og stakkels Ranunkel måtte sove alene. Miss Ku og jeg arbejdede hårdt med at undersøge alting så vi var klar over, hvor alle flugtmulighederne og faciliteterne befandt sig. Derefter gik vi alle ned for at spise.

Ingen kat burde nogensinde blive unødvendigt besværet, før den har haft mulighed for at undersøge værelset. **Katte må altid vide nøjagtigt, hvor al ting befinder sig.** Vort syn er helt forskelligt fra menneskets, og for det meste ser vi tingene todimensionalt i stedet for tredimensionalt. Vi kan ændre vore øjne, således at vi kan forstørre en genstand på samme måde som mennesket ved hjælp af et forstørrelsesglas. Vi kan forandre vort syn, så vi kan se klart over en lang afstand, eller se ting som kun er en tomme fra vores næse. Rødt kan vi ikke se, det bliver sølvagtigt. Blåt lys er lige så lyst som sollyset. Den fineste skrift er let at se for os, ligesom det mindste insekt. Mennesket forstår sig ikke på vores øjne, og er vidunderlige instrumenter og sætter os i stand til at se selv ved infrarødt lys! Dog ikke mine øjne for jeg er blind. Man fortæller mig, og jeg tror det, at de er dybblå, og at de er vidåbne, og dog kan jeg ikke se noget som helst.

Vi sov hele natten uden at blive forstyrret af maskinerne, der fløj hen over hovedet på os, når de startede og begav sig ud over Atlanten. Om morgenen gik Mama og

Ranunkel ud og kom tilbage med morgenmad til os alle. Vi tog den med ro, Miss Ku sad i vinduet og beundrede kjolerne på de damer som gik til og fra lufthavnen. Guv klædte sig på og tog os med udenfor, så vi kunne lege i græsset. Jeg var meget forsigtig med ikke at komme uden for hans rækkevidde, jeg ville ikke risikere at blive ladet alene nu!

- Feef, sagde Miss Ku, - det er den lufthavn hvor du landede, da du kom fra Frankrig? - Ja, Miss Ku, svarede jeg, -men jeg kom ind ad bagageindgangen. Jeg har aldrig haft en så dejlig oplevelse som denne her. Vi fløj herfra til Dublin lufthavn, men jeg var selvfølgelig bevidstløs. - Tag det bare roligt, gamle damekat, sagde Miss Ku, - jeg skal nok holde øje med dig, så gør du det rigtige. Jeg er vant til dette her. - Tak, Miss Ku, svarede jeg, - jeg er meget glad for din hjælp.

Det blev frokost, og Mama kaldte os ind for at vi kunne spise og hvile os. Da måltidet var ovre, lagde vi os alle, Miss Ku og Mama, Ranunkel alene, og Guv og jeg. Vi hvilede godt, for vi vidste ikke, hvor megen søvn vi ville få ombord på flyet. Jeg vågnede ved at Guv strøg mig på ryggen og sagde: -Feef, du er en gammel sovetryne, du og Miss Ku skulle løbe lidt rundt og få appetit til teen. - Kom nu, Feef! kaldte Miss Ku, - vi har ikke undersøgt korridoren, og der er ingen derude nu, kom nu! Jeg sprang ud af sengen, kradsede mig i øret et øjeblik, medens jeg overvejede, hvilken vej jeg skulle gå, men så fandt jeg Guv's hånd, der viste mig ud gennem den åbne dør. Miss Ku løb foran, og vi gennemførte den mest videnskabelige undersøgelse af korridoren og analyserede de folk som gik forbi. - Lad os gå ned til portierlogen, sagde Miss Ku, - der kan vi rigtig vise os. Mange mennesker har aldrig set en siamesisk kat, og jeg må indrømme, at vi var intet mindre end en sensation. Jeg var smigret ud over alle grænser, da de troede, at jeg var Miss Ku's moder! Vi foretog et par runder i selve receptionen, før vi gik op på vore værelser igen og lagde os til at sove.

Der var lys overalt på lufthavnen, da vi stod op igen og fik vores aftensmad. Den begyndende skumring slog snart over i fuldstændigt mørke. Langsomt begyndte vi at gøre os klar, han-kede op i vore ejendele, begav os ud i den varme irske nat, og bevægede os over mod lufthavnen. Mænd tog sig af vores bagage og sendte den hen til tolden til eftersyn. Guv havde meget tilovers for irske toldere, dem var der aldrig vrøvl med. Vores eneste problem havde vi med skattefolkene; det var deres gridskhed, som drev os væk fra Irland.

En meget venlig Swissairmand kom hen og hilste på os og vekslede et par ord med Miss Ku og mig. - Selskabet ville meget gerne byde Dem på middag, sagde den høflige mand til familien. - Nej tak, sagde Guv, - vi har fået vores middag, og vi vil ikke så gerne forlade vore katte så længe. Manden opfordrede os til at sige til, hvis der var noget han kunne gøre for os og gik sin vej og lod os alene. Mama sagde: - Skal vi give kattene, de beroligende midler? - Nej, ikke endnu, sagde Guv, - og jeg vil ikke give Feef nogen, hun er altid så rolig. Vi vil se, når vi kommer ombord, om det er nødvendigt at Ku skal have nogen.

Da jeg er blind, er det svært for mig at beskrive, hvad der dernæst skete. Miss Ku har derfor, efter megen overtalelse fra min side, lovet at skrive de næste sider ...

Nuvel, her sidder vi altså som noget andet kryb i afgangshallen i Shannon lufthavn. Foruden os sad der en masse mennesker som liggegale høns. Børn hylede og gav udtryk for deres utålmodighed, og gav mig hovedpine. Nogle amerikanere sad i et hjørne som en flok farserede ænder. De troede, at de var noget, fordi de havde CD på deres kufferter, påtegnet Paris, hvor den gamle damekat kommer fra. Uret i lufthavnen var rustent eller sådan noget, for tiden krøb afsted. Til sidst kom der en fyr klædt i blå og messing over til os og kyssede næsten støvet væk under fødderne af os, da han fortalte os at Swissair flyet fra Shannon til New York var klar til afgang.

Han prøvede at tage min kurv, med seg, men det ville ikke Guv og Mama ikke tillade. Guv

tog den gamle damekats kurv og Mama tog fat i min. Jeg ved ikke, hvad den stakkels Ranunkel tog fat i, jeg havde for travlt med at kikke. Og så gik vi som en hel søndagsskole tværs over gulvet og ud i mørket, som ikke var der.

Det ville have været der, hvis ikke hvert eneste lys på Shannon havde skinnet. Ude på startbanen var der alle slags kulørte lys.

Andre lys fejede hen over himlen. Så så jeg fremad og så flyet. Tak skal I ha. Det var stort, større end noget andet, vi havde set i lufthavnen i Dublin. Det så ud til at være så stort som hele Howth på hjul. Vi travede videre og kom nærmere og nærmere til det store fly, og det synes større og større. Oppe foran var der en stige med sider på, så mændene på jorden ikke kunne se, hvad vi katte altid kan se. Kvinder, mener jeg.

Guv som bar den gamle damekat gik langsomt op ad stigen eller trappen, eller hvad de nu kalder den. En kornfed purser (jeg er overbevist om, at han spiste godt) bukkede så dybt, at han næsten knækkede. En endnu mere velfodret stewardesse klædt i navyblåt og med hvid krave bød os velkommen. Hun bukkede ikke, hendes korset forbød det. Alle stewardesser og hostesser går med korset, det ved jeg fra en bog, som Guv har skrevet for længe siden. Nå, men vi kom da op og sidde på første klasse, og derefter gik de almindelige passagerer ombord.

De blev placeret der, hvor der er mest støj. En lille let ting kom hen til os og sagde, at vi ikke måtte ryge (hvem har hørt om katte der røg?) og at vi skulle spænde vore sikkerhedsbælter. Vi gjorde det. Guv holdt fast i sin kurv, som den var fyldt med diamanter. Mama holdt fast i min, så hun var klar over, hvor jeg var. En stor metaldør smækkede i og hele maskinen rystede, som om den skulle falde fra hinanden. Imidlertid gjorde den det ikke, i stedet for gled den 'langsomt forbi alle lysene. Der stod masser af mennesker udenfor og vinkede. Vi så deres munde åbne sig, når de råbte. De lignede fisk, magen til dem vi havde haft i et lille bassin. Vi rumlede videre og lavede en forfærdelig støj. Da jeg troede, at vi næsten var kørt helt til Amerika, drejede hele mekanikken, og støjen tog til. Jeg råbte til piloten, at han skulle stoppe det, men han kunne ikke høre det for al den støj, som han lavede. Der var en pludselig fornemmelse af meget stærk fart, så stærk at den næsten blandede min frokost med min middag, og så var vi i luften. Piloten kan ikke have været særlig erfaren, for han vendte maskinen og cirklede over lufthavnen, for at være sikker på at han virkelig havde forladt den. Jeg så lysene under mig, hundreder af dem, og så så jeg vandet skinne i månelysset.

-Hej, skreg jeg til ham, - der er vand dernede, hvis vi falder ned i det drukner vi! Han må have hørt mig, for han lod flyet stige og satte kursen direkte mod Amerika.

Vi steg højere og højere, op gennem de spredte skyer, som blev malet med sølv af månelysset, og stadig' højere. Vi fløj hurtigere og hurtigere og højere og højere, og da jeg så ud af vinduet, så jeg flammer slå ud bag ved vingerne. "Avra, sagde jeg til mig selv; - da det ikke er lykkedes dem at drukne os, vil de stege os! Jeg kaldte på Guv, men han fortalte mig, at det

skulle være sådan, og at jeg skulle ikke være bange. Jeg kikkede ud igen og så nogle rør i motoren, der var helt hvide af varme. Jeg havde det på samme måde. Piloten må have gættet mine tanker, for han talte til os fra loftet, og sagde at vi ikke skulle tage os af flammerne, det skete altid når vi steg.

Den fede stewardesse kom igen. Jeg opfattede ikke, hvad hun sagde, for jeg var så forskrækket over, at det knagede sådan når hun bøjede sig. - Hendes uniform holder ikke til det, tænkte jeg. Et par fjollede amerikanere stod og hang inde på første klasse.' Bortset fra dem - og hvor var de dog fede - var vi alene. Vi steg op til en ti kilometers højde, nær ved himlen tror jeg, og så fladede flyet ud og vi sejlede mellem stjernerne.

_ Jeg giver Ku en pille, sagde Mama og puttede en usund substans ind mellem mine læber, før jeg eller Guv kunne protestere. Jeg blinkede med øjnene og slugte den. I nogle øje-

blikke skete der intet, så 'mærkede jeg en herlig fornemmelse komme over mig, Trangen til at synge var uimodståelig. Mand! Jeg var høj! De gamle blev mere og mere sure, og jeg blev mere og mere glad.

Speciel oplysning for kattefans; Guv forespurgte senere Detroit Zoo og fandt ud af, at katte ikke må sløves med almindelige midler. Vi bliver bare fulde af dem! Fyren i Detroit Zoo sagde at han havde haft den samme erfaring som Guv med en fuld kat. Nu - det var meget morsomt så længe det varede. Nu tror jeg at jeg har gjort hvad jeg skulle gøre, og jeg vil overlade den gamle damekat griflen. Det var jo hende der begyndte på det, så lad hende fuldføre det.

Flyet drønedede videre og tilbagelagde hundreder af kilometer hver time. Lyset var blevet dæmpet, og tilsidst erstattet af blåt lys. Miss Ku lå i sin kurv og lo stille for sig selv. Kluklatter efter kluklatter undslap hende. Til sidst kunne jeg ikke holde det ud længere, nysgerrigheden vandt overhånd. - Miss Ku, sagde jeg stille, for ikke at forstyrre nogen. - Miss Ku, hvad ler du af? - Øh? Ler, mig? Åh, ja. HA. HA. HA! jeg smilede for mig selv, Miss Ku var virkelig højt oppe, som menneskene siger. Jeg havde kun en gang før set en kat i den tilstand, og det var en hankat, som havde fået for vane at gå ind i vinkælderen og drikke vinslatter. Nu var Miss Ku ligesom ham. - Feef, fnisede hun, - det er for godt til at holde for sig selv, Feef, lytter du? FEEF! - Ja, Miss Ku, svarede jeg, - selvfølgelig lytter jeg, jeg vil meget gerne høre din fortælling. - Nå, begyndte hun, - det var lige før du kom til Howth. Guv er buddhistpræst, eller lama, ved du. Han sad på en klippe på den anden side af vandet en dag, og en ung katolsk munk, som var på ferie sammen med en del andre, satte sig ned ved siden af Guv. - Min søn, sagde munken (Guv var gammed nok til at være hans bedstefar). Min søn, du har ikke været til messe i dag. - Nej, Fader, sagde Guv høfligt, - det har jeg ikke. - Du må gå til messe, min søn, sagde den unge munk, - lov mig at du vil gå i dag! - Nej, Fader, sagde Guv, - det kan jeg ikke love dig. - Så er du ingen god kristen, min søn, sagde den unge munk vredt. - Nej, Fader, svarede Guv mildt, - jeg er buddhistpræst, abbed i virkeligheden! Miss Ku standsede et øjeblik og brød så ud i en kaskade af latter. -Feef, sagde hun tilsidst, - Feef, du skulle, have set den unge munk, han løb som om djævelen var i hælene på ham! Tilsidst blev Miss Ku træt af at tale og le og faldt i søvn. Jeg vendte mig om i min kurv, og Guv lagde sin hånd ind og gned mig under hagen. Med en spinden gled jeg ind i søvnen.

Guv var syg, da jeg vågnede; purseren stod bøjet over ham og var ved at give ham et eller andet i et glas. Guv er gammel og har lidt meget og gennemgået mange prøvelser. Han havde fået et hjerteanfald, og jeg var alvorligt bange for, at han ikke kunne klare rejsen. Imidlertid sagde han til mig, før vi startede: - Hvis du kan klare det Feef, så kan jeg også! Det er en udfordring til dig! Mine følelser for Guv er helt specielle, fordi vi kan tale sammen ligesom Miss Ku og jeg kan.

Åh, nej! sagde Miss Ku mørkt, - jeg har tømmermænd! Jeg ville ønske at jeg kunne komme til at give den dyrlæge nogle af hans piller, så at han kunne prøve hvordan det føles. Hvad kender mennesker til katte, når det kommer til stykket,?

- Hvad er klokken, Miss Ku? spurgte jeg. - Klokken? Åh! Det ved jeg ikke, jeg er helt rundt på gulvet. Men det blå lys er væk, og der er fuldt blus på. Så det er nok snart spisetid. Jeg blev opmærksom på en klirren med tallerkener, og alle de lyde som høres når mennesker står op. Jeg var efterhånden så vant til at være blind, men alligevel var det irriterende ikke at vide, hvad der skete omkring en, ikke at være i stand til at se det. Guv's hånd kom ned i kurven for at kæle med mig. Dumme gamle, damekat, sagde han. - Hvad er du bekymret for nu? Vågn op! Der er morgenmad, og vi lander snart.

Lidt efter kom stemmen fra loftet igen: - Vær venlig at spænde Deres sikkerhedsbælter. Maskinen lander i New Yorks internationale lufthavn om få minutter.

Jeg hørte et metallisk klik, og Guv tog et fast tag i min kurv. Maskinen vendte næsen nedad, og motorerne forandrede tone. Man fik en fornemmelse af at man svævede, og så kom motorerne op på fuld kraft igen. Et bump og en skrigen fra dækkene, endnu et lille bump og vi rullede hen ad landingsbanen. - Vær venlig at blive siddende på Deres pladser, sagde stewardessen. - Vent indtil flyet holder helt stille. Vi rumlede videre med en lyd fra bremserne en gang imellem, når piloten regulerede farten. Motorerne gik langsommere og stoppede så helt. Et øjeblik hørte man kun folks åndedræt, så lød der et højt bump udefra, fulgt af en skraben af metal mod metal. En dør blev smækket op, og ind kom et frisk luftpust. - Farvel, sagde purseren, - De skal være velkommen ombord igen! - Farvel, sagde stewardessen, - vi håber at se Dem igen!

Vi gik ned ad trappen- Guv bar mig, Mama bar Miss Ku, og Ranunkel dannede bagtroppen. Det var vældig koldt, og det kunne jeg ikke forstå.- Uf ! sagde Miss Ku med væmmelse i stemmen, - Først disse ... tømmermænd, så denne .. sne!

Familien skyndte sig afsted, så vi ikke skulle upholde os i kulden længere end højst nødvendigt. Snart kom vi ind i en stor hal. Miss Ku, som ved alting, sagde, at det var immigrations og toldbygningen, og at det var den største af sin art i hele verden.

- Guv fremlagde alle vore papirer, og vi gik igennem immigrationen og videre ind i tolden.

- Hvad medfører De? spurgte en kvindestemme. - Intet, sagde Guv, - vi er på transitrejse til Kanada. - Hvad er det for katte? spurgte en tolder?

- Næh! sagde en kvindelig tolder med et lydeligt suk, - sådan nogle har jeg set før. De er skønne! Vi fortsatte, og på grund af en forandring i luften kunne jeg finde ud af, at det var en farvet mand, der bar vore kufferter, mens Guv og Mama stadig bar Miss Ku og mig. Da vi kom ind i ankomsthallen satte Guv sig ned, for han var meget sløj, og Mama gik hen for at få fat på nogle folk fra American Airline, som skulle flyve os til Detroit. Hun var borte i meget lang tid. Da hun kom tilbage, kogte hun af raseri. - De har brudt deres kontrakt! sagde hun. - De vil ikke have kattene inde i kabinen, de siger, at de skal ned i bagagerummet. Det har noget at gøre med deres regulativer og bestemmelser. De sagde også, at der var sket en fejl i Shannon. Jeg blev pludselig meget gammel, følte mig virkelig meget ældet. Jeg mærkede, at jeg ikke kunne overleve i et bagagerum, det havde jeg prøvet for mange gange, og jeg var forfærdet over at nogen kunne forlange, at Miss Ku skulle kunne udholde dette.

Guv sagde: - Hvis kattene ikke kan komme med os, så skal vi heller ikke rejse! Gå tilbage til dem og fortæl dem, at vi vil kræve erstatning. Fortæl dem også, at vi vil have vore penge tilbage, da vi har betalt forud, fordi de lovede at kattene kunne komme med i kabinen. Mama gik igen, og vi andre satte os ned og ventede. Endelig kom hun tilbage og sagde: - Jeg har fortalt dem, at du er syg, og nu vil de sende os til La Guardia med en speciel vogn. De foreslår, at vi tager ind på det store motel, og ser om selskabet vil ændre mening.

Lidt efter sad vi i en enorm vogn, en stor Cadillac, som endda havde airconditionering. - Novra! sagde Ranunkel, da vi banede os vej gennem den intense trafik på New York free-way. - Jeg skulle ikke have noget af at køre her! - Det er all right, Maam, sagde chaufføren, hvis bare de holder deres bane. Tyve minutter senere holdt vi foran motellet. Miss Ku fortalte mig senere, at det var det største motel, hun nogensinde havde set. Vi gik allesammen ind. - Har De noget imod at have siamesiske katte her? spurgte Guv. - Nej, nej, de er velkomne! sagde manden ved receptionsskranken, og så nøje på os. - De er meget velkomne, gentog han, og gav os værelsesnumrene. Det forekom mig, at vi blev båret adskillige kilometre, før vi nåede vore værelser. - Så er det med at komme på toilettet, skreg Miss Ku. Den bemærkning var jeg taknemmelig for! Det varede heller ikke længe, og det var sandelig noget, der

var til stor gavn for vort velbefindende.

- Mad, sagde Mama. - Ja, men sørg først for kattene, sagde Guv. Vi var kommet helt ud af vor sædvanlige rytme, men vi mente nok, at vi kunne tåle det. Vi vandrede rundt, så ind i de tre værelser, vi havde fået, og undersøgte også korridoren omhyggeligt. - Jeg kan se lufthavnen, sagde Miss Ku, - det må være La Guardia. Mama rejste sig op. - Nå sagde hun, - jeg går over til luftfartsselskabet og ser, hvad der kan gøres. Døren lukkede sig bag hende, og Miss Ku og jeg satte os til at passe på Guv. Rejsen havde været anstrengende for hans hjerte, og han lå udstrakt på sengen. Ranunkel kom ind.

- Hvordan skal vi komme til Windsor, hvis luftfartsselskabet ikke vil have os med? spurgte hun. - Jeg ved det ikke, måske med toget, svarede Guv, - vi kunne få en kupe for os selv, og kattene kunne blive hos os, tilføjede han. - Jeg var døset hen, da mama kom tilbage: - De vil ikke have os med, med mindre kattene kommer ned i bagagerummet, sagde hun. - NEJ! svarede Guv.

- Så må vi finde på noget andet. Der var stille i lang tid. Miss Ku og jeg sad sammen og frygtede begge, at vi skulle i dette bagagerum alligevel. Vi kunne ikke blive i motellet med de priser. - De foreslog at vi tog en lufttaxi, sagde Mama. - Godt, sagde Guv, - vi vil få billetterne refunderet fra La Guardia til Detroit, når luftfartsselskabet har brudt deres kontrakt. Det vil nedsætte omkostningerne. Sagde de noget om, hvad det ville koste at flyve herfra og til Kanada? Mama fortalte ham, hvad de havde sagt, at det ville koste, og han var lige ved og besvime. Det samme var Miss Ku og jeg. Så sagde han: - Bestil maskinen til i morgen tidlig, men den må være stor nok til, at vi kan have kattene med. Mama nikkede og gik igen.

Miss Ku og jeg gjorde gymnastik ved at fare ud og ind af værelserne. Da de var fremmede for mig, løb Miss Ku foran mig og fortalte mig alt om, hvor de forskellige ting var. Jeg fulgte hende meget tæt, og vi havde det meget morsomt, og underholdt samtidig Guv. Han elskede at se os lege og springe op i luften. Da vi var trætte af det, tog Miss Ku mig hen til et vindue og fortalte mig om de høje bygninger på Manhattan, og at Guv havde levet og arbejdet der nogle år tidligere.

Mama kom tilbage og fortalte os at alt var klart, og at vi kunne være i Windsor i Kanada næste dag ved samme tid. Så satte vi os ned og drak te og tænkte på det nye land, vi skulle til. Mørket faldt tidligt på, og vi gik alle tidligt i seng for at hvile så meget som muligt; rejsen fra Howth havde været mere trættende, end vi havde forudset. Det var et dejligt motel vi boede på, men meget dyrt, fordi det lå så tæt ved lufthavnen og New York, men Guv ville aldrig have klaret det, hvis han ikke havde fået hvile. Om morgenen fik vi morgenmad og sagde farvel til manden ved receptionen; han var meget glad for Miss Ku og mig, hvilket, sagde Miss Ku, tydede på at han var en fornuftig mand. På grund af Guys sygdom og al vor bagage fik vi en vogn til at køre os tværs over vejen og hen til Lufttaxiselskabet. En meget venlig farvet mand kørte for os og sørgede omhyggeligt for, at vi kom til det rette sted, og så tæt på det som muligt. - Jeg venter og ser, Sir, sagde han til Guv, - indtil alting er i orden.

Vi gik ind på kontoret. Først så det ud til, at der ikke var nogen der vidste noget om os. Så pludseligt gik der et svagt lys op for en af mændene, og han ringede et nummer op.

- Sure! Sure! sagde han, - piloten kommer over nu. Bare vent her. Vi ventede og ventede. Tilsidst kom en mand utålmodigt ind på kontoret og sagde: - Er I de folk som skal til Kanada? Det sagde vi at vi var, og Miss Ku og jeg lod vore stemmer høre, for at give det eftertryk. - O-kay! sagde han; - vi smider bagagen ombord, hvad med de katte? - DÉ KOMMER IND I MASKINEN SAMMEN MED OS! Sagde Guv meget bestemt.

- O-kay, sagde piloten, - de to damer må sidde bagi og holde hver sin kurv på skødet. Han gik foran ud til maskinen. - Tak skal du ha! sagde Miss Ku med ærefrygt. -

Det er ikke mere end et ... legetøj! To motorer, tresædet plus pilot, fire ialt. Understel med tre hjul. Tak skal du ha, udbrød hun med endnu større heftighed. - Hvordan skal vi få Guv ind på det lille forsæde? Hvad! brølede hun. - Selv piloten er klippet skaldet for at give mere plads!

Mama og Ranunkel klatrede ind i flyet, som i følge Miss Ku ikke havde mere plads end en lille vogn, med kun plads bagi til to mellemstore personer. Mama er behageligt polstret, Ranunkel er mager, så de gør det ud for to mellemstore personer. Jeg følte hele maskinen svaje, da Guv kom ombord. Han vejede omkring hundrede + tre kilo (han kan have tabt et halv eller helt kilo på rejsen), og maskinen tippede. Piloten må have været den mindste de havde, for ham kunne vi næsten ikke mærke. Han startede den ene motor efter den anden og lod dem varme op. Så slap han bremserne, og vi rullede ud til start. Vi kørte meget langt, helt ud til den anden ende af lufthavnen. Miss Ku gav mig løbende underretning. - Tak skal du ha! skreg hun, - alle fly i Amerika starter fra denne lufthavn, mindst én i minuttet! Pludselig udstødte piloten et meget uartigt ord og drejede maskinen til side, væk fra den store startbane. - Vi er punkteret, drævede han, - piloten på det store fly derovre har lige fortalt mig det over radioen. Bag os lød der en øredøvende skrigen fra sirener og brølen fra motorer. En hel karavane af vogne drejede væk fra startbanen og omringede os. - Åh nej, åh nej! hvinede Miss Ku og overdøvede støjen, - de har tilkaldt nationalgarden! Forsigtigt kiggede hun op over vindueskanten med ørene fladt tilbage, så hun ikke kunne ses udefra. - Stridserne, der er en hel hær af stridsere derude, og brandvæsenet, og en hel vognfuld lufthavnsfunktionærer, og de har også en kranvogn med. Ih, altså! - Du godeste! sagde Guv, - sikken et opstyr for en smule punkteret hjul. Der løb mænd rundt over alt, og sirenerne døde langsomt hen, og lyden fra vognene blandede sig med flyene, som lod motorerne brøle op før starten. Pludselig kom der nogle, kraftige skub, og vi kunne mærke, at maskinen blev hævet, så hjulet kunne komme af. Vognene kørte bort, og kranvognen tog det punkterede hjul med. Vi lænede os tilbage og ventede. Vi ventede en time, to timer. -Vi kunne have gået til Kanada på den samme tid, sagde Guv irriteret. Langsomt kom servicevognen skrumplende på en parallelvej til startbanen. - Langsomt, nej, sløvt, kravlede mændene ud af vognen og slentrede over mod vort fly. Endelig blev hjulet sat på igen, og servicevognen luntede afsted. Piloten varmede motorerne op tog mikrofonen og fortalte tårnet, at vi var klar til at starte. Langt om længe fik han tilladelse til at starte, og han racede ned ad startbanen og fik maskinen i luften. Han steg langsomt og holdt sig et godt stykke neden under de store flys ruter. Han drejede flyet ind og på den rette kurs og valgte den rigtige flyvehastighed.

Vi fløj og vi fløj og vi fløj, men vi syntes ikke at komme nogen vegne. - Hvor hurtigt flyver vi, Miss Ku? spurgte jeg. Hun løftede hovedet og kiggede over pilotens skulder. - To hundrede og femogtyve, højde tre tusind meter, kompaskurs nordvest, svarede Miss Ku. Jeg var misundelig over hendes viden, hendes evne til at se. Jeg måtte bare sidde der og være afhængig af andre for at få at vide hvad der skete. Jeg tænkte også på alle de flyvture, jeg havde foretaget, indesluttet i en kasse og bevidstløs. Dette her var meget bedre, og jeg blev også behandlet bedre end noget menneske, for jeg sad på skødet af Mama.

Syvende kapitel

- Okkeda, okkeda sagde Miss Ku og kiggede frem mellem piloten og Guv. - Okkeda, okkeda! Vi får snart brug for faldskærm, Feef, for benzin måleren er helt nede ved stop! - Guv, vendte sig mod piloten- - Er benzinmåleren i uorden? spurgte han. - Der er bare ikke mere benzin, svarede piloten henkastet, men ned kan vi jo altid komme. Under vore små vinger bredte de pennsylvanske Alleghenyhjerger deres sneklædte tinder. Miss Ku fik det til at løbe koldt op og ned ad ryggen på mig, da hun fortalte mig om de åbne slugter og de skarpe, takkede tinder, der kun ventede på at modtage os fra den åbne himmel. Piloten så på sit kort og ændrede kursen en smule. - Ahrw, Miss Ku! udbrød jeg, - vi falder ned! - Så, hold nu det dumme hoved koldt, skændte Miss Ku. - Vi lander for at tanke op. Der ligger en lille lufthavn lige foran os. Bare sæt kløerne i kurven og hold fast!

Bump, sagde flyet. Bump, bump, lød det igen- Vi gled lidt sidelæns i sneen og rullede så hen ad landingsbanen- Piloten bremsede, smækkede døren og lukkede den iskolde vind ind i kabinen.- Han sprang ned på jorden og råbte til en kvinde ved benzinpumpen, at den skulle fyldes op og sprang så af sted til den nærmeste bygning. Kvinden kom hen og fyldte en masse benzin ind i vingerne, uden overhovedet at se i retning af os. Lufthavnen var dækket af sne, både bygningerne og landingsbanen. Miss Ku beskrev alle de små maskiner, som stod på jorden og ventede på, at deres ejere skulle lade dem flyve frit i luften. Hele vejen rundt om lufthavnen var alle slugterne i bjergkæden dækket med sne og lå kun og ventede på den ubesindige. Guv steg ud af maskinen og ned i snemasserne uden at tage frakke på. - Vær forsigtig! råbte jeg efter ham, - du bliver forkølet! - Vær nu ikke dum, Feef, sagde Miss Ku, - dette frostvejr er en varmebølge sammenlignet med hvad Guv er vant til. I Tibet, hvor han kommer fra, er kulden så hård, at selv ens ord fryser og falder til jorden!

Motorerne brølede op igen og vi rullede ud over den halv-frosne sne. Der var intet tårn her, det var kun en meget lille plads, så piloten gassede op, og da motoren var varm, stak han af. Han cirklede over lufthavnen, indtil han havde tilstrækkelig højde, og satte så kursen mod Cleveland, tværs over bjergene. Nu havde vi hørt så længe på de brummende motorer, at vi ikke længere tog notits af dem.

Videre fløj vi, stigende og faldende svagt på grund af opstigende vinde, videre og videre i den svindende eftermiddag. Røgen fra Pittsburg gled bagud ved den venstre vingespids, tågen fra Cleveland dukkede op forude. - Vi flyver over Cleveland, sagde piloten, - og tværs over Eriesøen fra Sandusky. Så vil vi have tre små øer under os, hvis vi skulle få motorstop. Maskinen brummede videre. De to motorer sang den samme monotone sang, mens piloten sad bøjet over instrumentbrættet. Vi var følelsesløse af at sidde stille så længe. Jeg flyttede uroligt på mig, da flyet pludselig gjorde en uventet bevægelse.

- Store hoppende hankat! udbrød Miss Ku, - der er nogen, der har ødelagt køleskabet og hældt alle isterningerne ud! Hun fnisede lidt forlegent og sagde: - Det er ikke rigtige isterninger, det ser bare sådan ud her oppe fra. Hele søen er tilfrossen og der er små isbjerge overalt. Her fra ser det ud, som om det er isterninger, tilføjede hun genert.

Nedenunder os skruede og pressede isen sig sammen, og enhver klar stribe vand frøs til med det samme. - Peleeøen, sagde piloten, - vi er nøjagtig halvvejs over søen. Vi passerede over Kingsville og videre til Windsor. Flyet hoppede en del nu, luften var blevet afkølet af isen, så vejret blev temmelig uroligt. Jeg var træt og sulten og havde det, som om jeg havde rejst altid. Så tænkte jeg på Guv, der var gammel og slået helt ud af sygdom. Han klagede ikke, så hvorfor skulle jeg. Jeg strakte mig, lagde mig lidt bedre til rette og følte mig oven på igen.

- Fem minutter endnu, så er vi i Windsor lufthavn, sagde piloten. - Ih! peb Miss Ku af henrykkelse, - jeg kan se skyskraberne i Detroit! Flyet svingede og drejede ind mod land. Motorerne skiftede tone, og maskinen fladede ud. Et blidt bump på den snedækkede landingsbane og vi var nede, i Kanada. Maskinen rullede langsomt afsted og drejede til højre. - Til venstre! Til venstre! sagde Guv, der kendte lufthavnen godt

-Denne del af lufthavnen er ude af drift, vi skal hen til den nye. Netop i samme øjeblik kom kontrolltårnet ind over radioen og bekræftede, hvad Guv lige havde sagt. Piloten gav den højre motor gas for at vende flyet, kørte et par kilometer længere, frem, bremsede og slog motorerne fra.

Vi blev siddende. Vi følte os så tæt sammenpakket, at vi spekulerede på, om vi overhovedet kunne komme ud. Miss Ku mumlede: - så hvidt som toppen af en julekage. Hvor er alt det dog kommet fra? Piloten skubbende døren op og begyndte at kravle ud. Pludselig lød en barsk sue: - Hvor kommer I fra? Det lød så brutalt og råt, at jeg blev heit forskrækket og -undrede mig over, hvad det dog kunne være for et sted. Nu ved jeg at de allesammen taler på den måde hér. Guv siger, at de tror at de stadig lever i det vilde vesten, hvor høflighed og kultur kun er for tøsedrenge.

Guv svarede, at vi var immigranter, og at alle vore papirer var i orden. Manden råbte: - Det er uden for ekspeditionstid, her er lukket! Så vendte han om og gik ind i lufthavns bygningen igen. Langsomt og med stive lemmer kom vi ud af flyet og stiledede mod en dør, hvor der stod „Canada Customs“. Vi trådte ind i den store tomme hal. Jeg kunne regne ud, at den var stor og tom, fordi ekkoet blev kastet tilbage fra vore fodtrin. Vi gik hen til en skranke. Manden stod bag den. - I er for sent på den, sagde han, - vi har ikke fået at vide, at I kom. Der er ingen immigrationsbetjente nu. Jeg kan ikke gøre noget, før han har ordnet jeres papirer. - De har fået besked, sagde piloten, - vi telefonerede fra La Guardia i New York i går. Og hvad med mig, jeg skal tilbage, vil De underskrive disse papirer for mig. Der står bare, at jeg har meldt mig i den kanadiske told. Tolderen sukkede, så hans uniform knirkede og strammede. - Jeg burde faktisk ikke gøre dette her, sagde han, -for jeg er færdig med min tjeneste om få minutter. Nå, men Hans pen kradsede på noget papir, piloten mumlede et tak til toldereren og et farvel til os og forsvandt ud af vores liv. Motorerne på hans maskine blev speedet op og døde væk igen langt borte.

En dør blev åbnet og lukket. Tunge fodtrin kom nærmere og nærmere. - Hej, sagde toldereren til sin afløser, - disse folk her uger, at de er immigranter. Hvad skal vi gøre ved det? Det og efter lukketid. Nå, det er dit problem, jeg har fri nu. Han vendte sig om uden et ord og gik. Manden der kom for at afløse ham talte med en god irsk accent. - Rolig, vi skal nok få noget. Jeg ringer til immigrationsbetjenten og beder ham, uomnie ind igen. Han vendte sig om mod en telefon, og vi hørte ham snart give en beskrivelse af problemet. Han vendte sig om mod os og sagde: - Han kommer, jeg kan ikke gøre noget, før han har stemplet jeres papirer. Immigrationen først, så tilbage til mig. Hvad har i med jeg spurte han. - To siamesiske katte, her er deres papirer som bevis på at de er sunde.

Manden sukkede og vendte sig mod telefonen.

- .. ja, to katte, siamesiske. Ja, jeg har set deres påpirer, nå, nej, men jeg troede, at De ville se dem? Nej? O-kay! Han kom tilbage til os. - Kattene kan gå lige igennem, nu må vi bare vente på jer. Miss Ku fnisede og hviskede til mig: - Vi må gerne komme ind, men familien skal vente, Feef, familien skal vente!

Vi ventede og ventede. Ventede så længe at vi næsten kunne have nået at flyve tilbage. Lufthavnen var trist, der var ikke så meget som en lyd til at bryde monotonien. Jeg mærkede, at Guv blev mere og mere syg. Mama gik hvileløst rundt, og Ranunkel trak vejret, som om hun var på grænsen til at falde om af træthed og mangel på søvn. Et

eller andet sted blev en dør smækket i. - Åh, sagde toldereren, - her kommer han. Der lød fodtrin i korridoren af to mænd der kom gående. De kom nærmere og nærmere. - Disse folk hævder, at de er immigranter, sagde toldereren. - Jeg tilkaldte jer, fordi jeg ikke kan undersøge deres bagage, før de er klareret af jer. Kattene er blevet kleared af sundhedsmyndighederne. immigrationsbetjenten var en venlig gammel mand, men han lod ikke til at kende meget til lufthavnen, ikke engang hvilket kontor han skulle ind i; han blev ved med at spørge toldereren til råds. Tilsidst sagde han: - Kom med denne vej, og gik ind i et lille sideværelse. - Før vi kan foretage os noget, må vi have formularer og den slags, mumlede han for sig selv, og hev og sled i aflåste skuffer. - Vent her, sagde han, - jeg må prøve at få fat på nogle nøgler.

Han forsvandt og kom tilbage med toldereren. Sammen begyndte de nu at rive og flå i alle de skuffer og døre, der fandtes, idet de mumlede for sig selv, hvergang de fandt dem låste. Begge forsvandt igen, og vi fortsatte med at vente.

- Jeg har dem! Jeg har fundet nøglerne! sagde immigrations betjenten med triumf i stemmen, - nu skal det ikke tage lang tid. Han prøvede nøgle efter nøgle, tiden gik, og han blev mere og mere irriteret. Ingen af dem passede. Han styrtede ud for at få hjælp af toldereren igen. Sammen angreb de den skuffe som de formodede indeholdt de famøse formularer. - Du løfter op sagde immigrationsmanden, - og jeg trykker nedad. Hvis vi kan få den her ind i mellem, kan vi tvinge den op. Lyden af deres grynten og stønnen lullede os næsten i søvn, så kom der en lyd af splintret træ og lyden af skruer og hængsler, som faldt på gulvet. Et øjeblik var der ingen, der sagde noget, så stønnede immigrationsbetjenten: - Den . . . skuffe er tom! Han og toldereren vandrede rundt og prøvede igen at trække i skuffer og døre. Længe, længe efter udbrød immigrationsmanden: -Aha, jeg har det! Der lød en raslen med papir og halvkvalte forbandelser, så sagde en dæmpet stemme: - Nu har vi formularerne, hvor er så gummitemplerne? Flere eftersøgninger, mere venten, flere forbandelser. Miss Ku og jeg faldt hen i en døs, som vi først blev revet ud af, da vore kurve blev løftet - Nu skal De tilbage til tolden, det er der, hvor De kom ind, sagde immigrationsmanden. Vi travede tilbage til tolden.

- Er alt i orden? spurgte toldereren og inspicerede vore papirer, som nu var stemplet „Landet Immigrant“. Udmattet løftede Guv vore kufferter op på skranken, låste dem op og åbnede dem til eftersyn. Metodisk gik toldereren vores bagefortegnelse igennem og kikkede i kufferterne.

Udenfor lufthavnen lå sne tykt - Det er den koldeste vinter i mange år, sagde en mand, der gjorde rent i lufthavnen. hurtigt fik vi vor bagage stuvet ind i en ventende vogn. Mama, Ranunkel, Miss Ku og jeg satte os ind på bagsædet. Guv sad foran sammen med chaufføren. Og så gik det afsted ad en meget glat vej. Chaufføren var absolut ikke sikker på vejen, for han blev ved med at sidde og mumle noget for sig selv: - Vi drejer her, nej, det er lidt længere fremme, nej det må være her. - Køreturen var meget ubehagelig og meget lang. Vi havde fået nok af flyveturen. Vi bumlede afsted på en meget dårlig vej, svingede pludseligt faretruende og standsede så. - Her er det, sagde chaufføren, - her er huset. Vi kom ud af vognen og bar vore kufferter ind. Miss Ku og jeg var virkelig for trætte il at foretage en gennemgribende inspektion, så vi nøjedes med at mærke os det allermest nødvendige. Guv løftede mig op på sin seng, og jeg faldt i søvn med det samme.

Da morgenen kom, vækkede Miss Ku mig og sagde: - Kom så op, du dovne gamle heks. Vi har en meget at gøre; du går bag efter mig, og jeg skal fortælle dig alt om alting. Jeg sprang ud af sengen og kløede mig omhyggeligt for at vågne rigtigt. Så fulgte jeg efter Miss Ku. - Her spiser vi, sagde hun, - og her ordner vi vore fornødenheder. Her

er en væg, hvor du kunne slå hjernen ind, hvis du havde haft en. Vær opmærksom på hvad jeg fortæller dig, for jeg kommer ikke til at gentage det. Hun fortsatte: Her er en dør, den fører ud til en lille have med en garage for enden og vejen bagved igen. Hun førte mig igennem huset og sprang op i en vindueskarm i Guvs soveværelse. - Avra, Feefi udbrød hun, der er en terrasse udenfor, og der er en græsplæne, og bagved ligger havet. Havet er tilfrosset. - Lad nu være med at være så klog, Ku, sagde Guv og løftede mig op på sin skulder.- Kom her, Ku, kaldte han og gik hen mod den anden dør. Han åbnede den og bar mig igennem den, og Miss Ku for forbi os for at komme først ud.

- Det er ikke havet, sagde Guv, - det er St Clair søen, og når vejret bliver bedre, kan I gå herud og lege i græsset.

Det var et mærkeligt hus. En rist i hvert af de nederste værelser lod varm luft stige op til værelserne oven over. Miss Ku elskede at sidde lige over en rist og betragte det, der gik for sig nedenunder. Hun kunne se ned i køkkenet, og hun fik ekstra varme fra komfuret; men det mest attraktive ved det var, at hun kunne følge med i, hvad der skete i køkkenet, holde øje med de handlende, som kom til døren, og høre alt hvad der blev sagt i Guvs soveværelse.

Et par dage efter og var ankommet til Kanada var det jul. Det var virkelig en meget stille jul, vi kendte ingen, og i al den tid, der for andre var fuld af festligheder, så vi ikke el fremmed menneske eller talte med nogen. Det var bitterlig koldt med uafbrudt snefald. På søen, som var helt tilfrossen, kunne vi se isbådene suse over den blanke flade.

Jeg tænkte på de andre år og de andre „juler“. Madame Diplomat havde været ivrig katolik, og „Noel“ havde haft stor betydning for hende. Den sidste jul, mindedes jeg, havde jeg været lukket ind i et gammelt mørkt skur, lukket inde hele dagen og den næste med. På grund af højtideligheden havde de fuldstændigt glemt mig. Denne jul var i sandhed den bedste, jeg havde oplevet, fordi jeg nu kunne se tilbage på de forudgåede år og vide, at jeg virkelig var elsket, og at jeg aldrig mere ville blive glemt eller overset eller ,komme til at sulte. I mine „Madame Diplomat“-dage havde jeg gemt mig bort så meget som muligt. Men nu!

- hvis jeg bare var ude af syne et par minutter, ville nogen sige: - Hvor er Feef? Har hun det godt? og en eftersøgning ville straks blive sat i gang. Nu har jeg forstået, at jeg hører til, så jeg bliver indenfor synsvidde, eller lader mig mærke med hvor jeg er, så snart mit navn nævnes; Guv siger, at jeg spiser ét måltid om dagen, hele dagen! Han tror ikke på teorien om, at dyr skal fodres én gang om dagen. Han mener, at vi har forståelse nok til at vide, hvornår vi har fået nok. Derfor har Miss Ku og jeg altid mad og vand til rådighed, dag og nat.

Julen var ovre, og vi mærkede, hvor afsides vi boede fra alfarvej og butikker. Ingen busser kørte forbi vores dør, og byen lå i en afstand af tyve kilometer fra os. Den eneste mulighed for at komme dertil var med taxa. Der kom handlende til vores dør med mælk og brød, men vi havde ikke rigtig noget udvalgt. Guv besluttede sig til at købe en vogn.

- Vi vil købe en brugt i første omgang, sagde han, - og når vi har vænnet os til de vilde kanadiske bilister, kan vi anskaffe os en bedre. En ting, der undrede Guv, var det absolutte mangel på hensyn de kanadiske bilister udviste. Han sagde ofte, at de amerikanske bilister nok var de dårligste bilister i verden, med de kanadiske som nummer to. Eftersom Guv har kørt bil i en tres lande, skulle han vide noget om det.

Taxaen kørte op foran døren, og chaufføren tudede. Guv gik ud. Miss Ku råbte efter ham: - Få nu fat på en ordentlig vogn, Guv; lad dem ikke lure dig! Jeg hørte taxadøren smække, og lyden der blev svagere, da den kørte væk. - Jeg håber, at han får fat i en god vogn, sagde Miss Ku. - Jeg elsker at køre bil, jeg kan simpelthen ikke vente med at komme ud og køre. Et var sandt, Miss Ku kunne køre hvor som helst, og hun elskede

fart. Jeg bryder mig ikke om det, med mindre vi kør med en fart af fyrre kilometer i timen. Der er ingen sjovt med at køre stærkt, når man er blind. Miss Ku foretrækker at race ud ad motorvejene med den størst mulige hastighed, der er tilladt efter loven. Morgenen gik langsomt, vi katte var urolige, fordi Guv og Mama ikke var hos os.

Miss Ku spidsede ører. - De kommer, Feef, sagde hun. Jeg lyttede, og så hørte jeg det. ueldigvis var det taxaen der kom tilbage! Ranunkel løb ned ad trapperne og skyndte sig hen til døren. Miss Ku sprang op i vindueskarmen og udstødte et skrig i protest. - De er kommet tilbage i taxa, de har ikke købt nogen vogn! sagde hun irriteret.

Ranunkel åbnede døren. - Nå, hvordan gik det, fik I købt nogen? spurgte hun. Miss Ku råbte: - Hurtigt! Hurtigt! Kom så ud med det! Guv! Ud med det! - Tja, sagde Guv, - vi fandt en vogn som så meget godt ud. Det er en gammel Monarch. Firmaet sender den herud så vi kan prøvekøre den en dag. Hvis vi synes om den, kan vi beholde den. Miss Ku sprang op ad trapperne, hendes hale pøllede af glæde. - Jeg går op og holder udkig fra badeværelsesvinduet, råbte hun. Så fortalte Guv og Mama Ranunkel og mig alt, hvad der var sket Vi var netop ved at skulle have en kop te, da Miss Ku råbte: - De kommer, to vogne, HURRA! Jeg kunne høre hende foretage en lille glædesdans deroppe. Guv og Mama gik ud, og Miss Ku fik en hel feber af utulmodighed, hun sprang rundt som en kat, der netop har fået taget sine killinger fra sig. - Åh Gud! Åh Gud! stønnede hun. - Hvad laver de dog? Ranunkel havde også svært ved at beherske sig. Hun tog sin tykkeste frakke på og løb ud. Miss Ku udstødte et øredøvende hyl: - Jeg kan se den, Feef! Den er grøn og så stor som en bus! Familien kom ind i det samme og reddede Miss Ku fra at briste af utulmodighed. Guv så på hende, tog hende op og sagde: - Så du vil gerne se vognen, hvad? Vil du med, Feef? Nej tak, sagde jeg, - lad mig hellere blive her, hvor det er sikkert! Guv som bar Miss Ku, og Ranunkel, klædt tykt på, gik ud i den kolde luft Jeg kunne høre lyden af en motor. Mama klappede mig på hovedet og sagde: - Du er da i stand til at foretage køreture nu, Feef.

De kom tilbage en halv time senere. Miss Ku var vild af henrykkelse. - vidunderligt! vidunderligt! - råbte hun til mig. - Jeg kørte til Tecumseh. - Miss Ku, sagde jeg, - du får et hjerteslag, hvis du fortsætter på den måde. Hvorfor kommer du ikke herover og fortæller mig det hele, jeg forstå ingenting, når du stammer og bakker så ophidset i det. Lige med det samme troede jeg, at hun blevet gal, men så kom hun over og satte sig ved siden af mig. Hun foldede sine hænder pænt og sagde: - Jo ser du, Feef, sådant var det Guv bar mig ud og satte mig på bagsædet Han kravlede selv ind på førersædet, og der var rigelig plads til ham; du ved, at han skal have megen plads. Ranunkel sad ved siden af ham på forsædet, og Guv startede motoren. Oh, jeg skal fortælle dig noget; vognen er grøn og automatisk, hvad det så end betyder, og der er plads til os alle og to mere. Guv kørte langsomt, han er så lovlydig, det sagde jeg også til ham. Men han sagde, at vi skulle vente, til vi havde betalt den." Og de skal over og betale den i eftermiddag, og så kan vi køre hurtigt. Nå, men vi kørte til Tecumseh og tilbage, og her er vi altså! Hun tav et øjeblik, medens hun redte sin halespids, og sagde: -- Du skulle se den, Feef! Åh, jeg glemte, at du er blind, men du skulle prøve disse sæder. Skøøø-nt! Jeg smilede for mig selv. Miss Ku var virkelig betaget af den vogn. Jeg var henrykt over, at Guv nu fik mulighed for at komme lidt ud. - Feef! sagde Miss Ku. - Vognen er varm, av! Du kunne koge æg i den, hvis du ville.

Frokosten var snart overstået, og Guv og Mama gjorde sig rede til at gå ud. - Vi bliver ikke så længe væk, sagde Mama - - vi skal bare over og betale vognen og så ud for at købe ind. I skal få en køretur, når vi kommer hjem. - Det bryder jeg mig ikke om, Miss Ku, sagde jeg, - jeg bryder mig ikke om biler. - Åh! Du er en gammel damekat! sagde Miss Ku. Hun satte sig og gjorde omhyggeligt toilette, ørerne, nakken, Hele kroppen og helt ud til halespidsen. - Jeg må gøre et godt indtryk på den nye vogn,

forklarede hun, - den kører måske ikke godt, hvis den ikke kan lide mig. Guv og Mama kom forbavsende hurtigt tilbage. Jeg var lykkelig for at høre raslen af gråt indpakkingspapir, for det betød, at der var kommet ny forsyning af mad.

En af de fobier, jeg led af var, at jeg ikke skulle få tilstrækkeligt med mad. Det stammede fra unge sultedage. Min fornuft fortalte mig, at det var fjollet, en frygt er vanskelig at skubbe til side. En anden fobi - selv om jeg heller ikke her havde noget at frygte - var at nogen skulle forsøge at løfte mig ved at tage mig i nakkeskindet. Dette er så dårlig en måde, at jeg vil skrive nogle linier om det. Når alt kommer til alt, må vi katte jo fortælle menneskene om vore problemer, ellers vil de ikke lære dem at kende!

Da jeg var ved at få mit tredje kuld killinger, var Pierre ansat som gartner hos Madame Diplomat. En dag tog han mig i nakkeskindet for at løfte mig op. Smerten i min nakke var uudholdelig, og mine killinger faldt ganske enkelt ud af mig og blev dræbt ved faldet mod stengulvet. Det pludselige chok skadede mig indvendigt. Mister Dyr lægen blev tilkaldt og måtte gøre noget ved mig for at stoppe blødtabet. - Du har kostet mig fem killingu, Pierre! sagde Madame Diplomat vredt - Jeg trækker det, fra din løn. - Men Madame, peb Pierre, - jeg var meget forsigtig, jeg løftede hende i nakkeskindet, hun må være et meget følsomt dyr, der er altid noget i véjen med hende. Mister Dyr lægens ansigt blev rødt af vrede. - Denne kat er ødelagt, skreg han, - voksne katte må aldrig løftes i nakkeskindet, kun fjolser behandler kostbare dyr på den måde! Madame Diplomat var rasende, fordi hun tabte penge ved mine børns død, men hun var samtidig lidt forundret: - Men hr. dyr læge, sagde hun, - katte bærer altid deres unger i nakkeskindet, hvad galt er der i det? - Ja! Ja! Madame, svarede mister Dyr lægen

- men moderen bærer sine børn, når de kun er få dage gamle. Når killingerne er daggamle, er de så lette, at der ingen skade sker. Voksne katte skal altid løftes, så vægten lægges på brystet og bagbenene. Ellers bliver katten skadet indvendigt.

Jeg er en dum gammel damekat, men jeg er angst for at blive taget op af andre end min familie. Guv ville aldrig tillade fremmede at tage mig op, ikke under nogen omstændigheder, så hvad er jeg bange for? Han behandler mig bedre end nogen anden, og han gør det på den rigtige måde. Han putte den venstre hånd under mit bryst, mellem mine forben, de hvor de går over i kroppen. Hans højre hånd støtter enten foran på mine lår, eller han lader mig stå med mine bagben og hans højre hånd. Når man holder en nervøs eller fremmed kat, skal man altid lade den højre hånd støtte foran på lårene, så kan katten ikke sparke eller springe væk, og samtidig er den mest smertefrie måde at holde en kat på. Folk har sagt til Guv; Åh, jeg tager dem altid op i nakkeskindet, som nogle kattebøger siger, at man skal! Nå, men ligemeget hvad visse bøger om katte siger, - vi katte ved, hvad der er bedst, og nu ved De det også! Så hvis De elsker os katte, og hvis De vil spare os for smerte eller skader, så løft os venligst som det er beskrevet ovenfor. Hvad ville De sige til at blive løftet op i nakkeskindet, eller ved håret? Vi hader det!

Vi synes heller ikke om denne dødsyge „Kisse, misse“ snak. Vi forstår alle sprog, hvis personen bare tænker over hvad han siger. Babysnak, irriterer os og gør os genstridige. Vi har hjerner og ved, hvordan vi skal bruge dem. En af de mange ting, der forbavser os hos menneskene, er at de er så sikre på, at vi bare er dumme dyr. De er så sikre på, at der ikke findes nogen anden form for følelsesliv i andre verdener, for mennesket tror fuldt og fast på, at det er den højeste form for udvikling! Lad mig fortælle Dem noget; vi taler ikke engelsk, heller ikke fransk eller kinesisk, i hvert fald ikke hvad lydene angår, men vi forstår disse sprog. Vi kommunikerer ved tankens hjælp. Det gjorde menneskene også før ... ja, før de forrådt dyreverdenen og derfor mistede evnen til at læse og forstå ved tankens hjælp! Vi ræsonnerer ikke (sådan da!); vi ved per instinkt. Svarene kommer til os, uden at vi behøver at løse problemerne.

Menneskene bruger telefonen til at tale over store afstande. De får forbindelse ved hjælp af numre. Når vi katte kender „nummeret“ på den kat, vi ønsker at tale med, kan vi sende vore meddelelser hundredevis af kilometer ved hjælp af telepati. Menneskene kan kun meget sjældent forstå vore telepatiske meddelelser. Mama kan sommetider. Guv kan altid. Nå, som Miss Ku netop har fortalt mig, er dette et temmelig stort side-spring fra beretningen om den første bil vi havde i Kanada. Men jeg siger nu alligevel, med al respekt for Miss Ku, at det er godt at få en kats mening om, hvordan man skal behandle - en kat.

Den næste dag bragte postbudet breve, masse? af breve. Guv så på kuverterne, og jeg opfattede lyden af papir, der blev skåret op. Der lød en svag raslen, da Guv tog et brev ud af en kuvert, så var der et øjeblik stilhed, mens han læste. - Åh, sagde han, - disse kandidere er sindssyge ! Her er et brev fra sundhedsmyndighederne. De skriver, at hvis jeg ikke melder mig omgående, vil jeg blive udvist! Mama tog brevet og læste det.

- Det er første gang, de skriver til dig. Jeg kunne godt lide at vide, hvorfor de skriver på en så uforskammet facon, sagde hun.

- Jeg ved det ikke, sagde Guv, - alt hvad jeg ved er, at jeg bittert fortryder, at vi overhovedet kom til dette land! Han gav sig til at læse de andre breve.

- Her og et, fra toldvæsenet om at vort gods, de ting vi sendte med skib, er ankommet. En af os bliver nødt til at tage til toldvæsenet, og hente det. Det er i Ouellette. - Det kan jeg gøre, sagde Mama, og gjorde sig klar til at tage afsted.

Mama vendte tilbage i god tid til frokost.

- Jeg ved ikke, hvorfor disse kanadiske myndigheder er så ubehagelige, sagde hun, da hun kom ind. - De lavede et forfærdeligt vrøvl over skrivemaskinen. De sagde, at hvis vi skulle have elektriske maskiner, så skulle de være købt i Kanada. Jeg fortalte dem, at den var købt længe før vi havde tænkt på at rejse til Kanada. Det er ordnet nu, men hvor er det ubehageligt! Hun satte sig ned, og vi spiste frokost.

- Hvem skal have en køretur? spurgte Guv. - MIG! råbte Miss Ku og for hen til døren. - Jeg vil hellere blive hjemme og holde Fifi med selskab, sagde Mama. Guv, Miss Ku og Ranunkel gik ud, og jeg hørte garagedøren blive åbnet og vognen startet.

- Der kører de, Feef, sagde Mama, og lod sin hånd glide ned ad min ryg. - De skal ind og se på Windsor. Vi puslede med forskelligt; jeg hjalp Mama med at rede senge, og jeg gik op og ned ad lagenerne, og det glattede dem fint ud. Vi tog os af de handlende som kom til døren, brødkusken og mælkeemanden og en som kom og spurgte om navnet på ejeren af huset. Bilerne for forbi ude på vejen; jeg har aldrig kunnet forstå, hvorfor alle rejser så meget.

En times tid senere kom Guv tilbage. Ranunkel bar Miss Ku ind, så hendes fødder ikke skulle blive våde af sneen. Guv låste garagen og kom ind og drak te. - Det er ikke som det skønne Dublin, Feef, sagde Miss Ku, - Windsor er en meget lille by, og alle mændene ryger store cigarer og siger „tja, mon ikke“. Vi gik ned ad en gade, og jeg troede, at der var store skyskrabere i gaden. Da vi kom ned til enden af den, så jeg floden, og de store bygninger lå ovre i Detroit.

- Manden har været her med kasserne fra tolden, sagde mama. Langsomt blev de forskellige kasser båret ind. Kasser med tøj, kasser med bøger, en båndoptager og den store elektriske skrivemaskine. Resten af eftermiddagen var vi travlt beskæftiget med at pakke ud. Miss Ku og jeg gjorde vor del ved at undersøge alting og rive tøj og papir ud. Guv åbnede den store kasse med skrivemaskinen. - Det sparede en masse tid, sagde han, - at vi fik motoren omstillet til spændingen i det kanadiske ledningsnet. Nu kan vi begynde på en ny bog med det samme. Han bøjede sig ned, tog maskinen op og satte den på bordet. Han satte et stykke papir i, satte strøm til og begyndte at skrive.

Maskinen hakkede og rystede. Guv blev mere og mere gal. (no=sint/irritert) Han rejste sig,

gik hen til elmåleren og læste: 115 volt 60 herz. Så gik han tilbage til skrivemaskinen, vendte den om og læste:

„115 volt 50 herz". - Rab, råbte han, - de har sat en forkert motor i denne maskine. Den kan ikke bruges! - Lad os ringe fabrikken op, sagde Mama, - der ligger en i Windsor. Mange uger senere fandt vi ud af, at fabrikken ikke var interesseret. De ville heller ikke give noget i bytte for den eller sælge den for os. Til sidst gav Guv den i bytte for en almindelig rejseskrivemaskine af et andet mærke og gennem et andet firma. Ranunkel bruger denne maskine. Guv bruger den samme gamle Olympia rejsemaskine, som han brugte, da han skrev „Det tredje Øje" - „Lægen fra Lhasa" og „Historien om Rampa". Og nu bruger han den til at skrive denne bog for mig.

En dag tog Mama og Ranunkel ind til byen for at købe noget tørvemos til Miss Ku og mig. Så snart de kom tilbage, sagde Miss Ku mørkt: - Der er et eller andet på trapperne, Feef, læg mærke til hvad jeg siger! Ranunkel er ikke sig selv. Der er et eller andet i gære! Hun nikkede eftertænksomt og vandrede mumlende bort.

- Sheelagh har set en abe! sagde Mama. Guv sukkede: - Dem har hun sikkert set mange af før! sagde han.

- Hej Feef! hviskede Miss Ku og kom farende tilbage til mig.

- Det er derfor, hun lugter så underligt, hun har været i nærheden af en abe. Hellige hankat! Man kan da heller ikke regne med den kvinde! - Hvad ville du sige til at have en abe i huset? spurgte Mama Guv.

- Du godeste! råbte han. - Tror I ikke leg har nok i ler? - Nei, det er alvor, sagde Mama, -Sheelagh vil gerne have den abe! - Ranunkel! Ranunkel! Åh, Ranunkel, hvad har du dog gjort? udbrød Miss Ku. - Feef! hviskede hun. - Guv er lige ved at få et bommeslag af dette her - en abe! Hvad bliver det næste?

Guv sad på en stol, og jeg gik hen til ham og gned mig op ad hans ben for at vise ham min deltagelse. Han nulrede mig i pelsen og vendte sig om mod ranunkel.

- Sig mig engang, hvad er det egentlig, det drejer sig om? spurgte han hende.

- Nå, jo, sagde hun, - vi gik ind for at købe dette tørvemos, og så sad denne abe så i bunden af sit bur og så så sørgmodig ud. Han er så sød! Jeg spurgte manden, om jeg måtte se ham, og det ser ud, som om han har celleskræk af at have været indespærret så længe. Men han vil hurtigt komme over det, hvis vi får ham, tilføjede hun hurtigt. - Ja, jeg kan jo ikke forbyde dig det, sagde Guv, - hvis du vil have en abe, så køb en. De er nu bare ikke særlig renlige. - Åh, kom med og se ham, sagde Ranunkel ivrigt. - Han er så sød! Guv sukkede så dybt, at jeg kunne høre det knage. Så rejste han sig. - Kom så, sagde han, - ellers kommer vi ind midt i myldretiden. Ranunkel for helt forvirret rundt, styrtede op ad trappen og ned igen. Miss Ku lo for sig selv, da de gik. - Du skulle have set Guvs ansigt sagde hun.

Det var i hvert fald en ting, jeg gerne ville se, Guvs ansigt. Jeg ved, at han er skaldet, skægget og stor. Miss Ku beskriver folk for mig, men det er kun en dårlig erstatning for at kunne se selv. Vi blinde udvikler en sans, som skaber en slags mentalt billede af, hvordan en person ser ud. Vi kan føle en persons ansigt, lugte ham og udlede meget af hans håndtryk, hans måde at tale på og hans stemme. Men en persons udseende og farver kan vi ikke bedømme.

Vi vandrede omkring, mens vore tanker dels var beskæftiget med huset og teen, der var ved at blive tilberedt, og dels med Guv og Ranunkel og det, de ville bringe med tilbage.- Jeg boede i flere dage i et abebur. Miss Ku, sagde jeg for at holde samtalen, igang. - Uh! De skulle have beholdt dig der, tror jeg! sagde Miss Ku. - Aber! Hvem vil have aber? fortsatte hun heftigt. Vi sad og ventede. Mama blev færdig med teen og satte sig ned ved siden af os og tænkte formodentlig også på aber!

- Jeg går op og holder udkig fra badeværelsesvinduet, sagde Miss Ku, - jeg sender et

telegram, så snart jeg ser noget, tilføjede hun, mens hun vendte om og løb letfodet op ad trappen. En dreng kom med aftenavisen. Mama gik ud og hentede den og satte sig for at løbe nyhederne igennem. Der kom ikke en lyd fra Miss Ku, som havde forskanset sig i badeværelsesvinduet. Vi ventede.

Ottende kapitel

Døren gik op, og Guv og Ranunkel kom ind. Af den måde de talte sammen på kunne jeg regne ud, at de bar på noget tungt. Miss Ku kom farende hen til mig. - Føj! Sikken en stank! udbrød hun. Jeg rynkede på næsen, for der var en skarp lugt omkring os, en lugt som våd kanin, tilstoppet kloak og gammel hankat - Nå, I katte, sagde Guv, - kom og sig goddag til aben. Han satte noget ned på gulvet, og jeg følte en mærkelig rislen ned ad ryggen, og min hale begyndte at pølle. - Forsigtig, Feef! advarede Miss Ku. - Det er en mærkelig fyr ham her! Han sidder i et stort papegøjebur. Åh, Gud! stønnede hun med afsky i stemmen, - han er sprunget læk!

- Tror du ikke, vi kan tage den kæde af ham? spurgte Ranunkel. - Jeg er sikker på, at der ikke kan ske noget ved at gøre det.- Jo, sagde Guv, - men lad os tage ham ud af buret først. Han gik hen til buret, og jeg hørte lyden af en lille dør, der blev åbnet. Pludselig brød helvede løs, et øresønderrivende spektakel. En støj, der var en blanding mellem en skibssirene, og har hørt i New Yorks havn, og tågehornet på fyrtårnet i Bailey ved Dublin. Miss Ku trak sig bestyrtet tilbage. - Tak skæbne! udbrød hun, - jeg ville ønske, at jeg kunne lave sådan og ballede og slippe godt fra det Gå tilbage Feef, han er sprunget læk igen. Jeg trådte flere skridt tilbage uden at ryggen til dyret og lænede mig mod Miss Ku og spurgte: - Er den tingest blevet slået ihjel? - Slået ihjel? Du godeste, nej! Dyret er neurotisk, den begyndte på al den ballade, før der var nogen der havde rørt den. Guv tager en stor grim kæde af den, så den kan få det lidt mere behageligt.

- Læg nogle aviser på gulvet, sagde Guv, - så gør pressen da nogen nytte! Jeg hørte én raslen med papir, og så begyndte dyret at skribe, pibe og hyle igen - Miss Ku, spurgte jeg, - hvordan tiltaler man den? - Jeg vil kalde den abedyret! svarede Miss Ku. - Oj! Oj! tilføjede hun, - Ranunkel er da blevet helt gal nu! - Se her, Sheelagh, sagde Guv, - hvis vi hænger buret op her mellem de to værelser, så kan han se mere. Hvad synes du?

- Åh, jo, svarede hun, - men jeg vil have ham ud af buret. - Jeg tror, vi skal holde godt øje med ham, og han skal nok også ses godt efter i sømmene, sagde Guv, - vi må hellere få dyrlægen til at kigge på ham. - Feef! hviskede Miss Ku, -forsvind! Der kommer en dyrlæge. Han tager måske fat på vores ører. For at være på den sikre side fortrak vi til det beskyttende skjul under Guvs seng.

Mama kom tilbage fra telefonen. - Dyrlægen kan være her i morgen, sagde hun, - han var først ikke meget for det, men jeg fortalte ham, at vi dårligt kunne bringe en abe over til ham. Han kommer omkring elleve i morgen formiddag. - Okay, Feef sagde Miss Ku, - så blev vi reddet endnu en gang, vi kan godt komme frem igen. - Miss Ku, sagde jeg, - hvordan ser den abe ud? - Ser udu Åh! Som intet andet på denne jord! Det er et uhyggeligt bæst. Sidste gang jeg så så grimt et væsen, var da Ranunkel fik et barn. Det var i England, forstår du. Fyren var en han, og han havde et ansigt som en abe. Rynket, ind-skrumpet, hjælpeløs. Gav mærkelige lyde fra sig og lækkede altid. - Miss Ku tav eftertænksomt - Åh! Det var mærkelige tider, sagde hun, - Ranunkel var gift dengang,

og en dag sagde hun: - Wow! Jeg skal have et barn! - og det fik hun, lige på stedet. Nu har hun fået en abe! Tsk. Tsk.

- Hade, hade! sagde abedyret. - Hade, hade, hader alle. Liv i butik dårligt. Ville ikke gå. Eddie solgte mig for billigt. Hade!

- Miss Ku, sagde jeg noget oprørt, - tror du ikke vi skulle snakke lidt med abedyret? Vi kan ikke have alt det had her, dette er et anstændigt hus. - Åj! Den fyr er bløbbet! svarede Miss Ku, - hun bruger af og til lidt mærkelige udtryk. - Bløbbet? Bløbbet? sagde abedyret. - Jeg god amerikaner, hader alle andre. Åndssvage katte, væk med jer.

Guv kom hen og tog mig op i sine arme. - Feef, sagde han, - jeg vil holde dig tæt hen til buret, og så skal du fortælle aben, at den er fjollet. Han kan ikke nå dig, selv om han rækker armen ud af buret, Feef.

- Hader alle! Hader alle, hylede aben.

- ud med jer, ud med jer! Jeg følte en stærk sorg over, at et dyr kunne være så tåbeligt, så forkert på den og sjælelig blind.

- Abedyr, sagde jeg, - lyt til mig, vi vil at du skal være lykkelig, vi vil at du skal komme ud af det bur og lege med os, vi skal nok passe på dig. - Åndssvag gammel kattekælling! Åndssvag gammel kattekælling! hylede abedyret, - ud med dig. Guv gnubbede mig under hagen. - Det er lige meget, Feef, sagde han, - måske falder han til ro hvis vi lader ham være alene lidt. - Okay, Guv, svarede jeg, - Miss Ku og jeg vil se efter ham, og vi skal nok fortælle dig det, hvis vi kommer i kontakt med ham. Jeg tror, at han har været i den butik for længe. Han er neurotisk. Men måske kan han komme sig, det vil tiden vise. - Hej, Guv, råbte Miss Ku, - lad mig tale med ranunkel. Hvis hun tager ham ud af buret og sætter ham ned på gulvet, får han det måske bedre.

Buret var hængt op i døråbningen mellem to værelser. Guv prøvede at få abedyret ud, mens Ranunkel holdt buret stille. Luften blev flænget, nej revet i småstykker, af abedyret som klyngede sig til buret og hylede og skreg. - Tak skal du ha, sagde Miss Ku, - det kalder jeg en neurotisk abe. - Hade! Hade! skreg abedyret. Til sidst kom han ud af buret og sad på gulvet. Jeg hørte en rislende lyd og begyndte at gå fremad for at undersøge den.

- Pas på! sagde Miss Ku, - hvis du kommer længere frem, falder du i den gule flod. Og hvis du ikke er meget forsigtig, skreg hun, - når de fremadvældende bølger dig.

Rab! - Ja! svarede mama. - Hvad siger du til at pakke kattene godt ind og taget dem med ned til vandet? Den stakkels gamle Ku er ved at gå til af at passe på aben. Miss Ku og jeg har specielle jakker til at tage på i koldt vejr, de er strikkede og med armhuler og de er virkelig varme. Dem fik vi på og blev yderligere pakket ind i et varmt tæppe og båret ud. Guv bar Miss Ku, fordi han og Miss Ku er mere eventyrlystne. Mama bar mig. Vi åbnede døren på den anden side af terrassen og gik ud på det snedækkede græs. Af den tid det tog os at komme frem, beregnede jeg græsplænen til at være tre huse lang. For enden var der en bred stensætning, og på den anden side lå den frosne Sø.

- Vær forsigtig, sagde Guv til Mama og mig, - det er meget glat her.

- Uhu! skreg Miss Ku, - det er vel nok en stor Sø! Den er som havet ved Howth. Og den er frosset. Nå, lad mig se, hvad jeg kan fortælle dig om det? Åh jo, jeg ved det, foran mig er der en sø. På min venstre hånd er der en ø, og på spidsen af den er der et tårn, hvor mænd holder vagt, så der ikke er nogen der stjæler isen. De skulle købe køleskabe, forstår du, og lave en forretning ud af det, tilføjede hun. - Lige foran mig længere borte kan jeg se Amerika, og til højre vides søen ud og bliver større. - Hvordan går det, Feef? spurgte Guv, - er det for koldt? Jeg fortalte ham, at jeg havde det godt og nød forandringen.

- Ku, sagde Guv, - du er en modig pikekat? - Jeg? Ja selvfølgelig er jeg det! svarede

Miss Ku. - Ali right, så hold godt fast, sagde Guv, - så går du og jeg ned på isen, så du kan fortælle Feef om det. Miss Ku hvinede af lykke. Jeg hørte lyden af skridt på den frosne Søj, og Miss Ku kaldte langt borte fra:

- Hej, Feef, jeg er ude på isen. Du kan tro, at den er tyk. Jeg kunne gå lige til Amerika, Feef!

Vi var glade for at komme ind og hvor der var varmt, og hvor Rununkel tog sig af abedyret, som kræver sin mand. Da vi kom ind, rejste hun sig hurtigt, og satte aben på gulvet

Åh! Se nu her! sagde hun, - på min nyvaskede kjole. Miss Ku vendte sig mod mig. - Tsk! Tsk! mumlede hun, - husk mig på, at vi aldrig skal have sådan en abe, Feef!

Stormen rasede hele natten. - Den værste i årevis, sagde den kloge fyr, som kom med brød og mælk. - Det vil blive værre sagde de. Vi vidste det, for vi lyttede også til vejrrapporterne. Vandrørene i kælderen frøs til.

- Det er en skam, at abedyrets vandrør ikke fryser, sagde Miss Ku mørkt.

Abedyrlægen havde uret her og var til vores henrykkelse gået igen - Der er ikke noget at gøre, sagde han. - Prøv at massere hans ben, måske hjælper det, men jeg tvivler, skaden er for gammel. Med en lille hovedrysten var han taget af sted. Vi kom frem fra Guvs seng.

Taget på nabohuset hamrede. Et sted rullede en dåse ud ad den snedækkede vej, båret af vinden. Abedyret sad midt på gulvet. Vi sad i sofaen. - Whroff! sagde vinden og trak vejret kraftigt. Bam! Brripp! sagde vores dobbelte vindue, da det blæste ind i stuen og førte vinden med sig. Ranunkel for ind i stuen, hev abedyret op og flygtede til et fjerutliggende sove-værelse med ham. Miss Ku og jeg skyndte os ned under Guvs seng og afventede udviklingen. Guv fik fat i noget værktøj, søm og materialer og løb ud i stormen, ivrig efter at gøre noget før taget blæste af og murene ind. Ranunkel stod nedenfor stigen klædt i regnfrakke og andet tøj der kunne holde vinden og sneen ude. - Hellige måneko! mumlede Miss Ku, - vi katte bliver pisket tværs over isen til Amerika, hvis de ikke skynder sig. Huset rystede, som om en kæmpehånd hånd u fat i det Guv og Ranunkel kæmpede med plastik og trælist. De blev væltet og næsten blæst væk, da vinden fik fat under plastikken. Mama kæmpede for at holde gardinerne sammen, så sneen ikke skulle fyge ind i stuen. Oppe oven på skreg abedyret som en vanvittig. Vinden skreg lige så frygteligt rundt om huset. Langt om længe kom Guv og Ranunkel ind efter at have repareret vinduet - Ring husværten op, sagde Guv, - og fortæl ham, at vi har repareret det midlertidigt Men hvis han ikke kommer og laver det ordentligt, blæser hele taget af. - Guv ser ikke godt ud, sagde Miss Ku, - det er hans hjerte, ved du!

Vinteren syntes uden ende. Miss Ku og jeg mente, at Kanada måtte ligge meget tæt ved Nordpolen. Dag efter dag var det det samme triste vejr, med snefald og frost. Miss Ku foretog en række køreture, hjalp til med at købe ind og dirigere Guv på turene. Hun skældte de andre bilister ud, gjorde tegn til dem om ikke at køre for tæt på og fortalte dem, hvor elendigt de kørte. En dag spurgte Guv og Ranunkel, om hun ville med til Detroit. De kørte afsted og efterlod Mama og mig til det huslige arbejde. Abedyret var lukket inde i sit bur.

Da de kom hjem, kom Miss Ku ind med hoven mine og halen lige i vejret - Du kan komme ind og sidde ved siden af mig, Feef! sagde hun nådigt, - så skal jeg fortælle dig alt om Detroit. Du trænger til at få din horisont udvidet. - Ja, Miss Ku, svarede jeg, smigret over at hun ville give sig tid til at fortælle mig det Hun sad utålmodigt og slog med halen i gulvet, og jeg satte mig over til hende. Så satte hun sig behageligt til rette og friserede langsomt sine knurhår, mens hun fortalte.

- Jo, nu skal du bare høre, begyndte hun, - vi forlod dette hul og kørte forbi det

sted, hvor Hiram laver sin whisky. Det er lige i nærheden af det sted, hvor Guv fik sine lunger undersøgt. Vi drejede til venstre og over jernbanen og lige ind i Wyandotte. Vi kørte så længe, at jeg var lige ved at tro, at vi var kommet langt nok væk til at være tilbage i Irland. Men så drejede Guv til højre og så til venstre igen. En fyr i uniform vinkede os frem, og så kørte vi ned under jorden. Jeg var slet ikke bange, forstår du, mens vi kørte gennem en dårligt oplyst tunnel? Guv fortalte mig, at vi kørte under Detroit floden. Det ville jeg gerne tro, for det føltes sådan, og det var også derfor, at jeg følte det løbe koldt ned ad ryggen. Vi kørte op fra tunnelen og drejede et sted, hvor der var et skilt med at det var glat, når det regnede, og så betalte vi nogen penge. Lidt længere fremme stak en mand hovedet ind gennem vinduet og sagde: - Hvor kommer I så fra folkens? Guv fortalte ham det, og Ranunkel sagde som altid et eller andet. Så sagde manden:

- Det er i orden, folkens! og vi fortsatte.

- Det må have været vidunderligt, Miss Ku, sagde jeg, - gid jeg dog kunne se alle de dejlige ting. - Puh, sagde Miss Ku, -det er da slet ikke noget Hør nu godt efter. Vi kørte ind i en stor gade, hvor husene var så store, at jeg ventede, at der sad engle oppe på toppen af dem. Bilerne drønedes afsted så hurtigt, at man skulle tro, at chaufførerne ikke var rigtig kloge, men det var jo også amerikanere. Vi kørte et stykke videre og så vandet. Og der lå to skibe forankrede, og de havde overfrakkerne på for at holde sneen ude. Guv sagde, at presenningerne ville blive taget af, og at en masse amerikanere ville rejse med dem til et eller andet sted og tilbage igen. Og det ville de betale for.

Jeg nikkede, for jeg havde kendskab til den slags ting. Jeg havde nemlig været ombord på et skib, der sejlede fra Marseille og ud i det varme Middelhavet. Jeg smilede for mig selv, mens jeg tænkte på, at jeg nu sad her og så efter en gal abe midt i det kolde Kanada. - Lad nu være med at afbryde mig hele tiden, Feef, sagde Miss Ku. - Jamen jeg siger jo ikke et ord, svarede jeg. Hun sukkede og fortsatte: - Vi gik ind i nogen forskrækkeligt store forretninger. Ranunkel var helt vild med sko. Mens hun så på sko, lå jeg på ryggen og så op på en bygning, der var højere end høj. Guv fortalte mig, at denne bygning blev kaldt „Pin-up Scott“ eller noget i den stil, men jeg kunne ikke begribe, hvorfor han skulle hæftes op. Nå, men til sidst fandt Ranunkel ud af, at hun havde set sko nok, så de kunne tage sig lidt af stakkels gamle Ku igen. Vi kørte ned ad en meget dårlig vej. Den var så ødelagt, at jeg var bange for, at mine tænder skulle rasle ud, og Guv sagde, at vi var i Porter. Først troede jeg, at det var den porter, som man drikker (da ikke jeg selvfølgerlig), og så troede jeg, at den var en af de mænd, som bærer alle mulige ting. Til sidst så jeg, at det var Porter Street. Vi drejede til venstre, og det gav sådan et bump i vognen, at jeg troede, at hjulene var røget af. Guv gav en fyr i uniform nogen penge, og vi kørte forbi en række små huse, hvor de kontrollerede trafikken. Da jeg så op, så jeg et stål-skelet, der lignede en stor Meccanokonstruktion, og der var et skilt, hvor der stod Ambassador Bridge. Vi fortsatte, og tak ska du ha!

-sikken en udsigt! Da vi kom ind til Detroit, havde vi kørt under floden med skibene over os. Nu da vi kørte tilbage til Kanada, var vi så højt oppe, at en amerikaner ville sige, at vi havde røget hash.

Vi stoppede midt på broen og så ud. Detroit lå foran os og lignede en af de modeller, som jeg har set Guv lave. Togfærgerne for frem og tilbage med jernbanevogne. En speedbåd kom racende af sted, og de store skibe på søen så ud, som om de lå i et badekar. Vinden jog i broen og rystede den en smule. Det samme gjorde jeg. - Lad os komme væk herfra, Guv! sagde jeg, og han sagde, at det var i orden, så vi kørte til den anden ende af broen. - Hvad har I med jer folkens? spurgte en mand i uniform og sendte mig et forskrækket blik. - Ingen ting, sagde Guv.

Så kørte vi videre og hele vejen gennem Windsor, og her er vi altså.

- Åh, sagde jeg, - du har oplevet et eventyr! Men det var ingen ting mod det, hun skulle komme ud for nogle få dage senere.

Guv var meget speciel med biler. Tingene skulle være i orden, og hvis en vogn ikke var, som den skulle være efter Guvs mening, så skulle det omgående rettes. Det var måske tre eller fire dage efter at Miss Ku havde været i Detroit, at Guv kom ind og sagde: - Jeg er ikke tilfreds med vognens styretøj. Det må være noget med en stram styrbolt. Mama sagde: Tag den hen til servicestationen oppe ad vejen, det er hurtigere end at køre helt ind til Windsor. Guv tog afsted. Lidt senere hørte jeg et politiudrykningshorn. En halv times tid senere kørte en bil op foran huset, og en dør smækkede? Guv kom ind og vognen kørte. - Allerede færdig? spurgte Mama. - Nej, sagde Guv, - jeg kom i taxa. Vores vogn er ikke færdig før i eftermiddag, den skal have nye styrbolte, men så er den også helt klar.

- Hvad skete der? spurgte Mama, som kender Guv og er klar over det, når der er noget der trykker ham. - Jeg kørte cirka fyrre kilometer op ad vejen, svarede Guv, - da en politisirene begyndte at hyle lige bag ved mig. En politibil skød lige ind foran mig og stoppede op foran mig. Jeg stoppede selvfølgelig, og en politimand gik ud af vognen og kom luntende hen til mig. Jeg spekulerede på, hvad jeg kunne have gjort galt. Jeg havde kørt ti kilometer under den tilladte hastighed. - Er De Lobsang Rampa? spurgte politimanden. - Ja, svarede jeg. - Jeg har læst en af Deres bøger, sagde manden. - Nå, sagde Guv.

- Han ville kun snakke og fortalte mig, at pressen forsøgte at finde os. - Det er kun sørgeligt, at de ikke har andet at tage sig til, sagde Mama. - Vi vil ikke have noget at gøre med pressen, de har fortalt løgne nok om os.

- Hvad er klokken? spurgte Guv. - Halv fire, svarede Ma

- Jeg tror, at jeg vil tage ind og se, om vognen er færdig. Hvis den er det, kommer jeg tilbage og henter dig og Ku, og så kører vi en lille tur for at kontrollere den. Mama sagde:

- Skal jeg ikke telefonere til dem? Hvis de vil bringe vognen, og hvis den er færdig, kan du køre til mekanikeren på tilbage-vejen og hente os. Jeg ringer nu, sagde Mama, og skynte sig til foden af trappen, hvor vi havde telefonen. Ku sagde: - Åh! Den er mægtig! Jeg skal ud Feef. Er der noget du vil have. Nej tak miss ku, svarede jeg. Jeg håber du må få en god tur.

Mama kom hurtigt tilbage. - Mekanikeren er på vej nu, sagde hun. - Han kan være her, før du har fået frakken på. Guv gik aldrig med stor frakke, som andre mennesker, han gik bare med noget let til at holde sneen ude. Det fik mig ofte til at smile, når Guv bare var i skjorte og bukser, medens alle andre var pakket ind i alt hvad de kunne få på!

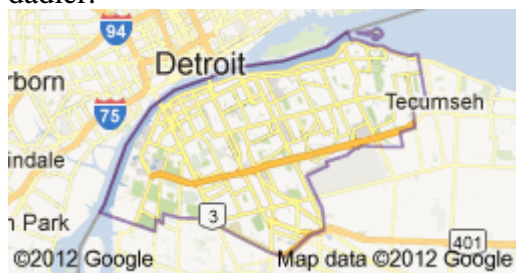
- Vognen holder for døren, råbte Ranunkel oppefra, hvor hun underholdt abedyret. - Tak, svarede Guv og gik ud til mekanikeren, der sad og ventede i den store grønne Monarch.

- Kom Miss Ku, sagde Mama, - vi må være rede, han er ikke væk i mere end nogle få minutter. Miss Ku trippede elegant hen, så Mama kunne hjælpe hende i frakken, den blå uldne med den rød-hvide kant. Vognen var opvarmet, men det er stien hen til vognen ikke. - Jeg skal tænke på dig, tag det køligt! sagde Miss Ku til mig. - Medens jeg glider stille af sted på motorvejen, vil du få fornøjelsen af at lytte til skrigene fra abedyret.

- Han er kommet, sagde Mama. - Farvel, Miss Ku, råbte jeg, - pas godt på dig selv. Døren blev lukket, vognen kørte, og jeg satte mig ned for at vente. Det var frygteligt at være alene; jeg var så afhængig af Guv og Miss Ku. De var mine øjne, og undertiden også mine ører. Når man bliver gammel - og især efter et meget strengt liv - bliver ens hørelse mindre skarp. Miss Ku var ung og fik altid den bedste mad. Hun var livlig, sund og vågen og strålende begavet. Og jeg, nå ja, jeg var bare en gammel damekat, der

havde fået alt for mange killinger, alt for mange hårde slag.

- De er længe væk, Feef! sagde Ranunkel, da hun kom ned ad trappen efter at have beroliget abedyret. - Det er de sandelig, svarede jeg, før jeg kom i tanker om, at hun jo ikke forstår kattesprog. Hun gik hen til vinduet og så ud, og så begyndte hun at lave mad. Så vidt jeg husker var det noget med frugt og grøntsager, for Ranunkel var meget glad for frugt. Personlig kan jeg ikke fordrage frugt, undtagen grofthakket græs. Miss Ku spiser en drue nu og da, de hvide. Hun vil helst have dem med skindet taget af, og så kan hun sidde og sutte på dem. Mærkeligt nok kan hun (Miss Ku) også lide ristede kastanier. Jeg kendte engang en kat i Frankrig, der spiste blommer og dadler.

Detroit and Windsor

Ranunkel tændte lyset. - Det er sent, Feef. Jeg kan ikke forstå, hvor de bliver af, sagde hun. Udenfor larmede trafikken. Det var folk, som vendte hjem fra deres arbejde i Windsor eller fra indkøb. Andre vogne kørte i den modsatte retning, det var folk, som skulle ud at more sig; de kørte over floden i deres søgen efter morskab. Vogne, vogne, vogne over alt, men ikke den, jeg helst ville se.

Længe efter at den sidste hjemvendende fugl havde rystet sneen af sin nattepind og puttet hovedet ind under vingen for at sove, lød der en smækkeunde lyd fra en bildør. Ind kom Guv, Mama og Miss Ku. - Hvad er der sket? spurgte Ranunkel. Hvad er der sket? ekkoede jeg. Åndeløs for Miss Ku hen til mig. - Kom med ind under sengen, Feef, så skal jeg fortælle dig det. Sammen for vi ind under Guvs seng, hvor vi holdt vore konferencer. Miss Ku satte sig og lagde armene over kors. Inde fra stuen ved siden af lød der en mumlen af stemmer.

Jo, Feef, sådan foregik det, sagde Miss Ku. - Vi kom ind i vognen, og jeg sagde til Guv: - Lad os nu se, hvad den kan præstere, lad den sparke bagud; Vi kørte op ad vejen og igennem Tecumseh, (se kart over) det er det sted jeg har fortalt dig om, hvor de næsten allesammen taler fransk, og derfra kørte vi ind på en af disse her supermotorveje hvor du bare sætter foden på speederen og så glemmer den. Miss Ku tav stille et øje blik for at se, om hendes fortælling havde den rette, effekt på mig. Tilfreds med at jeg var opmærksom fortsatte hun: - Vi snøvlede af sted et stykke tid, og så sagde jeg: - Uh, Guv

tryk så den fjollede gamle speeder i bund, hvad? Han gav den en lille smule mere gas, men jeg så, at vi kun kørte omkring halvfems, hvilket er meget lovligt. Vi kørte lidt hurtigere, måske hundrede, og så lød der et knald og en regn af gnister (ligesom et fest-fyrværkeri) skød ud bag ved og forsvandt agterude. Jeg så på Guv og så hurtigt væk. Rattet var gået løs fra ratstammen, han sad med det i hånden. Hun pauserede igen for at bygge spændingen op, og da hun så, at jeg var nær ved at besvime, fortsatte hun:

- Der var vi på den lange, lange motorvej og med en fart omkring de hundrede. Vi kunne ikke styre, der var simpelthen ikke noget at styre med. Heldigvis var der ikke så megen trafik. På en eller anden facon lykkedes det Guv at holde vognen på vejen og få den standset med det ene forhjul hængende ud over en grøft. Luften var fuld af brændt gummi, fordi han havde måttet bremse hårdt op for at forhindre os i at køre i grøften. Guv gik ud og drejede forhjulene med håndkraft og kom ind igen og brugte bakgearet til at få os op på vejen igen. Mama steg ud af vognen og gik hen til et hus, hvor de havde telefon og ringede til værkstedet om at komme og hente stumperne. Så sad vi alle i vognen, medens vi ventede på den kranvogn der skulle hente os.

Jeg var forbavset, Miss Ku vistet intet tegn på angst, hun var rolig og fattet. Jeg kunne dårligt vente på resten. - Men Miss Ku, tilskyndede jeg, - rattet er jo lige blevet repareret, det var derfor vognen var på værksted! - Javist, min ven, javist, svarede Miss Ku, - alt det styregrej, som var blevet udskiftet, faldt af, fordi de havde glemt at sikre det med en split eller sådan noget. Nå, men som jeg sagde, kom der en kranvogn og hentede os. Manden kom ud af vognen og sagde: - Tænk engang! Og De er stadig i live! Vi hjalp alle til, så vognen kunne blive hængt på kranvognen. Jeg sad på forsædet og overdøvede støjen ved at fortælle alle, hvad de skulle gøre. Uh, Feef, det var et stort arbejde, udbrød hun, - jeg har ikke fortalt dig halvdelen af det! Nå, men vi tre satte os ind på forsædet i den gamle Monarch, og kranen løftede forhjulene fri af vejen. Jeg tænkte hvor ynkelige vi måtte se ud; så startede kranvognen på hjemturen med os svajende og svingende bagved. Vi kørte stærkt, og jeg mener stadig, at det var den tur, der ødelagde automatgearet. Hun fnøs en smule hånligt ad mig og sagde: - Du er ikke mekaniker, Feef, men hvis du var det, ville du vide, at det er meget ødelæggende for en vogn at blive trukket af en kranvogn. For hurtig trækning kan ødelægge alting, og det gjorde denne her. Men jeg skal ikke undervise dig i teknik, for det ville du alligevel ikke kunne fatte, Feef.

- Miss Ku, spurgte jeg, - hvad skete der så? Hvad der skete? Åh jo, vi raslede over jernbaneoverskæringen ved Tecumseh og var snart efter ved værkstedet. Guv var vred, fordi han havde betalt for at få alle disse ting udskiftet; men manden på værkstedet ville ikke indrømme nogen fejl. Han sagde, at det var Guds vilje, hvad det så end betyder. Han kørte os dog hjem i sin egen bil, da jeg sagde til ham, at jeg ikke kunne bære Guv hele den lange vej. Så nu er vi her altså!

Jeg kunne høre en raslen med service og tænkte, at det nok var ved at være spisetid; jeg havde ikke kunnet spise noget, mens vi ventede og var nervøse. Men først havde jeg et spørgsmål. - Miss Ku, var du ikke bange? spurgte jeg. - Bange? Bange? Du store hankat, nej da! Jeg vidste jo, at hvis der var nogen, der kunne redde os ud af den suppedas, så var det Guy. Og jeg var der jo til at give ham gode råd. Mama var meget rolig, hende havde vi ingen problemer med. Jeg var bange for, at hun måske skulle blive panikslagen og kradse, men hun tog det hele ganske roligt. Men nu til maden! Vi rejste os fra vore pladser under sengen og gik ud i køkkenet, hvor aftensmaden var klar.

Guv holder foredrag, sagde Miss Ku. - Gad vide hvad der stikker ham nu? Vi skyndte os at spise færdig, så vi kunne komme ind og lytte uden at gå glip af hverken mad eller viden. - Skynd dig, Feef, sagde Miss Ku, - vi kan vaske os, mens vi lytter. Vi gik ind, i stuen for at vaske os efter aftens-maden og opsnappe alle nyhederne. - Jeg er

træt af den vogn! brummede Guv. - Vi skulle ta og give den i bytte for en bedre. Mama udstødte mærkelige lyde, rømmede sig og al den slags som viser, at hun er i vildrede. - Hør på Mama! hviskede Miss Ku, - hun er ved at tælle dukaterne! - Hvorfor ikke vente? spurgte Mama, - vi venter stadig på de royalties, de kan være her når som helst. - Vente? spurgte Guv, - hvis vi skifter den ud nu, er den stadig noget værd og kan give en anstændig pris. Hvis vi venter, til vi har råd, får vi aldrig nogen ny bil. - Aben har opført sig forfærdeligt, sagde Ranunkel for at skifte emne, - jeg ved ikke, hvad vi skal stille op med ham. Miss Ku fortalte hende det, og det var et held, at Ranunkel ikke forstår kattesprog. Men det gør Guv, og han og enig med Miss Ku og gav Ranunkel en høflig og meget poleret oversættelse.

Da jeg lagde mig til at sove den aften, tænkte jeg på, hvor farlige disse biler var. Det koster en formue at holde dem, og når der sker noget med dem, bliver det først rigtig dyrt. Det forekom mig helt vanvittigt, at folk ville køre rundt i sådan en metaldåse på hjul. Farligt så det grænsede til det uansvarlige, vil jeg kalde det, eftersom jeg foretrækker at blive hjemme og ikke begive mig ud overhovedet. Jeg havde rejst tilstrækkeligt, syntes jeg, og hvad godt havde det bragt mig? Så vågnede jeg med et ryk; det havde bragt mig til Irland, og hvis jeg ikke var kommet der til, ville jeg ikke have mødt Guv, Mama, Ranunkel og Miss Ku. Nu da jeg var helt vågen, listede jeg ud i køkkenet for at få lidt at spise, sådan bare for at få lidt og natten til at gå. Der mødte jeg Miss Ku, som heller ikke havde kunnet sove, fordi hun tænkte på dagens farefulde oplevelser. Abedyret pladrede ad Pommern til, det gjorde den altid, og jeg hørte pladskan af vand. Miss Ku tog mig i albuen og bemærkede: - Jeg tør vædde på, at Detroit floden er blevet mere vandfyldt, siden den bums kom ind i huset. Ranunkel må, være helt fra forstanden, når han kunne ønske sig sådan et monstrum!

- Hade! Hade! skreg abedyret ud i natteluft. - God nat, Feef, sagde Miss Ku. - God nat, Miss Ku, svarede jeg.

Næste morgen tog Guv hen til værkstedet for at se, hvad der kunne gøres ved vognen. Han var væk det meste af formiddagen, og da han kom tilbage, var det i den gamle Monarch. Guv holdt altid familieråd, når noget vigtigt skulle afgøres. Det er noget man bruger i østen, og som vi katte kan tilslutte os. Miss Ku og jeg diskuterer altid sagerne, før vi beslutter os. Ved familierådet sad Guv og jeg sammen, og Mama og Miss Ku sad sammen. Ranunkel sad alene, fordi abedyret ingen forstand havde og bare skreg: - Hade! Hade! Vil væk herfra! Vil væk herfra! Vil ikke være her!

Først, sagde Guv, - må vi væk herfra. Jeg har fået at vide af folkene på værkstedet, at der bliver losseplads på den anden side af vejen. Det vil give millioner af fluer til næste sommer.

Og så er denne vej også næsten ufremkommelig om sommeren på grund af alle de amerikanere, der tager på udflugt. Så vi må altså flytte. Han tav og så sig omkring. Men ingen rørte sig, og ingen sagde et ord. - Og dernæst, fortsatte han, - så er rattet bragt i orden, men det vil stadigvæk koste en del penge at få vognen sat helt i stand. Jeg synes, at vi skal tage ind til Windsor og give den i bytte for en anden. Den tredje ting er:

Hvad skal vi stille op med aben? Han bliver værre og værre, og som dyrlægen sagde, kræver han mere og mere pasning. Skal vi lade den mand få ham? Han ved en masse om aber. Vi sad længe og diskuterede tingene. Miss Ku noterede sig alt, hun havde et godt hoved for forretninger og kunne snakke med alle mennesker.

- Jeg tror, det er bedst, at vi tager ind til Windsor nu her til formiddag, sagde, Mama, - hvis du har sat dig det i hovedet, er det lige så godt at vi får det overstået. Jeg vil benytte lejligheden til at se på et hus.

- Tak skæbne og hviskede Miss Ku, -endelig sker der noget! De er sandelig højt oppe til morgen.

- Nå, Sheelagh, hvad skal vi gøre med aben? spurgte Guv Ranunkel. Vi tog ham for at se, om han kunne blive rask igen, svarede hun, - og han får det tilsyneladende ikke bedre, og da han savner de andre dyr, synes jeg, at vi skal levere ham tilbage. - Rigtigt, svarede Guv, - vi vil se, hvad vi kan gøre. Vi får jo en travl uge. Miss Ku afbrød ham for at sige noget om det fjollede i at leve ude i vildnisset så langt fra Windsor. -Jeg vil se butikker, jeg vil se livet! sagde hun. - Vi vil finde et sted i Windsor denne gang, sagde Guv. Mama rejste sig. -Vi finder ikke noget, ved at sidde her, sagde hun. - Jeg vil gå ud og gøre mig klar. Og hun skyndte sig afsted, og Guv gik ud og sagde de forfærdeligste ting til den gamle Monarch, som havde svigtet os.

Før Mama var færdig til at køre, kom Guv ind igen. - Den mand der bor oppe ved vejen, sagde han, - kom forbi og så mig i garagen. Han stoppede op og fortalte mig, at der havde været nogle pressefolk, der havde snuset rundt og forsøgt at finde ud af, hvor vi uboede. Familien havde været plaget af pressen og folk, som kom fra mange forskellige steder i verden, og alle forlangte de at få den helt rigtige historie. Vi fik også breve fra hele jordkloden, og selv om der sjældent var nogen, der medsendte svarkuverter, besvarede Guv dem alle. Han er dog begyndt at blive klogere nu, og besvarer kun de vigtigste breve. Miss Ku og jeg måtte tale meget strengt til ham, før vi kunne få ham til at ændre mening i dette spørgsmål. Det er en god ting ved ham, han er til at overbevise, hvis han kan se det fornuftige i det. Miss Ku og jeg har ofte måttet grave kendsgerninger frem for at overbevise ham. Sund fornuft er meget bedre end følelser.

Guv råbte på Ranunkel, som var ovenpå: - Sheelagh! Der er en flok pressefolk, som snuser rundt i nabolaget. Jeg foreslår, at du lader være med at lukke op, hvis det ringer på, og vær sikker på at døren er låset! Han og Mama gik ud og efterlod det til Miss Ku og mig at beskytte Ranunkel mod pressen. Jeg hørte vognen blive startet og lyden fra gearene, da vognen skiftede dem. - Nuvel, gamle damekat, sagde Miss Ku jovialt, -snart skal jeg ud og køre i en anden og bedre vogn. Du skulle drive lidt mere motorsport, Feef, det ville udvide din horisont. - Kan I gå ind til jer selv katte! sagde Ranunkel, idet hun kom ned ad trapperne. - Jeg skal have ordnet dette gulv. Miss Ku og jeg gik ind og satte os på Guvs seng. Miss Ku så ud af vinduet og fortalte mig, hvad hun så. - Isen bryder op på søen, Feef, fortalte hun mig med glæde i stemmen. - Jeg kan se store stykker is hvirvle rundt, der hvor strømmen er stærkest Det betyder, at vejret snart bliver varmere. Vi får måske en chance for at komme ud at sejle, det vil du kunne lide, og med alt det vand udenom båden vil du ikke kunne blive tørstig.

Vi siamesiske katte er meget selskabeligt anlagte, vi må simpelthen have folk omkring os, som holder af os. Tiden gik og gik næsten i stå, medens vi sad og ventede. Ranunkel var travlt beskæftiget i køkkenet, og vi ville ikke forstyrre hende. Abe-dyret sang for sig selv: - Jeg vil væk, jeg vil væk, jeg vil væk. Hader alle! Hader alle! Jeg tænkte på, hvor tragisk det var; her havde han det bedste hjem, han kunne få, og så var han alligevel utilfreds! Det franske standur slog elleve. Jeg gabte og besluttede mig for en lille lur for at fordrive tiden. Miss Ku sov allerede, jeg kunne høre hendes bløde vejrtrækning gennem værelsets stilhed.

Niende kapitel

- Oh! La la! udbrød Miss Ku med begejstring, - det er vel nok en bil. Hendes stemme steg mere og mere og endte næsten i et skrig. - Og det er min nye bil, der standser her! Hun pressede sin næse hårdere og hårdere mod vinduesruden i køkkenet. -Store hankat! stønnede hun, - det er en hardtop, den er blå, Feef, samme farve som dine øjne, og den

har hvid top. Mand! Han er dygtig den Guv, at han har fået fat i en sådan spand!

- Jeg må væbne mig lidt med tålmodighed, tænkte jeg, - og vente, til hun fortæller mig mere. Det er sommetider meget hårdt at være blind, at være ude af stand til at se og være afhængig af andres gode vilje. En bil der havde samme farve som mine øjne, det havde hun sagt. Det smigrede mig meget. Og endda med hvid top. Det gjorde den meget elegant og satte det blå i relief. Men nu hørte jeg døren gå, og Guv og Mama ville snart komme ind. Fodtrinene kom nærmere op ad havegangen. Netdøren blev åbnet og smækket og igen. Så kom de ind, Mama og Guv. Ranunkel kom farende ned ad trappen, lige så ivrig som Miss Ku og jeg.

- Kommer I ud og ser på den? spurgte Guv Miss Ku og mig. Jeg sagde nej tak, for jeg vidste, at Miss Ku ville beskrive det hele for mig, når hun kom ind igen. Guv og Ranunkel gik ud for at se på vognen; den sidste bar en velindpakket Miss Ku. Jeg kunne opfange Miss Ku's telepatiske tanker, fordi hun ønskede det. - Første klasses, Feef, dejlig lugt af læder. Matter som du rigtig kan få dine kløer ind i. Store hoppende kineser, der er en hel kvadrat-kilometer vinduer og plads til at sidde indenfor bagruden. Vi snupper lige en lille sviptur op ad vejen. Hej så længe, Feef, vi ses!

Ofte spørger folk mig: - Jamen, mrs. Gråskæg, hvorfor kan De ikke modtage telepatiske meddelelser altid? Svaret på dette ømtålelige spørgsmål er: Hvis alle katte brugte deres telepatiske evner med fuld styrke hele tiden, ville luften blive så fuld af støj, at ingen ville kunne forstå nogen af meddelelserne. Selv menneskene må regulere deres radiostationer for at undgå fremmed indblanding. Katte går ind på bølgelængden af den kat, de ønsker at komme i forbindelse med, og afstande betyder ikke noget; men enhver anden kat, som lytter på den bølgelængde, kan også høre meddelelsen, så den kan altså ikke sendes privat. Vi anvender nærafstandstale, når vi ønsker at tale sammen privat, og bruger telepati til samtaler over lange afstande og meddelelser til kattesamfundet. Når man kender en kats bølgelængde, der udledes af auraens basisfrekvens, kan man tale med en kat hvor som helst, og sproget er ingen hindring. Ingen hindring? Nuvel, men ingen ret stor hindring. Menneskene, og det gælder også katte, tænker i deres eget sprog og fremstiller tænkte billeder fra deres egen kultur og opfattelse af tingene. Jeg er ikke ked af at gå ind i en detaljeret beskrivelse af dette, for hvis min bog kan give menneskene en lille smule forståelse for kattenes problemer og tanker, vil det være umagen værd.

Et menneske og en kat kan se den samme ting, men fra forskellige vinkler. Et menneske ser et bord og det, der ligger på bordet. En kat ser undersiden af bordet. Vi ser op efter, fra jorden og op. Undersiden af stole, udsigten neden under en bil, og ben der strækker sig opad ligesom træerne i en skov. For os er gulvet en stor slette fuld af en masse ting og en masse klodsede fødder. Uanset hvor en kat befinder sig, ser det altid ud på samme måde, og derfor vil en anden kat kunne fatte meningen med meddelelsen. At opfatte noget fra et menneske er en anden sag, for de skaber et andet billede eller en anden synsvinkel, som er så fremmed for os, at vi ofte kan blive forvirrede. Katte lever sammen med en race af giganter. Menneskene lever sammen med dværge. Prøv at lægg Dem ned på gulvet, så vil De se tingene, sådan som kattene ser dem. Katte springer op på møblerne for at kunne se, som menneskene ser, og således forstå de tanker, som sendes til dem.

Menneskenes tanker er ukontrollerede og sendes i alle retninger. Kun mennesker som Guv kan kontrollere udstrålingen og spredningen af deres tanker, så de ikke kolliderer med andres. Guv fortalte Miss Ku og mig, at menneskene talte sammen med

telepati for mange, mange år tilbage, men de misbrugte evnen og mistede den derfor. Dette, siger Guv, er meningen med [Babelstårnet](#). (=forvirring) Ligesom vi katte brugte menneskene også tidligere stemmen til privat samtale indenfor en gruppe og telepati over lange afstande. Nu bruger menneskene, eller i hvert fald de fleste af dem, kun stemmen.

Menneskene burde ikke undervurdere katte. Vi er intelligente, vi har hjerne og gode evner. Vi drager ikke fornuftsslutninger, ikke i gængs betydning, vi bruger vores intuition. Tingene kommer til os, vi kender svaret uden at behøve at tænke over det. Mange mennesker ville ikke tro på det, men som Guv netop har bemærket: - Hvis menneskene ville udforske tingene i denne verden, før de gjorde forsøg på at udforske verdens-rummet, ville de være bedre rustet til det sidste. Og hvis der ikke var noget, der hed hjerne, ville der overhovedet heller ikke være nogen mekaniske ting, for det kræver hjerne at udtænke mekaniske ting.

Nogle af vore legender beretter om de store ting, der skete mellem mennesker og katte i længst forgangne tider, før menneskene mistede deres telepatiske og clairvoyante evner. Nogle mennesker ler ad den mulighed, at katte skulle have tilknytning til legender. Men hvorfor så ikke le ad zigøjnere, der har legender, der går århundreder tilbage? Katte kan ikke skrive, vi behøver det ikke, for vor hukommelse er fuldkommen, og vi kan bruge de akashiske optegnelser. Mange zigøjnere kan heller ikke skrive, men de historier, som de kan, er givet videre til dem gennem generationer. Hvem kan forstå katte? Kan De? Vil De påstå, at katte ikke har nogen intelligens? I virkeligheden lever De sammen med en race, som De ikke kender, fordi vi katte ikke ønsker at være kendte. Jeg håber, at Guv og jeg en dag kan skrive en bog om kattelegender sammen. Det vil i sandhed blive en bog, der vil forbavse menneskene! Men alt det ligger langt borte fra det, som jeg nu skriver om.

Solen skinnede varmt på mig gennem køkkenvinduet, da Miss Ku kom tilbage. - Brrr! sagde hun, da hun kom ind. - Det er koldt udenfor, Feef, det er godt at vognen har sådan et godt varmeaggregat! Hun gik ud for at få lidt at drikke efter den store oplevelse med den nye vogn. Jeg besluttede mig også til at spise lidt, for jeg vidste at hun gerne ville have selskab. - Maden smager godt, Feef, sagde hun. - Jeg tror at turen har skærpet min appetit. Du skulle tage med på en tur, så ville du måske spise lidt mere end du gør nu, hvis det da er muligt! Jeg smilede, for jeg har aldrig lagt skjul på, at jeg elsker god mad. Efter i årevis at have levet på sultegrænsen er det rart at kunne spise, når man har lyst. Da vi sad og vaskede os efter måltidet, sagde jeg: - Vil du ikke fortælle mig om den nye vogn, Miss Ku, vær nu rar? Hun tænkte sig om, medens hun uvaskede sig bag ørerne og redte sine knurhår. -Jeg har fortalt dig om farven, sagde hun, - og jeg formoder, at du ved, hvad der er sket. Vi satte os ind i vognen, og Guv fortalte Ranunkel og mig om det. Guv og Mama kørte ned til bilforretningen og så på en hel masse biler. Direktøren kendte godt Guv, og han pegede denne her ud og sagde, at det var en virkelig god vogn. Guv prøvekørte den, syntes om den og købte den. Den gamle Monarch blev givet i bytte. Guv har planer om at tage os begge ud på en køretur. Han vil køre langsomt til ære for dig.

Abedyret skreg igen i vilden sky. - vil væk! Vil væk! hylede han. Ranunkel skændte på ham, men meget blidt, til trods for den larm han lavede. Abedyret var sindssyg, det var vi sikre på. Han beklagede sig altid - Hvornår kan vi levere ham tilbage? spurgte Ranunkel Guv.

- Hurra! råbte Miss Ku og sprang i vejret af glæde, - gamle elendige abedyr skal væk, så vil alting igen blive tørt! Jeg ville ønske, at hans hane ville fryse til! natten før havde det været koldere end sædvanlig, og alle vandrørerne var frosset til. Som Miss Ku flere

gange sagde, så var abedyret den vådeste abe på jorden.

- Vi må hellere ringe og sige, at vi kommer tilbage med ham, sagde Guv, - vi kan ikke bare komme og aflevere ham, hvis de ikke er indforstået! Mama gik hen og telefonerede. Guv telefonerer aldrig, hvis han kan undgå det, fordi han ofte opfatter den anden persons tanker, i stedet for det han siger, hvilket er to meget forskellige ting! Efter et par tilfælde hvor Guv havde fået den forkerte mening ud af det, traf Guv den aftale med Mama, at hun skulle bruge instrumentet. Mama fungerede som forretningsfører, for det egnede hun sig bedst til, sagde Guv. Mama passede regnskaberne, men kun fordi det var Guvs ønske.

- Jeg tror også, at det vil være bedst at sende ham tilbage, sagde Mama, men tilføjede lidt mut: - jeg regner ikke med, at de refunderer os pengene! - Nå, Sheelagh, hvad skal vi gøre? spurgte Guv. Ranunkel var så ophidset, at hun stammede lidt og trådte om på fødderne. - Ja, han bliver jo ikke bedre, og kan tilsyneladende ikke lide at være her. Jeg tror, at han er bange for kattene, så han vil have det bedre i et hus uden katte. Lad os sende ham tilbage! - Er du sikker? Er du helt sikker? pressede Guv. - Ja vi sender ham tilbage, det er bedst for ham.

- All right, så går jeg ud og henter vognen i garagen. - Hade! Hade! skreg abedyret. - Jeg vil væk! Jeg vil væk! Trist til mode tog Ranunkel ham ud af buret og svøbte et tæppe omkring ham. Guv kom ind og bar det store bur ud og satte det ind i bagagerummet. Han sad i nogen tid i vognen med motoren gående for at varme den op til abedyret. Da han var tilfreds med temperaturen, gav han et tut i hornet for at advisere ranunkel. Jeg hørte vogndøren slå i og lyden af motoren, da den blev speedet op og igen døde hen, da vognen kørte væk.

Vognen var pragtfuld, og Miss Ku var meget begejstret for den. Jeg var med på nogle ture, men som jeg allerede har sagt, er jeg ikke meget for biler. En gang tog Guv Mama, Miss Ku og mig med til et dejligt sted nær ved Ambassador Bridge. Vi sad i vognen, og Guv åbnede vinduet lidt, for at vi kunne indsnuse duften fra Detroit tværs over floden.

Miss Ku mindede mig om; at duft ikke er det helt korrekte ord i den forbindelse, men det er i hvert fald et høfligt ord. Mens vi sad i den dejlige varme vogn, beskrev Miss Ku hele sceneriet for mig:

- Ambassador Bridge- billedet t.v.- strækker sig tværs over Detroit floden som en Meccano legetøjsbro over et badekar. Trucks, det er det amerikanske ord for lastvogne, ruller over den i en endeløs række. Privatvogne er der også en masse af. Folk på udflugt stopper deres vogne midt på broen for at tage billeder. Ovenfor os er der en rangerbanegård, mens amerikanerne til højre er ved at bygge en stor hal, fordi amerikanerne elsker at gå hen i sådan en og tale. Konferencer, eller konventions kalder de dem, men det rigtige formål er, at de kan komme væk fra madammen der hjemme. Der får de en masse at drikke, og får forbindelse med betalte piger. Miss Ku stoppede et øjeblik, og sagde så: - Tak skal du have! Hvor isen kommer flydende! Hvis vi kunne fange noget af den; og gemme den til sommer, kunne vi tjene en formue. Nå, men som jeg sagde, hvis du vil, kan jeg få Guv til at køre os en tur over til Detroit. - Nej tak, Miss Ku, svarede jeg nervøst, - jeg er bange for, at jeg ikke ville synes om det. Da jeg ikke kan se, var det ingen god ide. Jeg er sikker på, at Guv gerne ville køre mig derover, ganske vist!

- Du er da også et rigtigt vrøvlehoved, Feef! sagde Miss Ku, jeg skammer mig over, at du er en sådan hjemmefødning.

- Lad os køre hjem med kattene og gå på jagt efter et hus, sagde Mama.

- All right, svarede Guv, - det er på tide, at vi kommer et andet sted hen. Jeg har aldrig kunnet lide det sted. Jeg råbte: - Farvel Mister Ambassador Bridge. Jeg havde tidligere haft forbindelse med ambassadører og konsuler og ønskede derfor ikke at være

uhøflig mod denne bro. Motoren blev startet, og Miss Ku sagde til Guv: - Okay! Lad os komme af sted! Guv pressede lidt på gaspedalen, og vognen gled langsomt op ad den snedækkede vej og ind på Riverside Drive. Da vi passerede Windsor stationen, fløjtede et tog af utålmodighed, og jeg hoppede næsten ud af mit skind af bare forskrækkelse. Vi fortsatte langs med den ene side af floden, forbi spiritusfabrikken og videre. Vi kørte forbi et kloster, og Miss Ku fortalte mig, at hun altid tænkte på mr. Loftus, når hun passerede det sted. Mr. Loftus har en datter, som er nonne i et kloster, og vi har hørt, at hun klarer sig meget fint. Endelig kom vi hjem efter den lange tur, og Guv sagde: - Vi er hjemme, Feef, du skal nok snart få din te. Skal vi drikke te først? sagde han og vendte sig til Mama. - Det kan vi lige så godt, sagde hun, - så behøver vi ikke at bekymre os om tiden. Guv havde haft det så strengt, at han skulle spise ofte men lidt. På grund af de magre år, før jeg kom hjem, sådan som det gamle æbletræ havde spået, havde jeg også haft det hårdt, og jeg spiste også ofte og lidt ad gangen. Vi gik ind i huset, båret af Guv og Mama og godt indpakkede, for sneen dækkede stadig jorden. Ranunkel havde teen parat, så jeg gik hen til hende og fortalte hende, hvor glad jeg var for at komme hjem.

Teen var snart drukket. Guv rejste sig og sagde: - Nå, vi må hellere se at komme af sted, ellers kommer vi bare ind i myldretiden. Han sagde farvel til Miss Ku og mig og bad os om at se efter ranunkel. Så gik han ud fulgt af Mama. Endnu en gang hørte vi lyden af vognen, idet den forsvandt ud ad vejen. Da vi var klare over, at vi ville være overladt til os selv i de næste par timer, gjorde vi først lidt gymnastik. Jeg jagede først Miss Ku rundt i værelset, og så jagede hun mig. Så lavede vi en lille konkurrence, som gik ud på at lave flest mulige huller i en avis på kortest mulig tid. Det blev snart kedeligt, og der var for øvrigt heller ikke flere aviser. - Lad os se hvem der kan gå længst ud på gelænderet uden at falde ned! foreslog Miss Ku men tilføjede i det samme: - Åh! Jeg glemte, at du ikke kan se, så det opgiver vi. Hun satte sig ned og kradsede sig bag venstre øre i håb om at få en eller anden ide.

- Feef! skreg hun. - Ja, Miss Ku? svarede jeg. - Feef, fortæl mig en historie, en af de gamle legender kan gøre det. Men tal sagte, for jeg vil gerne have, at du luller mig i søvn. Du kan godt lægge dig til at sove bagefter, tilføjede hun storsindet. - Udmærket, Miss Ku, sagde jeg. - Jeg vil fortælle dig om kattene, der reddede kongeriget. - Ih! Det lyder godt Nå, kom nu i gang. Hun satte sig til rette, og jeg vendte mig, så jeg sad overfor hende og begyndte:

- For meget længe siden, det må have været for et tusind eller en million år siden, lå den dejlige ø grøn under den venligt smilende sols stråler. Det blå vand skvulpede legende mod de store sten og sendte hvide skumsprøjt op i luften, i hvilke regnbuene udstrakte deres favnende arme. Landet var meget frugtbart og ungt; de høje, ranke træer strakte sig langt op mod himlen, hvor de blev kærtegnet af de balsamiske briser. Fra de højere liggende steder strømmede floderne ned, vældede hen over store rullesten og faldt funklende ned i store damme, før de delte sig og flød roligere ud i det altid gæstmilde hav. I baglandet rejste bjergene sig og skjulte deres tinder oppe i skyerne, hvor gudernes hjem lå.

- På strandene med det gyldne sand, kantet med bølgernes hvide skum, legede lykkelige indfødte, svømmede og elskede. Her herskede kun fred, glæde og uendelig tilfredshed. Her tænkte ingen på fremtiden, på sorgen eller ondskenen, men kun på glæden under de blidt vuggende palmer.

- En bred vej førte fra kysten ind i landet, og forsvandt i en umådelig skovs kølige mørke for igen at dukke frem mange kilometer længere fremme i et landskab, som var helt anderledes. Her lå der templer, bygget af farvede sten og metaller, der strålede som guld og sølv. De slanke spir og hvælvede kupler strakte sig højt op i himmelen, og på en umådelig slette lå en mængde bygninger, der var mærket af tidens tand. Fra en

tempelluge højt oppe, lød tonerne fra dybttonende gongonger og sendte tusinder af fugle, der havde døset i solskinnet, på flugt.

- Medens den dybttonende kimen lød, hastede gulklædte mænd til en stor bygning. I nogen tid fortsatte denne valfart, så stilnede den af, og pladsen lå atter hen i ro. Inde i den store rådshal samledes munkene. Uroligt vandrede, de frem og tilbage og spekulerede på årsagen til den pludselige indkaldelse. Til sidst åbnedes en dør for enden af templet, og en lille gruppe gulklædte mænd kom til syne. Den umiskendelige leder, en gammel mand, furet og udtæret af alder, skred langsomt frem, fulgt af to enorme katte, katte med sorte haler, ører og ansigt og hvide kroppe. Der var, forstår du nok, fuldstændig telepatisk forståelse mellem den gamle mand og kattene. Sammen gik de op på et podium. Den gamle mand blev et øjeblik stående og betragtede den store forsamling under sig.

- Brødre af alle grader, sagde han til sidst med langsom røst.

- Jeg har hidkaldt jer for at fortælle jer, at dette land er i dødelig fare. Længe har vi været truet af videnskabsmændene, som lever på den anden side af bjergene. Adskilt fra os ved den store kløft, der næsten skærer øen over, har de ikke let ved at skaffe sig adgang til vort land. I deres eget land har de undertrykt religionen; de har ingen gud, ingen forestilling om næstens ret. Den gamle præst holdt inde og så sig bedrøvet rundt.

- Nu, brødre af alle grader, er vi blevet truede. Hvis vi ikke bøjer knæ for de ugudelige og helt underkaster os disse onde mænd, truer de med at udlette os med nogle sælsomme, dødbringende bakterier. Han tav et øjeblik. - Brødre, vi er forsamlet her for at overveje, hvordan vi kan forhindre denne trussel mod vor eksistens og frihed. Vi ved, hvor bakteriekulturernes opbevares, for nogle af os har forgæves forsøgt at stjæle dem for at udelægge dem. Ind til nu er dette mislykkedes, og de, som vi sendte ud på denne mission, er blevet tortureret og dræbt.

Hellige fader! sagde en ung munk, - disse bakterier, fylder de meget, er de tunge at bære? Kunne man stjæle dem og løbe væk med dem? Overvældet over dristigheden i denne henvendelse til den hellige fader satte han sig ned. Den gamle mand så bedrøvet frem for sig: - Tunge at bære? sagde han, de er ikke tunge. Bakteriekulturernes indeholdes i en flaske, der er så lille, at den kan holdes mellem tommel- og pegefinger. Og dog kan en eneste dråbe, som spredes ud over vort land, udrydde os. Det er ikke svært at transportere den, men den opbevares i et tårn, som er meget svært bevogtet. Han tav igen og tørrede sig over panden. - For at vise deres foragt for os har de sat den i et åbent vindue, og man kan se den med det blotte øje. Et slankt træ strækker en meget tynd gren hen til vinduet – en gren der ikke er tykkere end mit håndled. For at vise at de ikke frygter os, har de sendt os den meddelelse, at vi kan bede så længe, at vi bliver så lette i hovedet, at grenen kan bære os.

- Mødet fortsatte til langt ud på natten, munkene diskuterede alle de måder, hvorpå de om muligt kunne redde deres land fra ødelæggelsen. - Hvis vi kunne vælte tårnet, så det knækkede midt over, så ville de være besejrede, og vi ville være reddet, sagde en af munkene. - Det er muligt, sagde en anden, - hvis vi kunne vælte det, kunne vi få fat på kulturen, og hvis vi kunne beholde den, ville vi have magten, for det siges, at der ikke findes nogen modgift. Der er ingen mulighed for at afværge faren ved bakterierne.

- Den gamle mand lå udmattet i sit lønkammer. Ved hans side lå de to katte og bevogtede ham. - Deres Hellighed, sagde den ene ved telepati, - kunne jeg ikke drage ind i landet, klatre op i træet og fjerne flasken? Den anden kat så på sin kammerat - Vi vil drage afsted sammen, sagde den, - det vil fordoble muligheden for at forsøget lykkes. Den gamle præst overvejede forslaget, mens han tænkte på alt og til sidst sagde han telepatisk: - Jeg tror, at I har fundet den rette løsning. For en stund faldt han hen i

sine egne tanker, og ingen telepatisk kat ville nogensinde forstyrre private tanker.

- Ja, det må være svaret! sagde den gamle mand igen. - Vi vil sørge for, at I bliver bragt dertil, tværs over slugten, så I ikke bliver trætte, og vi vil vente på jer, så I kan vende sikkert tilbage. Han tav, og så tilføjede han: - Og vi vil ikke fortælle nogen, hvad vi har i sinde, for selv i vort samfund er der nogen, som har vanskeligt ved at holde tæt. Ja! han klappede lykkeligt i sine hænder. - Vi vil sende en munk derover for at få deres betingelser at vide, og det vil aflede deres opmærksomhed.

- De følgende dage var meget travle. Den høje præst kundgjorde, at han ville lade en udsending rejse til de ugudelige, og at man havde fået svar på, at han ville blive modtaget. Mænd, som bevogtede udsendingen og bar på to kurve, klatrede op ad bjerget, krydsede over passet til slugten og var i fjendeland. Udsendingen fortsatte ind i fjendens lejr, og under dække af mørket blev de to katte lukket ud af kurvene. Så stille som natten begav de sig af. I al hemmelighed nærmede de sig træet og ventede ved foden af det. Omhyggeligt brugte de deres telepatiske evner til at undersøge, om der var fjender i nærheden. Forsigtigt klatrede den ene af dem op i træet, medens den anden anvendte al sin telepatiske formåen til at holde den bedst mulige vagt. Med uendelig forsigtighed kravlede den ene kat ud på grenen, indtil den tilsidst kunne snappe flasken for næsen af den bestyrrede vagt. Længe før vagterne kunne komme ud af tårnet, var de to katte opslugt af mørket. Med sig havde de flasken, den flaske som skulle sikre deres land fredelige tilstande lang tid fremover. Nu er disse katte hellige for landets efterkommere, men kun kattene kender grundene hertil!

En let snorken brød igennem min afsluttende bemærkning.

Jeg løftede hovedet og lyttede for at være sikker. Jo, det var en snorken, en høj denne gang. Jeg smilede tilfreds og tænkte:

- Nå ja, nok er jeg en gammel kedelig damekat, men jeg kan i hvert fald lulle min Ku' i søvn! Hun sov imidlertid ikke længe. Snart satte hun sig op, høj og rank. - Begynd at vaske dig, Feef, kommanderede hun, - de er på vej hjem, og jeg ikke have, at du ser sjusket ud. Et øjeblik senere hørte vi motoren, fulgt af raslen fra garagedøren. Derefter lød der fod trin på trappen, og Guv og Mama kom ind.

- Hvordan gik det? spurgte Ranunkel, idet hun tog sit klæde af og lagde det væk. - Vi har fundet et sted, som passer os fint, sagde Guv. Jeg skal køre dig derhen, hvis du have det, vi kan også tage Fanny Flap med. Guv kaldte ofte Miss Ku for Fanny Flap, fordi hun for rundt af henrykkelse på en højst mærkværdig facon. Jeg var glad for, at han ikke opfordrede mig til at komme med, men Guv vidste, at jeg hadede den slags, jeg ville meget hellere vente, til vi allesamme flyttede. Hvad fornøjelse var der ved det for en blind kat. Hvorfor skulle jeg med, når jeg overhovedet ikke kendte stedet, ikke var klar over, hvilke ting jeg skulle undgå? Jeg foretrak at vente, til det hele var klart, alle møblerne på plads, fordi Guv og Miss Ku så ville gå med mig igennem hvert værelse og vise mig, hvor tingene var. Og Guv ville løfte mig op og ned af tingene, så jeg kunne vide, hvor højt jeg skulle hoppe. Når jeg var velkendt med et sted, kunne jeg hoppe op og ned fra en stol uden at ramme forkert og komme til skade. Jeg rejste mig først og orienterede mig, så jeg ikke hoppede op på ryggen af stolen, derefter kunne jeg hoppe op hvor som helst Selvfølgelig tumlede jeg ind i ting, men jeg var klog nok til ikke at bumpe ind i den samme ting to gange!

De var ikke længe borte. Da de kom tilbage, kom Miss Ku væltende ind over mig.

- Hold ørerne stive, Feef, kommanderede hun, - vi holder orienteringsmøde nu. Nuvel, stedet er et hus med to lejligheder. Vi har overtaget hele huset, for at Guv kan skrive endnu en bog. Vi skal bo ovenpå. Der er store værelser og udsigt ud over Detroit floden. Der er en stor altan med gelænder, som Guv siger, at vi kan bruge, når vejret

bliver varmere. Og Feef, der er et loft, hvor vi kan lege og det er dækket med støv. Du vil elske det sted! Se, se, Guv ville skrive en bog til, hm? Jeg vidste, at der var folk, som havde presset ham til at gå i gang med en ny bog, jeg vet at han havde fået specielle instruktioner fra overjordiske væsener. Titlen var rede bestemt.

Miss Ku opfangede mine tanker. - Ja, udbrød hun lystigt. - Så snart vi flytter ind i næste uge, skal vi til mrs. Durr og hente papir, så vi kan komme igang med legen. - Mrs. Durr? sagde jeg spørgende, - hvem er mrs. Durr? - Kender du ikke mrs. Durr? Jamen hende kender alle, er en boghandler, som for øjeblikket arbejder for et firma i Windsor, men hun får snart sin egen boghandel. Du kender mrs. Durr? Næh! Næh! Du er sandelig noget indskrænket. Hun rystede opgivende på hovedet og mumlede noget uforståeligt for sig selv. - Men hvordan ser hun ud, Miss Ku? spurgte jeg, - jeg kan jo ikke se, ved du! - Åh nej, det er jo sant, det glemte jeg, sagde Miss Ku noget formildet. - Sæt dig nu ned, du gamle damekat, så skal jeg berette. Vi sprang i vindueskarmen og satte os overfor hinanden.

Miss Ku sagde: - Du er sandelig gået glip af noget. Mrs. Durr, eller som hendes venner kalder hende, Ruth, er elegant! Tilpas fyldige, pæne træk, og Mama siger, at hun har rødbrunt hår, hvad hun så mener med det. Hun går for det meste med krinoline, dog ikke i seng formoder jeg, og Guv siger, at hun ligner en porcelænsfigur fra Dresden. Nydelig hud, tilmed, forstår du, porcelæn. Kan du følge mig, Feef? - Ja sandelig, det står helt klart for mig, tak skal du have, svarede jeg.

- Hun sælger bøger og sådan noget, og selv om hun er hollandsk, sælger hun bøger i England. Hun sælger Guvs bøger. Vi holder meget af hende, og vi håber, at vi ser mere til hende, nu da vi flytter ind til Windsor.

Vi sad et øjeblik i fordybelse af mrs. Durrs dyder, da jeg fandt på at spørge: - Og har hun nogen kattefamilie? - Åh! Jeg er ked af, at du spørger mig om det, det er en virkelig sørgelig historie. Hun tav stille, og jeg er sikker på, at jeg hørte hende et par gange. Snart fik hun dog kontrol over sine følelser fortsatte: - Jo, hun har en lille fed en, det er en han - som altså ikke kan, han er lidt på den forkerte side. Det er en hel katastrofe; stakkels lille fede er fuldstændig mikset op i sine, hans eller hendes, vitale dele Men han har et hjerte af guld. Den venligste person du kan forestille dig. Lidt sky og meget reserveret som man kan forvente af en i hans tilstand. - Den stakkels fyr ville blive en god moder for nogle hjemløse killinger; det må jeg forresten tale med Guv om.

- Er der en Mister Durr? spurgte jeg og tilføjede: - selvfølgelig må der være en, ellers kunne der jo ikke være en mrs.

Åh jo, der er en mr. Durr, han laver mælk til Windsor, uden ham ville alle tørste. Han er også hollandsk. Jo, Feef, du vil synes om mrs. Durr, hun er værd at spinde ad. Men vi har ikke tid til at diskutere den slags ting nu, vi må ordne det med huset. Vi skal flytte i næste uge, og jeg har lovet Guv, at jeg vil ordne det, så du ikke bliver forskrækket over det. - Jeg bliver ikke forskrækket, Miss Ku, svarede jeg, - jeg er vant til at flytte rundt..

- Godt, sagde Miss Ku, og overhørte fuldstændig mine bemærkninger, - i næste uge bliver al vores bagage og ting hentet af en lastbil, og Mama venter i det nye hus for at se til, at alt kommer godt ind. Og umiddelbart efter kører Guv dig, Ranunkel og mig derover, og når vi er vel ankomne, vender Guv og Mama tilbage for at se til, at alting er i orden, rengjort og alt det, og så afleverer de nøglen til ejeren.

Nu var sneen ved at smelte, og isen på søen brød op og drev ned ad floden. Pludselige snestorme mindede os om, at det endnu ikke var sommer, men vi kunne mærke, at det værste var ovre. Det var umådeligt dyrt at leve i Kanada, alting var mere end dobbelt så dyrt, som det ville have været i Irland eller Frankrig. Guv prøvede at få noget at lave indenfor TV eller ugepressen. Men han fandt ved bitter erfaring ud af at firmaer i Kanada ikke ønskede kolonister, hvis de da ikke lige netop kom fra det store

naboland! Da han fandt ud af at han ikke kunne komme ind ved TV eller ved ugepressen, forsøgte han alt muligt andet, men løb stadig panden mod en mur. Ingen af os kunne lide Kanada; der herskede en bemærkelsesværdig mangel på kultur, og en udpræget foragt for de finere ting i livet. Jeg trøstede mig selv med, at sommeren var nær, og så ville vi alle få det bedre.

En dag tog Guv Ranunkel og Miss Ku ud på en tur, jeg tror nok, at de skulle ud for at købe noget tørvemos. Mama og jeg redte sengene og nussede ellers rundt. Trappen skulle støves af, og de gamle aviser skulle gemmes væk. Vi var netop færdige med det, da de kom tilbage. - Nu skal du bare høre, Feef! sagde Miss Ku, idet hun kom over til mig og hviskede ind i mit øre. - Hvad? Miss Ku, svarede jeg. - Hvad er der sket? ÅH nej, åh nej! Det gætter du aldrig, mumlede Miss Ku. - Du vil aldrig gætte det. Du falder besvimet om! Hun har mødt en mand, der hedder Heddy, og som elsker aber.

-Aber, Miss Ku, du mener ikke, at vi skal have en abe i huset igen! Miss Ku lo kynisk: - Nej, Feef, vi skal ikke have en abe, vi skal have to af disse små uhyrer. Jeg gætter på, at vi bliver nødt til at lære at svømme, med sådan to fyre, der arbejder på overtid i oversvømmnings afdelingen. Hun sad et Øjeblik uden at sige noget, så fortsatte hun: - Men måske bliver de sat ud på altanen, for vi kan ikke have to vilde aber farende rundt. Abedyret ville ikke gå, men disse to er i fin form, garanteret tilfredshed eller pengene tilbage. Hun trak vejret dybt, og sagde: - Ranunkel skal snart besøge denne Heddy, hun elsker jo aber! - Meget besynderligt, bemærkede jeg. Aber har sådant et dårligt ry; jeg husker en gang i Frankrig, det var en gammel sømands kæledyr, og det slap løs en dag og ødelagde næsten en frugtforretning. Jeg så det ikke selv, vel at mærke, men en dame der hed Madame Smørkugle fortalte mig om det, hun drev et dyrehospital. Da jeg var patient hos hende fortalte hun mig, hvem der sidst havde boet i buret; det var en abe, som havde skåret sig ved at falde igennem et butiksvindue.

Vi havde travlt med at pakke, der var så mange ting, der skulle pakkes ned i kasser. Miss Ku og jeg puklede løs med at trampe på tingene, så de fyldte mindre i kufferterne. Sommetider måtte vi rage ting ud af en kasse, der allerede var pakket, for at være sikker på, at vi ikke, havde glemt noget. Vi krammede avispapir sammen, alle ved jo, at sammenkrammet papir er blødere end det stive nye papir. Vi arbejdede virkelig meget hårdt, og jeg er stolt af, at vi hjalp så godt til. Vi var især glade for at gøre rene lagner klar til brug. Der er ingen, der kan lide de lagner, som kommer lige fra vaskeriet. De er stive og uvenlige. Miss Ku og jeg udarbejdede et specielt system med at rende op og ned ad lagnerne, indtil de var bløde og smidige og ikke længere havde de skarpe folder som nyrullede lagner har.

- Sheelagh! kaldte Mama ude fra køkkenet, - snedkeren er her angående abeburet. - Jeg kommer, råbte Ranunkel og hoppede ned ad trappen. Miss Ku gryntede af misbilligelse - Abe-bur, bah! Det bliver dyrt! Jeg fatter ikke, hvad der går af folk nu til dags. Vi må hellere gå, ind og høre efter, man kan aldrig vide for meget. - Jæ, jæ, sagde snedkeren, - buret - de vil ha i sektioner, ik? Jæ? Jeg går hjem hurtigt. Får min kone gerne kikke på aberne, nej? Jeg bringer heen? Jæ? Jeg kommer. Miss Ku lo så det klukkede: - Samtidig med at han sagde „jeg kommer" gik han, Feef. Uh! Det bur bliver et pragteksemplar, både Guv, Mama, Ranunkel og os alle sammen kan være derinde.

- Er der plads nok i det nye hus, Miss Ku? spurgte jeg. - Ja, ja, ja! masser af plads, vi får en stor altan på første sal, som er helt omsluttet af net. Jeg troede, at vi skulle have den og lege i, i stedet bliver den til abegård. Nå, sådan kan det gå.

De sidste dage slæbte sig af sted. Guv og Ranunkel tog hen for at besøge Mister den Hollandske Snedker, og kom tilbage med den nyhed, at buret var færdigt, og var ved at blive sat op i det nye hus. Hver gang Guv tog ind til Windsor, transportererede han ting med til det nye hus. Miss Ku tog med for at kontrollere, at alting gik som det skulle, og

kom tilbage og fortalte, at jeg næste dag skulle sove i Windsor by, hvor man kan se tværs over til Detroit's herligheder. Nogle af de herligheder kommer herover i flotte, prangende vogne. Nå hvad, de bringer dollars ind i landet. De er gode til at handle og sådan noget.

Guv kom hen og løftede mig op, og vi legede sammen et stykke tid. Jeg elskede at lege med ham; han havde en tynd stok med noget der raslede for enden af den, og han trak den hen over gulvet, så jeg kunne jage den ved at følge lyden. Han lod mig naturligvis fange den tit for at indgyde mig selvtillid. Jeg vidste, at han lod mig fange stokken, men jeg foregav, at jeg ikke vidste det. Den aften nulrede han min pels og gned mig, på brystet. - Tidlig i seng, Feef, for vi får en travl dag i morgen - Godnat, sagde Mama og Ranunkel. - Godnat, svarede vi, og så hørte jeg klikket fra lyskontakten, da Guv slukkede lyset for sidste gang i dette hus.

I morgen? I morgen var der atter en dag, og vi skulle til et andet hus. I aften lagde jeg mig ned og sov.

Windsor and Detroit – left and below

Tiende kapitel

- Hej Ho! sang Miss Ku. - Så rejser vi igen. Vi rejser hele verden rundt, som en hankat på en flåde. Vi kører ind til Windsor City, vi røjser, vi rejser igen. - Åh! Ti stille, Ku sagde Guv, - det er umuligt at tænke, når du prøver på at synge. Hold op med det, du er ikke mere musikalsk, end jeg er. Jeg smilede for mig selv. Det var morgen, og Miss Ku hilste dagen med sang. Da Guv talte til hende, vandrede hun ud, mumlende: - Du forstår

dig ikke på kunst, det er lige hvad du ikke gør.

Jeg strakte mig dovent; om lidt skulle vi have morgenmad, Mama puslede allerede i køkkenet. Klirren af tallerkener nåede mit øre, så lød det: - Ku! Feef! Kom og få jeres morgenmad!

- Vi kommer Mama, svarede jeg, mens jeg ledte efter kanten af sengen og sprang ned på gulvet. Det var altid lidt af et eventyr, dette at komme ned af sengen om morgenen. Ens sanser og opfattelsesevne er ikke så skarpe, når man knapt er vågen, og jeg er altid en smule bange for, at jeg skal springe ned i Guv's sko eller sådan noget. Det er faktisk noget overdrevet, for der bliver passet virkelig godt på, at jeg ikke skal komme til skade. - Feef kommer! råbte Guv til Mama. - Kom og få din morgenmad, Feef, sagde Mama, - du nusser rundt som en gammel bedstemor her til morgen! Jeg smilede til hende og satte mig ned og spiste min morgenmad. - Nej, lidt mere til højre, ja det er rigtigt! sagde Miss Ku.

- Nå, hvad skal vi så tage? spurgte Guv, - jeg henter lige posten. Mama foreslog hvilke ting der var de mest skrøbelige, og Guv og Ranunkel bar dem ud til vognen. Vi havde en post box i Windsor, fordi Vi blev klar over, at når folk havde vor adresse, så besøgte de os uventet, og det skabte komplikationer, fordi Guv ikke ville inkludere nogen, som bare kom og ganske enkelt forlangte det. Miss Ku fortalte mig om en tildragelse, fra den gang familien levede i Irland, det var før jeg kom ind i billedet. Da kom der en kvinde fra Tyskland og krævede at blive lukket ind, fordi hun ønskede at sidde for lamaens, fødder. Hun fik den besked, at hun ikke ville få lov til at komme ind, men det anfægtede hende ikke, hun slog sig simpelthen ned ved trappestenen. Tilsidst blev Mr. Loftus, hentet, han gav hende ordre til at forføje sig. Da han var stor og kunne være meget myndig, lykkedes det.

Selve flytningen var en sag, som Miss Ku og jeg ikke tog del i. Der, kom mænd fra et flyttefirma og lastede vore ting på en stor vogn og kørte væk med dem. Miss Ku og jeg vandrede rundt i alle værelserne og sagde farvel. Denne adskillelse var noget, som ikke gjorde os ondt, for vi havde aldrig rigtig følt os hjemme her. Tilsidst blev Miss Ku og jeg båret ud i en varm vogn, forsvarligt indpakkede i hver sit tæppe. Guv låste døren, og vi forlod huset. Vejen var dårlig, meget dårlig, som de fleste kanadiske veje. Miss Ku fortalte mig, at der var et skilt med: - Dårlig vej. Kørsel på eget ansvar! Vi kørte videre og kom til et kryds. Miss Ku råbte: - Det er der, hvor vores mad kommer fra, Feef, et sted de kalder Drive in Køb. Nu var vi på hovedvejen til Windsor. Her var vejen bedre og mere behagelig at køre på. Min næse opfangede en kendt lugt, en lugt som mindede mig om Mister den Irske Dyrlæge og hans irske kattehospital. Miss Ku lo: - Vær ikke sådan et pjattehoved, Feef, det er et menneskehospital; hvor de bringer folk hen som næsten er døde. Vi kørte lidt igen, og så sagde hun:

- Og det er her de laver automobiler; vi kører forbi Fordfabrikken. Jeg skal nok fortælle dig alt, Feef, du bliver holdt underrettet.

- Mis Ku, råbte jeg. - Hvad er det for en mærkelig lugt - på en måde minder den mig om de franske vinmarker, og alligevel er det en lidt anden lugt.

- Det er det sikkert, sagde Miss Ku. - Det er her de laver spiritus. Korn som kunne føde sultende mennesker laver de til drikkevarer som menneskene ikke har godt af. men vi kører lige over jernbanebroen.

alle steder fra passerer under denne bro for at komme til Windsor. Vi fortsatte et lille stykke vej endnu, og så lød der et krash! så jeg sprang højt op i vejret.

- Vær nu ikke så dum Feef, sagde Miss Ku, - det var bare et tog der rangerede. Guv vendte vognen og standsede. - Vi er hjemme, Feef, sagde Mama. Miss Ku og jeg blev

båret over den snedækkede gangsti, gennem fordøren og op ad trapperne.

Der var en stærk lugt af frisk fernis og sæbe. Jeg snusede til gulvet og konstaterede, at det for nylig var blevet meget omhyggelig bonet. - Skidt med det, sagde Miss Ku, - du kan tage dig af gulvet senere. Jeg vil have dig med rundt i alle værelserne og fortælle dig alt om dem. Men vær forsigtig, for vi har fået nye møbler. - Sheelagh! - råbte Guv. - Vi kører over med nøglerne til husejeren, vi bliver ikke så længe væk. Guv og Mama gik ud; jeg hørte dem gå ud af døren og ind i vognen og køre bort. - Nå, men kom nu med mig, sagde Miss Ku.

Vi gik hele lejligheden igennem, Miss Ku udpegede alle forhindringerne og stolens placering. Derefter gik vi ud på altanen bagved. - Vær venlig at lukke op! råbte Miss Ku. - Vil I gerne ud, Ku? spurgte Ranunkel. - All right, jeg skal nok åbne døren. Hun gik gennem køkkenet og åbnede døren. En storm-vind af kold luft for ind i køkkenet, og vi for ud. - Her, sagde, Miss Ku, - er den øverste solaltan. Den er forsynet med net på tre sider. Det varer ikke længe, før den bliver til abegård. Den bliver opvarmet. Brr! Lad os komme væk, der er for koldt her. Vi vandrede ind i køkkenet, og Ranunkel lukkede altan- døren med et lettelsens suk, og et andet over dumme katte der vadede rundt, fuldstændigt formålsløst, forekom det hende!

- Her er det soveværelse, som du skal dele med Guv. Det har udsigt ud over jernbane- terrænet, over Detroitfloden og selve Detroit. De har fortalt mig, at der om sommeren kommer skibe fra hele verden, der passerer lige forbi dette vindue. Men vi får se, vi får se! Miss Ku var rigtig i sit es, mens hun beskrev udsigten. - Lidt til venstre for os er der et sted, hvor nogle mænd gravede et hul under floden og lavede en jernbane til Amerika, længere borte er Ambassador Bridge. Guv siger, at ordet Detroit er en forvanskning af det franske ord for „strædet“. Men det ved du vel en del om, Feef! Miss Ku drejede så hurtigt rundt om sig selv, at hendes hale strejfede mit ansigt. - Hjælp! stønnede hun, - en frygteligt udseende mand kikker op på mig, han har en meget officielt udseende mappe med.

Den nat sov vi meget let, forstyrrede af raslen og skramlen fra de togstammer, som kørte forbi vinduet. Om morgenen gik Mama ned ad trappen for at hente mælken. Hun vendte tilbage med mælken og et brev, som hun gav Guv. - Hvad er det? spurgte han. - Det ved jeg ikke, svarede Mama. - Det lå i brevkassen. Der kom en lyd som af papir der blev flået, og så var der stilhed, medens Guv læste. - Du godeste! udbrød han, - er der då ingen grænser for hvor dumme de kanadiske myndigheder kan være? Hør engang! Det er et brev fra skattevæsenet. Det lyder sådan:

Vort kontor har modtaget oplysninger om, at De betaler leje til en ikke i Kanada bosiddende person og derfor ikke tilbageholder skat. Da dette forhold var varet siden den 1. maj 1959, er De pligtig til ved næste indbetaling at tilbageholde det allerede forfaldne beløb.

Hvis De ikke opfylder dette brev, vil De i følge gældende skattelovgivning kunne straffes med ...

- Der ser du, sagde Guv, - vi flyttede ind i går, og allerede i dag truer de os. Jeg ville ønske, at vi kunne, vågne op og opdage, at vi var tilbage i det gode, gamle Irland. Hvorfor truer disse barnlige kanadiere os på den måde? Jeg tror at jeg vil tage hele sagen op med myndighederne i Ottawa.

Miss Ku skubbede til mig. - Der ser du, Feef, - jeg fortalte dig, at den frygtelige mand i går var en spion fra skattevæsenet. Jeg så ham. Guv snakkede stadig om det, og vi lyttede.

- Jeg forstår ikke dette land. De truer med udvisning i det første brev; de sender mig I stedet for at bede mig om at gå til en lægeundersøgelse, truer de mig med udvisning, hvis jeg ikke gør det. Og nu, den første dag efter at vi er flyttet ind, truer de mig med

alle former for straf. Folk i dette land har ikke forstand nok til at begribe, at Wild West tiden er forbi.

- Guv er ved at blive gal i skallen, hviskede Miss Ku, - vi må hellere krybe ind under sengen.

Dagene gik hurtigt. Langsomt vænnede vi os til støjen fra togene. Guv lavede et forfærdeligt opstyr ud af de truende breve og modtog breve fra de lokale skattemyndigheder med undskyldninger, og også et fra selve Ottawa. I en af aviserne fremkom en artikel, der omhandlede myndighedernes behandling af indvandrere i Kanada! Vejret blev varmere, og Miss Ku og jeg kunne sidde på altanen eller lege i haven.

En morgen kom Guv tilbage fra Walkerville - som sædvanlig med en masse post. Men denne dag var der et brev fra mrs. O'Grady. - Jeg savner hende, - sagde Mama, - jeg ville ønske, at hun kunne komme over og besøge os. Guv sad stille et stykke tid, så sagde han: - Hun var os en virkelig god ven. Hvorfor inviterer vi hende ikke her over? Mama og Ranunkel sad helt målløse. - Nu er Guv da blevet helt tosset, sagde Miss Ku, - det er Kanadas skyld. - Rab, sagde Guv, - hvad om du skrev til mrs. O'Grady og spurgte hende, om hun har lyst til at komme? Fortæl hende, at hvis hun kommer i næste måned, kan hun være her samtidig med den engelske dronning. Tænk dig bare, den engelske dronning og mrs. O'Grady samtidig. Fortæl hende, at dronningen vil passere forbi vore vinduer nede på floden lige for næsen af os. Sig til hende, at hun skal svare med det samme!

Helt ufrivilligt komisk sagde Miss Ku: - Nå, Feef, nu da vi endelig er sluppet af med abedyret, skal vi til at trækkes med mrs. O'Grady! Vi elskede mrs. O'Grady og regnede hende for en af vore bedste venner. Jeg lo og gjorde grin med Miss Ku, fordi hun satte mrs. O'Grady i samme båd som abedyret. Men med sin vante humor, returnerede Miss Ku den: - Vrøvl, Feef, enhver anden end du ville for længst have indset, at efter regn kommer solskin. Mrs. O'Grady er solskinet efter abestormen. Abedyret havde været et helt styrtflod, det var jeg enig med hende i.

Lige efter at vi var flyttet ind i huset på Riverside Drive, var Mister den Hollandske Snedker kommet med buret i sin lastvogn. - 'Jeg bringe min koon at se dem aberne, ja?' spurgte han. Ranunkel, abernes dronning, sagde ja, han måtte godt bringe sin kone med for at se aberne, når de var installeret. Mister den Hollandske Snedker og Mister den Hollandske Snedkers søn bar alle materialerne op og arbejdede hårdt, nå ja, måske ikke alt for hårdt, med at samle alle delene. Så gned de sig i hænderne, trak sig et par skridt tilbage og ventede på deres penge. Da det var ordnet, kørte de med forsikringen om, at de ville vende tilbage med Madam den Hollandske Snedker, så hun kunne se abegården.

Et par dage senere kom aberne, i en stor kuffert selvfølgelig. Ranunkel, som var helt vild efter at se dem, åbnede uforsigtigt for kufferten. - Åh nej, råbte Miss Ku, - ned under sengen, Feef, de vilde aber er sluppet løs! Vi dykkede ned under sengen, så vi ikke var i vejen under abejagten. Guv, Mama og Ranunkel sprang rundt i værelserne og lukkede døre og vinduer. En overgang var alt kaos. Det var, som om hele horder af vildkatter sprang rundt. Miss Ku sagde: - Jeg holder mig tæt op ad væggen hele tiden, og jeg skal nok gribe fat i dig, hvis en af aberne vil have fat i dig.

Til sidst blev den ene abe fanget og sat ind i buret, og efter store anstrengelser også den anden. Familien sad tilbage og tørrede sveden af panden. Så rejste Ranunkel sig og erklærede som en anden Florence Nugthingale, at hun nu ville gå hele huset efter og fjerne alle spor af aberne. Dem kunne man se overalt. Miss Kti bemærkede med sarkasme i stemmen: - Det er da i hvert fald godt, at de fyre ikke også kan flyve! Guv og Mama gik også rundt og prøvede at rydde lidt op, så det hele kom til at ligne sig selv igen.

Abeeksperimentet blev ikke nogen succes. Støjen, lugten og al den ballade, de to dyr lavede, var for meget. Et desperat råb om hjælp blev afsendt til den mand, der hed Heddy. - Jo, måtte han indrømme, disse vilde aber fra de sydamerikanske skove egnede sig ikke rigtigt til stuer men kun til zodlogiske haver. Han ville tage aberne og erstatte dem med en tam, en der var født i fangenskab og var velegnet som kæledyr. Men en rystet og bleg familie sagde med én mund: - Nej! Bare tag de to sataner tilbage. Og dermed blev vi af med og to aber og deres skræddersyede indhegning. Miss Ku og jeg strejfede rundt i huset med større ro. Vi var ikke længere på stadig vagt overfor aberne, som kunne være sluppet ud af deres bur. Da lugten var forsvundet, og da solaltanen var blevet omhyggeligt vasket, tilbragte vi en stor del af tiden derude. Det var et behageligt sted, hvor morgensolen skinnede på os, og hvor vi kunne lugte blomsterne og mange andre ting fra den nærliggende have. Vi lo meget, når vi kom til at tænke på aberne, men først da de havde forladt os, først da de havde forladt os!

Vores glæde over at være blevet af med aberne blev forhøjet ved et brev fra mrs. O'Grady. Jo, hun ville gerne komme, skrev hun. Hendes mand glædede sig på hendes vegne over den lejlighed hun fik for at komme ud at rejse. - Hvem er han? hviskede jeg til Miss Ku. - Han var en meget betydningsfuld mand, hviskede hun, - han var Stemmen ombord på et skib, og kunne tale, så hele verden kunne høre ham. Han hed Gnisten. Miss Ku tænkte sig om et øjeblik og tilføjede: - Jeg tror, han havde noget med radio at gøre, ja, det må det have været Han der laver al elektriciteten til Dublin nu, det er da klart. - Har de nogen familie, Miss Ku? spurgte jeg. - Ja selvfølgelig, svarede hun, - de har en pigekilling, som de kalder Doris, hun kommer også med, og en mr. Samuel Hund, som ser efter og passer på huset. Han er næsten lige så gammel som du, Feef.

Ugerne gik. En morgen kaldte Guv på Miss Ku og mig og sagde: - Hør her, katte. Næste uge bliver meget travl og støjende. Den engelske dronning kommer til Windsor, og der vil blive koncerter og fyrværkeri. Mrs. O'Grady og Doris kommer i dag. Du må passe på Feef, Ku. Jeg gør dig ansvarlig for Feefs sikkerhed. - Det er i orden, Guv, sagde Miss Ku. - Ser jeg måske ikke altid efter hende, som om hun var min egen bedstemor?

Der var en masse forberedelser. Mama og Ranunkel brugte en masse knofedt, og vi katte brugte en masse energi på at komme af vejen, så vi ikke blev fejret med ud. - Lad os gå på loftet, sagde Miss Ku til sidst. - Disse kvinder med deres sja-sken og dasken gør tilværelsen farlig for os.

Vejret var varmt, frygtelig varmt Miss Ku og jeg fandt det hårdt at arbejde, ja selv at ånde. Lige som vor første vinter var usædvanlig kold, så var den varme årstid usædvanlig varm. Som Miss Ku sagde. - Tak skal du have, Feef, man kan simpelthen ikke få råkost nu, for al mad bliver kogt i dette vejr.

Mama var rejst til Montreal dagen før, så hun kunne flyve tilbage sammen med mrs. O'Grady. Ved nitiden på ankomst-dagen tog Guv den store vogn ud af garagen og kørte til Windsor lufthavn. Ranunkel tullede rundt og blev ved med at kigge ud af vinduet. Miss Ku sagde, at der var meget at se på. Om nogle få dage ville der blive optog med orkestre, og flyvemaskiner ville lave opvisning. Ikke til ære for mrs. O'Grady, understregede Miss Ku, men for den engelske dronning. Der ville blive fyrværkeri, og jeg vidste, at det betød en masse bang-bang. Men nu ventede vi på vores ven, mrs. O'Grady.

Miss Ku og jeg indtog en let frokost for at stramme os lidt op. Ranunkel sad og kiggede ud af vinduet. Pludselig sagde hun: - Her er de! hun sagde det på engelsk, for hun taler ikke kattesprog; og så løb hun ned ad trapperne og åbnede hoveddøren. - Du holder dig af vejen, Feef, sagde Miss Ku. - Unge døtrekillinger kan være en smule

klodsede med deres fødder. Det er alle mennesker for den sags skyld, tilføjede hun eftertænksomt. - Hold dig bare tæt til mig, så kommer du ikke noget til.

Der var stor trafik på trappen, snakken og latter og lyden af kufferter, der blev sat ned på gulvet. - Tak skæbne! hviskede Miss Ku, - stakkels gamle Ve O'G ser ud til at have det lige så varmt som et nystegt stykke bacon. Jeg håber, at hun overlever 4et! Langt om længe nåede de op på første sal, og mrs. O'Grady sank om i en stol. Da hun var kommet lidt til sig selv, sagde Mama: - Kom med ud på altanen, der er sikkert køligere derude. Vi gik alle derud og satte os. I lang tid drejede samtalen sig om Irland, et emne der lå Mama og Guv meget på hjerte. Så drejede den over på dronningens besøg, et emne som Ranunkel i høj grad interesserede sig for, men som lod Guv uberørt Miss Ku sagde: - Hvis du ønsker at tale om dronninger, så kan du ikke få nogen der er bedre end os! Mrs. O'Grady så ud til at få det varmere og varmere. Til sidst gik hun nedenunder, hvor hun kølede sig i det bedste Windsor by-vand, og vendte forfrisket tilbage.

Mama havde arrangeret det således, at mrs. O'Grady og hendes datter skulle bo på et virkelig godt hotel Metropole, og da de havde været længe nok hos os til at få en fornemmelse af atmosfæren, kørte Guv og Mama dem til hotellet. Miss Ku kørte med for at vise Guv vejen. De vendte tilbage igen en halv time efter, og vi gik alle i seng.

Næste morgen sagde Mama: - Vi henter dem efter morgen- -mad, når vi alligevel skal efter posten. Jeg tror, vi skal køre dem en tur rundt i Windsor, så de får en ide om, hvad det er for en slags by. -Vi fik vores morgenmad, og så hjalp Miss Ku og jeg Guv ved at blive klædt på. Han er meget syg, forstår De, og han har problemer med at klare det alene. Han skal hvile sig meget og passe meget på sig selv. Miss Ku og jeg har heldigvis vort liv til at passe på ham. Snart gik han og Mama ned ad bagtrappen, gennem haven og hen til garagen. Vor husejerske boede i Detroit, men hendes kusine, som boede i Windsor, passede hendes forretninger. Det var en meget venlig dame, der altid talte meget høfligt til både Miss Ku og mig. Vi var allesammen meget glade for hende. Vores bil var en smule for stor til at komme ind i garagen, så Miss Husejerskes Kusine lod os bruge hendes garage, der var meget stor. Jo, hun var sandelig en meget behagelig dame, og hun snakkede meget med os. Jeg husker, at hun en dag fortalte os, at selv på hendes fars ud havde alle kolonister et gevær hos sig for at kunne forsvare sig mod indianerne. Hendes far, fortalte hun os, førte sit kvæg ned til floden for at vande det, dér hvor jernbane sporene nu løber. Hun havde et andet hus et par kilometer fra Windsor, en rigtig bjælkehytte lavet af valnøddebjælker. Miss Ku havde set den engang og var meget imponeret af de mærkelige dyr, der, boede under trappetrinene.

- Glorværdige græshoppe! sagde Miss Ku. - De bliver længe væk! Vi syntes, at det var tidsspilde at sidde og vente på dem, så vi gik op på loftet og fik ét dejligt støvbad. Oppe fra husets øverste vindue kiggede Miss Ku ned på gaden, der lå cirka femten meter under os. - De er kommet hjem, sagde hun og sprang ned på loftsgulvet. Vi styrtede ned ad trap- og kom lige tidsnok til at byde dem velkommen. Guv løftede, mig op på skulderen og bar mig op ad trappen. Miss Ku løb adræt op ad trappen og råbte til Ranunkel, at hun skulle stå op og sige god morgen til gæsterne.

- Vi var ude for at se på nogle britiske destroyere, sagde Guv. - De ligger forankrede ved Dieppe Park (=bildet under, men her en taubåt forankret.)

Vi foretog også en rundtur i byen. Nu vil mrs. O'Grady gerne sidde lidt og komme sig oven på heden. Vi tog nogle stole og satte os ud på altanen. Mrs. O'Grady var meget begejstret for udsigten over floden, med alle de skibe, der passerede forbi vore øjne., Skibe fra alle steder i verden. Guv omtalte noget, der hed indlandskanal, og sagde, at det var årsagen til de mange skibe. Jeg forstod det slet ikke, og Miss Ku var meget usikker; men det viste sig, at nogle mennesker havde gravet en rende for at lade vandet fra de store søer flyde hurtigere til havet. Da visse amerikanske byer tog for meget af vandet, var der blevet installeret låse, og canadierne havde beholdt nøglerne. De var nødt til at låse op for vandet for at et skib kunne flyde, så lukkede de en dør bag det og lukkede en anden op foran det. Det var meget mystisk for Miss Ku og mig, men Guv kendte til det og han fortalte mrs. O'Grady om det, og hun syntes at forstå hvad det drejede sig om.

Der gik nogle dage med at vise mrs. O'Grady alle seværdighederne. Det forekom mig at være spild af tid, eftersom Miss Ku sagde, at det hele gled forbi vore vinduer. - Altså, Feef, udbrød hun, - har du set den dame, det er et syn for guder! Der foregik en masse foran vort hus, mænd satte en masse dekorationer op og anbragte en del store beholdere til affald. Små både med officielt, udseende mænd for frem og tilbage på vandet. De udstødte højlydte ordrer for at vise, hvor vigtige de var. Skarer af folk kom og satte sig på jernbane- skinnerne og så ud over vandet, og masser af parkerede vogne blokerede vejene. Familien sad på altanen. Guv fotograferede en del, og i dag havde han en trebenet ting med et kamera oven på. På kameraet havde han noget, Miss Ku kaldte en telelinse, der var kraftig nok til at kunne fotografere en kat i Detroit.

Mrs. O'Grady sad og rokkede i sin stol. - Se! udbrød hun ophidset, - hele den amerikanske kyst er, kantet med rødfrakkede kanadiske politibetjente! Miss Ku undertrykte en fnisen, mens Guv svarede: - Nej, mrs. O'Grady, det er ikke det berømte ridende politi, det er et tog lastet med rødmalede traktorer som er eksporteret fra Kanada. Men Miss Ku sagde, at det så ud som rødfrakkede tropper, så der var en undskyldning for at tage fejl.

(bilde av den begivenheden under.)

Der kom flere skibe op ad floden. Støjen fra folkemængden døde hen et øjeblik, så brød en snakken og nogle få hurraråb løs. - Der er hun, sagde Mama; - hun står alene på agterdækket. - og der er prinsen, sagde Ranunkel, - midt på skibet.

- Jeg fik et godt billede af helikopteren, sagde Guv, - en mand lænede sig ud og tog et billede af skibet nedenunder. Det bliver et godt billede! Skibene sejlede op ad floden, og da den sidste båd gled ud af syne, startede vognene ude på vejen igen. Skaren opløstes, og som Miss Ku sagde, det eneste minde der var tilbage var et halvt tons affald. Endnu en gang krydsede færgerne frem og tilbage over floden, og togene tudede og fløjtede på jernbanelinien foran vore vinduer.

Medens det endnu var lyst, blev nogle pramme slæbt ud på vandet, der hvor Kanada blev til Amerika, og Amerika blev til Kanada. Det var øjensynligt for at dele den skade der eventuelt ville ske når fyrværkeriet blev fyret af. Det var i hvert fald klart, at fyrværkeriet ville blive affyret fra disse pramme. Endnu en gang samledes folkeskaren, medbringende mad og drikkevarer, mest det sidste. Alle togene standsede, og nogen må, have fortalt skibene, at de ikke kunne komme længere. Endelig blev det tid for fyrværkeriet Ingenting skete. Tiden gik, og der skete stadig intet; en mand fortalte i en højttaler, at et af fundamenterne var faldet i vandet Tilsidst kom der nogle få bang, men ikke så højt, at det kunne forskrække en nyfødt killing, og Miss Ku sagde, at der var nogle få mærkelige lys på himlen. Derefter var det hele forbi. Guv og Mama sagde, at det var på tide at mrs. O'Grady kom tilbage til hotellet Mama sagde: - Vi må hellere få fat på én taxa, for vi får aldrig vognen ud af garagen med alle de mennesker omkring. os. Hun ringede op til taxaselskabet, men de fortalte hende, at alle taxaer sad fast i trafikpropper. - Der er mindst en million mennesker ved floden, og trafikken er helt brudt sammen.

Så fik Guv vognen ud, og han, Mama og mrs. O'Grady forsvandt i mængden. Der gik mere end en time, før de vendte tilbage, og Guv sagde, at det havde taget dem en time at køre fire kilometer.

Den næste dag tog Guv og Mama mrs. O'Grady ud for at se Detroit's seværdigheder, de kørte rundt i hele byen og kom derefter tilbage til Miss Ku og mig. Så sagde mrs. O'Grady at hun gerne ville foretage nogle indkøb derovre, og derfor tog Mama,

Ranunkel og hun afsted og efterlod Miss Kuuog mig til at se efter Guv. Det var en meget travl og virksom uge, med, to eller tre udflugter presset sammen til en. Altfor hurtigt stod luftfartsselskabets personale klar til at flyve tilbage til Irland, til Shannon, hvor vi var startet fra.

Guv og Mama kørte mrs. O'Grady og datter til lufthavnen i Windsor. Som vi senere hørte Ranunkel fortælle, havde de ventet til maskinen var lettet. Mrs. O'Grady startede på rejsen tilbage til Irland, landet som vi så inderligt ønskede, at vi kunne vende tilbage til. Guv havde prøvet virkelig hårdt at finde arbejde i Windsor. Han var villig til at rejse hvor som helst i landet. Det eneste han kunne få, var manuelt arbejde, og det var lidt for dårligt. Vi var enige om, at Kanada var et meget ukultiveret land, og vi levede kun for den dag, hvor vi kunne få lejlighed til at forlade det. Imidlertid er denne bog ikke nogen afhandling om Kanadas fejl, den ville fylde et helt bibliotek, i hvert fald!

Miss Ku og jeg havde ofte lejlighed til at komme ud i haven; vi var selvfølgelig aldrig alene på grund af de mange hundede i omegnen. Siamesiske katte er ikke bange for hunde, men menneskene er bange for, hvad vi kunne gøre ved dem. Vi er blevet kendt for at springe op på ryggen af en angribende hund, stikke klørerne ned i ryggen på den, og ride på den lige-som mennesker rider på heste. Det er naturligt for menneskene at spænde søm (no=spiker) på deres hæle og stikke dem ind i siden på hesten, men når vi stikker vore klør ind i selvforsvar, bliver vi kaldt vilde.

Det var en meget behagelig eftermiddag; vi sad sammen i Guvs stol - han er meget stor, han vejer omkring et hundrede og fire kilo og behøver en stor stol - da vogne kørte forbi med horn der næsten hylede. Det havde aldrig bekymret mig før, jeg regnede med det var kandidere, så derfor var der ingen grund til at regne dem. Det lykkedes mig at sige: - Miss Ku, hvem laver dog den støj? Miss Ku var meget lærd, og da hun kunne se, havde hun en meget stor fordel fremfor mig. - Det skal jeg fortælle dig, Feef, svarede hun. - Derovre er der en hankat og en hunkat der bliver gift, det vil sige menneskelige katte; de hænger farvede bånd på deres biler, og så kører de i procession med hornene gående for fuld kraft hele tiden. Det forekom mig, at det skulle betyde: - Pas på! Der er usluppet nogle gale løs! Hun satte sig mere komfortabelt tilrette og tilføjede: - Og når et menneske dør og bliver bragt hen for at komme ned i et hul i jorden, har alle begravelsesvognene deres lygter tændt og har et blå og hvidt flag med ordene „Begravelse" på begge sider af vognen. De har forkørselsret og stopper ikke for trafiklys.

- Det er meget interessant, Miss Ku, meget interessant, sagde jeg.

Miss Ku tyggede eftertænksomt på et blad i et øjeblik og sagde så: - Jeg kunne fortælle dig en masse om Kanada. Her, for eksempel, bliver et menneske når han dør bragt til et begravelsesfirma, hvor ude fikser ham op, balsamerer ham, kalder de det. Det betyder, at de maler ham med maling og lægger ham til parade i en kiste. Så kommer alle slægtninge og venner for at vise ham den sidste ære. Sommetider sidder liget halvvejs op i kisten. Guv siger, at disse begravelsesfirmaer er de største svindlere, der har eksisteret. Men når folk bliver gift, kommer deres venner med gaver til dem. Det er som regel ting de ikke ønsker, eller ting som alle giver dem. Hvad skal en ung brud med et halvt dusin kaffemaskiner? Hun sukkede.

- Det er et kunstigt land, sagde hun, - det er det samme med børn. Du må ikke gøre noget mod små børn, du må ikke blive gal på dem-, du skal have specielle vagter til at føre dem over gaden. Behandle dem, som om de ikke selv har noun hjerne, det er endda forståeligt nok, men sagen er den, at den dag de forlader skolen for sidste gang, så er de overladt til sig selv. Så er der ingen til at se efter dem. Herovre, Feef, er det et sygt samfund for menneskelige killinger (=barn/unger). De gør aldrig noget forkert. Det er synd for dem, Feef, det er synd for landet. De skulle have disciplin, ellers vil de senere i livet

blive forledt til kriminalitet, når de er blevet så blødsødent behandlet i deres unge dage. Børn her er nogle små banditter, BAH! Jeg nikkede forstående. Miss Ku havde ret. Hvis man forkæler en killing for meget, har man lagt grunden til en ødelagt voksen.

Guv rejste sig op. - Hvis I katte vil blive her længere, sagde han, - vil jeg gå ovenpå og hente mit kamera. Jeg vil fotografere disse roser. Guv var en god og meget ivrig fotograf og havde en dejlig samling colourslides. Han vendte sig om og gik op ad trapperne for at hente sit gode japanske, Topeon kamera.

- Pist! hviskede katten fra den anden side af vejen. - Pist! Jeg har noget at fortælle dig, Lady Ku'ei, kom ud til lågen? Miss Ku rejste sig og luntede over til gitterlågen i den ene side af haven. Hun og katten fra den anden side af gaden hviskede sammen et stykke tid, hvorefter Miss Ku kom tilbage og satte sig hos mig igen. - Han ville bare fortælle mig den seneste amerikanske slang, det var ikke noget vigtigt. Guv kom ud med sit kamera for at fotografere blomsterne. Miss Ku og jeg trak os tilbage under nogle buske, for vi hadede at blive fotograferet. Vi kunne heller ikke lide at blive beskuet af nysgerrige turister. Miss Ku havde en ydmygende beretning om en dum kanadisk kvinde, som havde stukket sin næse ind ad vognvinduet, havde peget på Miss Ku og sagt: - Hvad er det, en abe? Den stakkels Miss Ku blev helt ude af sig selv, hver gang hun tænkte på det!

Den nat var der mange mennesker ude. Der var en slags selskab i et Drikkehus lidt længere oppe ad vejen. Vogne kørte hid og did, og der var megen snakken og diskuterer, medens mænd prøvede at forhandle med pigerne på vejen. Vi gik i seng, Ranunkel i et værelse, hvor hun havde billeder af aber og menneskelige killinger og en statue af en bulldog, der hed Chester. Mama og Miss Ku havde et dejligt værelse, der lå foran i huset, og Guv og jeg sov i et værelse ved siden af, der vendte ud mod Detroit og floden. Jeg hørte snart, at Guv slukkede lyset, og at sengen knirkede, da han lagde sig. Jeg blev et øjeblik siddende ved den brede vindueskarm og lyttede til den travle nats lyde og tænkte? Hvad tænkte jeg på? Nuvel, jeg sammenlignede den hårde tid, jeg og du og dejlige nu, og tænkte på at det gamle træ havde ret da det forudsagde, at jeg ville komme hjem og leve i fred og opleve lykken. Nu da jeg kunne gøre hvad jeg ville, gå overalt i huset, gjorde jeg mig umage for ikke at gøre noget, der ville have kunnet fornærme selv Madame Diplomat i det fjerne Frankrig. Jeg huskede på Guvs motto:

- Gør mod andre, som du ønsker de skal gøre mod dig. En varm lykkefølelse strømmede igennem mig. Guv trak vejret roligt, og jeg gik tværs over hans seng for at sikre mig, at alt var i orden. Så rullede, jeg mig sammen i fodenden af hans seng og faldt i søvn.

Pludselig var jeg lysvågen. Natten var stille bortset fra en meget svag skraben. En mus? Jeg lyttede et øjeblik. Den svage skraben fortsatte. Så lød den dumpe lyd af træ, der bliver brækket. Jeg sprang hurtigt og lydløst ned fra sengen og listede mig gennem værelset for at lede efter Miss Ku. Hun kom ind i værelset og hviskede: - Hør her, jeg har noget at fortælle dig! Du tror, det er løgn! Jeg hørte det af katten på den anden side af vejen. Der er en tyv nedenunder! Skal vi gå ned og rive halsen over på ham? Jeg overvejede det et øjeblik, men siamesiske katte gør ikke den slags ting for at forsvare ejendom, så jeg tænkte, at vi nok hellere måtte opføre os civiliseret og sagde: - Nej, jeg mener, at vi skal kalde på Guv, Miss Ku.

- Nå ja, selvfølgelig! udbrød hun. - Han skal snart få banket sjælen ud af den tyveknægt! Jeg sprang op på sengen og trak blidt Guv i ærmet. Han strakte armen ud og gnubbede mig.

- Hvad er der, Feef? spurgte han. Miss Ku sprang op og satte sig på hans bryst. - Hej, Guv, der er en tyv, der er ved at bryde ind. Gå ned og tæv ham! Guv lyttede et øjeblik, så rakte han ud efter sin slåbrok og sine slippers. Han tog også en kraftig lommelygte,

der stod i nærheden, og sneg sig ned ad trappen. Miss Ku og jeg fulgte ham. Ranunkel kom ud fra sit værelse. - Hvad sker der? spurgte hun. - Sssh! Tyve! hviskede Guv og fortsatte ned ad trappen. Under os var den skrabende lyd ophørt. Miss Ku råbte: - Der er han! Jeg hørte tunge fodtrin og smækken med havelågen. Men nu havde Mama og Ranunkel sluttet sig til Guv. Vi undersøgte alle sammen den underste lejlighed. En stiv blæst stod ind gennem det åbne vindue.

- Hellige Kristoffer! udbrød Miss Ku med ærefrygt. - Den fyr er brudt ind gennem vinduet! Guv klædte sig på og gik udenfor for at reparere den ødelagte vinduesramme. Vi tilkaldte ikke politiet. En gang for længe siden havde en flok børn stjålet lågen i baghaven. Mama telefonerede til politiet, og da der langt om længe kom en politimand til telefonen, sagde han bare: - Av, De skal være glade for, at de ikke også rev taget ned over hovedet på Dem.

Vi siamesiske katte har en meget højt udviklet ansvarsbevidsthed. I Tibet bevogter vi templerne, og vi våger også over dem vi holder af, selv om det skulle koste os livet. Her er en anden af vore legender:

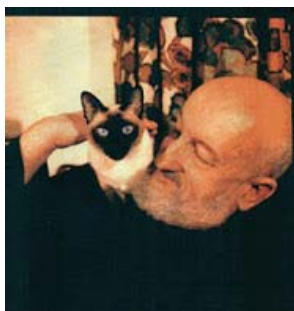
For mange hundrede år siden levede der en gammel mand, der tjente som vogter af vildtet ved et gammelt lamakloster i det fjerne Østen. Han boede dybt inde i en skov, hvor han delte sin hule med en siamesisk kat, som havde set meget til livets genvordigheder. Sammen med den gamle vogter, der var æret som en helgen, betrødte hun de tyste skovstier; katten holdt sig dog i respektfuld afstand et par skridt bag ham. Sammen søgte de dyr, som var syge eller sultne, og bragte dem hjælp og støtte når de havde brækket et ben eller på anden måde var ude af stand til at klare sig selv.

- En nat søgte den gamle, som i virkeligheden var munk, til sit leje af blade, udmattet som han var af den travle dag. Den lille, gamle kat lå rullet sammen ved siden af ham. Snart sov de fast uden frygt, for de var venner med alle vilde dyr. Selv det vilde vortesvin og tigreren respekterede og elskede vogteren og katten.

I nattens mørkeste time kravlede en giftig slange ind i hulen, fuld af onde hensigter. Jaloux og med den vanvittige ondskab, som kun en giftig slange kan besidde, gled den frem til den sovende munks løvseng og gjorde sig rede til at hugge ud efter ham med sine hugtænder. Katten sprang op og bed sig fast i nakken på slangen og afledte dens opmærksomhed fra den nu vågne vogter. Kampen var lang og voldsom. Slangen snoede og vred sig rundt i hulen. Tilsidst lykkedes det katten, som nu var næsten død af udmattelse, at bide igennem slangens ryghvirvel og derved dræbe den.

Den gamle munk løsnede blidt den lille kat, fra slangens dødsfarlige greb. Han tog den i sine arme og sagde: - Lille kat, i lang tid har du og dine vogtet os og vore templer. Du skal for evigt have din plads i vore hjem, i vore hjerter og i alle menneskers hjerter. Fra nu af skal vore skæbner være nøje forbundne.

Jeg tænkte på alt dette, medens vi trak os tilbage til sove værelset og gik, tilbage i seng. Guv rakte ud og røre kærligt ved mine ører, så rullede han om på siden og faldt i søvn.

Ellevte kapitel

- Feef! Miss Ku kom løbende op ad trappen i stor ophidselse. Feef, udbrød hun, da hun kom op for enden af trappen og ind i værelset, - Guv har mistet sin forstand! Hun mumlede mut for sig selv medens hun stak hovedet ind i køkkenet for at få noget mad. Guv har mistet sin forstand? Jeg forstod ikke, hvad hun mente, jeg vidste kun, at han havde haft Miss Ku med på en tur til Riverside. Nu hvor de havde været ude i mere end en time, kom Miss Ku og fortalte, at han havde mistet sin forstand! Jeg sprang op i vindueskarmen og tænkte længe på det. Ude på floden tudede et skib det signal, som Guv havde fortalt os betyder „Jeg drejer til bagbord.“

Der lød en blød trippen af små fødder, og Miss Ku hoppede let op ved siden af mig.

- Han er simpelthen helt fra den, sagde hun, medens hun omhyggeligt vaskede sig.

- Men Miss Ku, sagde jeg bebrejdende, - hvad er der sket? Hvorfor har Guv mistet forstanden? - Åh! svarede hun, - vi kørte stille og roligt afsted, men pludselig rablede det for den gamle. Han stoppede vognen og kiggede på motoren. - Jeg kan ikke lide den lyd, sagde han, - jeg er overbevist om, at der er et eller andet i vejen med den motor. Mama blev bare siddende inde i vognen, stiv og strunk som en statue. Han satte sig ind i vognen igen, men da vi atter kørte afsted, sagde han: Vi kør Ku hjem og så tager vi op til værkstedet og ser, hvad de har af vogne! Så derfor er jeg nu her, smidt af som noget affald, medens de farer rundt i min vogn! Hun sad gnaven i fjerneste ende af vindueskarmen og mumlede for sig selv. Oh! Milde Moses! Miss Ku sprang op og dansede en afsindig polka i vindueskarmen. Da jeg jo er blind, havde jeg intet andet valg end at forblive rolig, for jeg anede ikke, hvad var årsagen til hendes ophidselse.

- Uhu! hylede hun, og hendes stemme steg til større og større højder. Den er virkelig smart, en pragtfuld bil! Hvid og rosa! Jeg forholdt mig rolig og ventede på, at hun skulle komme til sig selv, så hun kunne fortælle mig, hvad der skete. I det samme hørte jeg en dør smække, og få sekunder senere kom Mama og Guv op ad trappen.

- Ny bil, hva? spurgte Ranunkel. - Godt! tænkte jeg, og får jeg historien.- Ja, det er en ny bil, en Mercury! Sagde Guv.

- Kun én ejer, og den har ikke kørt mange kilometer. En virkelig god vogn. Jeg er bange for, at knastakslen på den gamle ville gøre knuder. Vi har denne her på prøve i dag, vil du køre en tur? Miss Ku kom på benene og for hen til døren, for hun ikke skulle blive glemt.

Vil du også med ud på en lille tur, Feef? spurgte Guv og gnubbede mig under hagen. - Nej tak, svarede jeg, - jeg bliver hjemme hos Mama og passer huset. Han sagde til mig, at jeg er en gammel tante, og gik ned ad trappen. Miss Ku og Ranunkel sad allerede i vognen. Jeg hørte dem starte, medens mama og jeg begyndte at lave te til de kom hjem igen.

Ring- Ring! Ring!, sagde telefonen. Mama skyndte sig at tage den, for telefoner bryder sig ikke om at vente. - Åh Hallo mrs.Durr, sagde Mama. Hun lyttede en stund. Jeg kunne høre den svage lyd fra telefonen, men den var dog ikke høj nok til, jeg kunne opfatte, hvad der blev sagt. - Han er ude for at prøvekøre en ny bil. Jeg skal sige det til ham, når han kommer hjem, sagde Mama. Hun og mrs. Durr talte i nogen tid, så gik Mama tilbage til sit arbejde. Snart hørte vi Guv, Ranunkel og miss Ku komme op ad bagtrappen, efter at have parkeret vognen.

- Mrs. Durr har ringet, sagde Mama. Det var bare for at snakke, men hun har haft nogle problemer med de lokaler som hun har lejet; der er øjensynlig en der har svigtet hende.

Vi holdt alle meget af mrs. Durr. Efter at have arbejdet hårdt for et firma i lang tid,

ville hun nu starte sin egen boghandel, som skulle hedde „Bogland" på Dorwin Plaza i Windsor.

i in Dorwin Plaza, 1967

- Hun var helt oprevet, sagde Mama, - for hun har ingen steder at opmagasigere bøgerne, indtil hun kan nytte ind i den nye forretning ved Dorwin. Guv drak sin te og sagu ingen-ting, før han var færdig med den, så kom det: - Hvor længe behøver hun det sted? - „En måned, ikke mere, sagde Mama.

- Sig til hende, at hun skal komme denne vej og tale med os. Hun kan opbevare alle sine ting i den underste lejlighed i en måned. Vi betaler lejen for den, så husejersken kan ikke sige no get til det, så længe der ikke sker noget salg herfra. Mama gik til telefonen og drejede et numiner...

- Det er Ruth! råbte Miss Ku. - Ku! sagde Guv, du er ikke kanadier, så du kan ikke bure kalde alle og enhver ved fornavn, for dig er hun mrs. Durr. - Pøj! sagde Miss Ku, - hun er Ruth for mig, og den lille siamesiske gentleman killing hun har er Chuli, og ikke mr. Durr. Mrs. Durr kom op ad fortrappen og vi sagde goddag, og så gik vi alle ned ad bagtrappen for at se på den nederste lejlighed. Guv bar mig på sin skulder, fordi han mente, at der ville være altfor mange fødder at passe på; jeg kunne jo ikke se dem. - Ja, sådan ser det ud, mrs. Durr, sagde Guv. - De kan opbevare alle Deres fing her, og arbejde her hele dagen, hvis De har lyst. Men De må ikke sælge herfra, og De kan ikke betale os leje af det. Så kan husejersken eller myndighederne i Windsor ikke gøre vrøvL Der er ingen forretninger her, som De ved. Mrs. Durr syntes at være meget glad for det. Hun legede med mig, og jeg gav hende min næstbedste spinden, vi bevarer altid vores bedste spinden til familien. Jeg vidste, at mr. Chuli Durr ville kunne forklare hende det, når han blev ældre. Han var en meget lille killinu, med sit hvide ansigt og hale. Nu da jeg skriver dette, forstår jeg at han i virkeligheden var et meget fint eksemplar af en hankat. Miss Ku modtog for nylig et foto af ham, og hun beskrev ham lidenskabeligt og i detaljer.

Den næste morgen ankom der den ene ladning bøger efter den anden, som blev båret ind i den nederste lejlighed. Det meste af formiddagen kom der mænd med store kasser, grytende og sværgende under deres kamp for at få de store kasser lempet ind gennem dørene. Lige efter frokost hørte jeg flere mænd komme. - Telefonmænd, sagde Miss Ku. - Hun skal jo have en telefon, ikke sandt? Det skulle enhver da kunne regne ud! Der lød

en hamren, og lidt efter lød der en ringen, da telefonen blev afprøvet. - Jeg går ned og ser, om alt er i orden, sagde Miss Ku. - Vent lidt, Ku, sagde Guv, - lad mændene blive færdige først, så går vi alle sammen ned til mrs. Durr.

- Det forekom mig, at det bedste for mig ville være at få noget at spise, for jeg vidste ikke, hvornår jeg kunne få noget igen. Jeg gik ud i køkkenet og blev lykkelig, da jeg så Mama putte en ny forsyning ned i min madskål. Jeg gav hende et lille skub med mit hoved og gnubbede mig op ad hendes ben til tak. Hvor var det en skam, at hun ikke talte kattesprog lige så godt som Guv gjorde det, tænkte jeg.

Ikke længe efter åbnede Guv køkkendøren, som førte ud til bagtrappen. Miss Ku for hovedkuls ne4; jeg kunne sagtens klare trapperne nu, hvor jeg kendte dem og vidste, at der ikke var noget, jeg kunne støde imod. Det var Guv meget omhyggelig med; han var meget streng med at alle mine ruter blev holdt fri, og at alle møbler altid stod på samme plads. Jeg formoder, at det skyldes, at Guv en gang var blind i mere end et år. Det var derfor, han kendte mine problemer, bedre end nogen anden.

Vi for ned ad trappen og gjorde holdt foran mrs. Durrs dør. Hun åbnede den og bød os indenfor. Jeg ventede ved døren på Guv, fordi jeg ikke kendte værelset Han tog mig op og bar mig ind, og satte mig ved siden af en stor kasse, så jeg kunne indstiuise alle nyhederne. Nogle af dem var grove meddelelser, efterladt af hunde, andre lugte røbede, at bunden af kassen havde stået på fugtig jord. På en bog læste jeg en besked fra mr./mrs. Stubby Durr. Han/hun var meget glade for at have Master Chuli Durr at passe. Miss Ku sukkede ved mindet om lykkelige stunder. - Gamle Stubby! En meget behagelig ven, eller veninde, bemærkede hun, - det er sørgeligt at skulle sige det, men der skete noget, da kønnene blev delt ud, stakkels gamle Stubby fik dem begge. Meget forvirrende. Jeg besøgte mrs. Duu's hus en aften og kunne dåligt få mine øyne fra og, nej, jeg mener, jeg vidste ikke, hvor jeg skulle se hen. - Ja, ja, Miss Ku, sagde jeg, - men jeg har forstået at han/hun er noget af det rareste, og der bliver passet godt på mr. Chull Durr.

Miss Ku foretog en del udflugter i den nye Mercury, så en masse af de lokale seværdigheder og tog til Leamington – bilde under- og andre steder.

Jeg elskede, når hun kom tilbage og fortalte mig om det, fortalte mig om alt det, som jeg ikke selv kunne se. Da hun en eftermiddag kom hjem, strålede hun af henrykkelse. Hun puffede til mig og sagde: - Kom med ind under sengen, Feef, så skal jeg fortælle dig alt om det Jeg rejste mig og fulgte med hende ind under sengen. Vi satte os ned, tæt til hinanden. Miss Ku begyndte at vaske sig, og mens hun gjorde det, fortalte hun. - Jo,

Feef, vi startede og kørte ud på den store motorvej, og hurtigt gik det. Vi kom forbi en hel del frugt- og grøntsagsboder, hvor folk solgte det, de selv havde dyrket Men Guv standsede ikke. Vi kørte og kørte og kørte igen. Vi kørte ned mod søen, hvor de laver syoghalvtreds (57) forskellige slags mad! Tænk bare, Feef, tænk bare, på hvor dejligt det ville være for dig at blive lukket derind! Jeg tænkte på det, og jo mere jeg tænkte på det, jo sikrere blev jeg på, at der var intet, intet der var så godt som mit nuværende hjem. Syv og halvtreds forskellige slags mad måske, men her havde jeg en slags kærlighed, nemlig den bedste. Bare tanken dm det fik mig til at spinde. - Så tog vi ned og så på søen, sagde Miss Ku, - og vi konstaterede, at vandet var lige så vådt som det i Windsor, så derfor ven dte vi næsen "hjemad. Ranunkel udbrød sit ,uh" og „O", hvergang vi passerede en frugt-bod, så Guv standsede, og hun steg ud og købte en af de der lugtende frugt, som sprøjter, når de bliver spist. Hun strålede over hele hovedet på vejen hjem, og spiste af den der lugtende frugt. Så drejede vi ind til Walkerville og hentede posten, og nu er vi her.

- I katte skulle vogte jeres ører, sagde Guv. - Mrs. Durr får hentet sine ting i morgen, for hendes sted ved Dotwin Plaza er færdigt. - Åw! råbte Miss Ku. - Må jeg komme med hen og se det? - Selvfølgelig, sagde Guv, - og Feef må også gerne komme med, hvis hun har lyst Vi gik ned og bunkede på døren. Mrs. Durr åbnede den og bød os venligt indenfor. Vi kikkede ind i alle værelserne og snusede til alle kasserne, der var blevet pakkede og var klare til at blive flyttet til den nye forretning, den ,næste dag. - Hvorfor pakkede hun dem egentlig ud, Miss Ku? spurgte jeg. - Hvorfor, din tossede gamle dame-kat, sagde Miss Ku, - hun skulle jo se på dem, så hun kunne lave et katalog, og også konstatere at hun havde fået, hvad hun havde betalt for. Det ved enhver fornuftig kat. Og forresten så jeg, at hun gjorde det. Jeg gik over til mrs. Durr og gned mig op ad hende for at vise hende, at jeg var ked af at hun skulle arbejde så hårdt. Så kom Guv og Mama også ned, vi gik alle ud i haven for at lugte til roserne.

Nogle dage senere kom Guv og Mama i en dyb diskussion. Omkostningerne i dette land er så fantastisk høje, at jeg bliver nødt til at få mig et job, sagde Guv. - Men det er du ikke rask nok til, svarede Mama. - Nej måske, men vi skal jo leve. Jeg prøver arbejdsanvisningen endnu en gang og hører, hvad de siger. Når alt kommer til alt kan jeg da skrive, jeg har været i radioen, og der er en hel del andre ting, jeg kan klare. Han gik ned og hentede vognen. Mama råbte efter ham: - Ku vil gerne med os til Walkerville, når vi henter posten! Lidt efter kørte Guv op foran hoveddøren, og Mama bar Miss Ku ud til vognen. De satte sig ind og kørte væk. Ved frokosttid vendte de tilbage og så meget nedtrykte ud.

- Kom med ind under sengen, Feef, sagde Miss Ku, - så skal jeg fortælle dig, hvad der skete. Jeg rejste mig og vandrede hen til vort konference sted under sengen. Da vi havde fået sat os rigtigt til rette, sagde Miss Ku: - Da vi havde hentet posten, og kørte vi hen til arbejdsformidlingskontoret. Guv stod ud af vognen og gik derind. Mama og jeg blev siddende i vognen. Et godt stykke tid senere kom Guv ud og så ud til at være godt gal i hovedet Han satte sig ind i vognen, startede den og kørte bort uden at mæle et ord. Vi kørte ned til det sted under Ambassador Bridge, du ved, Feef, dér hvor du også har været. Han standsede vognen og sagde: - Jeg ville ønske; at vi kunne komme ud af dette land! - Hvad skete der da? spurgte Mama.

- Jeg gik ind, sagde Guv, - og en kontorist ved skranken fnisede og brægede, medens han fingerede med sit indbildte skæg. Jeg gik hen til ham og sagde, at jeg ønskede arbejde.

Manden lo og sagde, at jeg ikke kunne få andet arbejde end andre...DP'er.

- Hvad er en DP'er? spurgte Mama.

- En DP'er er en displaced person, altså en person der er hjemløs, og dem bliver jeg

sammenlignet med, sagde Guv.

- Disse kanadiere tror, at de er Guds gave til verden, og at alle andre er kriminelle eller noget i den retning. Nå, men manden sagde, at jeg overhovedet ikke kunne få arbejde, hvis jeg ikke ragede mit skæg af. En anden kontorist kom frem og sagde:

- Vi skal ikke have hippier her, vi giver kun arbejde til kanadiere!

Miss Ku holdt inde og sukkede i dybeste medfølelse. - Guv bærer skæg, fordi han ikke kan barbere sig. Hans kæbeben blev jo mast af japanerne, der slog ham, medens han var deres, fange. Jeg ville ønske, at vi kunne forlade Kanada, eller det mindste komme ud til Ontario, tilføjede Miss Ku. Jeg var så ked af det, at jeg ikke kunne udtrykke det. Jeg vidste, hvad det ville sige at blive uretfærdigt behandlet. Jeg rejste mig, gik ind til Guv og fortalte ham, hvor ked jeg var af det. Miss Ku råbte efter mig:

- Sig ikke noget om det til Ranunkel, vi vil ikke ødelægge hendes illusioner om Kanada. Åh, jeg glemte, at hun ikke forstår kattesprog!

Resten af dagen var Guv meget stille og sagde ikke noget til nogen. Da vi gik i seng den aften, satte jeg mig ved hans hoved og spandt til ham, til han tilsidst faldt i søvn.

Efter morgenmad den følgende morgen, kaldte Guv på Miss Ku og mig og sagde:

- Hej, katte vi skal over til Dorwin Plaza og se Mrs. Durr's nye butik. Vil I med? Yessir, Guv! sagde Miss Ku mægtig oplivet. - Hvad med dig, Feef? spurgte Guv.

- Nej tak, ikke mig, svarede jeg, - jeg hjælper hellere Ranunkel med at se efter huset. Medens Guv, Mama og Miss Ku besøgte Mrs. Durr's nye butik, tog Ranunkel et ekstra bad, og jeg sad på Guvs seng og tænkte og tænkte.

- Whoops! råbte Miss Ku, mens hun for op ad trappen. -Du kan tro, Feef, at det er et dejligt sted, men jeg kan ikke blive her, jeg må først have lidt at spise. Hun løb gennem værelset; krøllede tæpperne sammen og for ud i køkkenet. Jeg sprang dovent ned af sengen og valgte en sikker vej ud til hende, en „sikker“ fordi jeg ikke ønskede at snuble i et af de krøllede tæpper. - Oj, jo! Hun har sandelig fået sig et godt sted at være! sagde Miss Ku mellem mundfuldene. - Hun har kort til alle lejligheder, selv lykønskingskort hvis du skulle komme i fængsel, og medlidenhedskort hvis du er dum nok til at rejse ind i Kanada, og medynkskort hvis du bliver gift. Hun har det hele! Hun har en masse af Guvs bøger, „Det tredje øje“ og „Lægen fra Lhasa“. Du skulle tage med derhen, Feef, det er bare op til Dougal, tværs over jernbanen, og så er alle butikkerne til højre for Dorwin Plaza. Guv vil tage dig med når som helst. Der er også franske bøger, Feef! Jeg smilede for mig selv, og Guv kluklo bagved mig. - Hvordan kan Feef læse, når hun er blind? spurgte han Miss Ku. - Åh, det tænkte jeg ikke på, sagde Miss Ku, - jeg glemte at den gamle ikke kan se.

Guv blev meget syg. Vi var bange for, at han skulle dø, men det lykkedes ham at klare den. En nat da jeg vågede over ham - de andre var for længe siden gået i seng - kom en mand fra den anden side af døden og stod ved siden af os. Jeg var vant til disse besøgende, det er alle katte, men denne besøgende var noget for sig selv. Blinde er, som jeg allerede har forklaret, ikke blinde i det astrale. Astralformen af Guvs legeme forlod denne verden og smilede mod den besøgende. I det astrale bar Guv en dragt, som det hører sig en høj abbed af den lamaistiske orden til. Jeg spandt som aldrig før, da den besøgende bøjede sig ned, kløede mig og sagde: - Hvilken vidunderlig ven du har der, Lobsang! Guv lod sine astrale fingre glide gennem min pels, sendte varme strømninger af lykke gennem mig, og svarede: -Ja, hun er en af de mest loyale personer på jorden. De diskuterede forskellige ting, og jeg lukkede for modtagelsen af telepatiske tanker, for man skal aldrig stjæle andres tanker, men kun lytte, hvis man er indbudt dertil. Noget kunne jeg dog høre:

- Som vi har vist dig i krystalkuglen, ønsker vi, at du skriver en ny bog, som skal hedde „Historien om Rampa“. Guv så trist ud, og den besøgende fortsatte: - Hvad

betyder det, om folk på jorden ikke tror på det? Måske ejer de ikke denne evne. Måske vil dine bøger bevirke at de får denne evne. Selv deres egen bibel skriver jo noget i retning af, at med mindre man bliver som barn på ny og tror...! Guvs astrallegeme, der var iklædt den høje ordens skinnende, gyldne dragt, sukkede, men han sagde: - Som du ønsker det! Når jeg er kommet så langt og har lidt så meget, ville det være en skam at give op nu.

Miss Ku kom trippende. Jeg så hendes astralform hoppe lige ud af hendes legeme ved chokket over at se de skinnende skikkelser. Guv og den besøgende vendte sig leende mod hende. - Du er velkommen, Lady Ku'ei, sagde den besøgende. - Og det er gamle bedstemor Feef også. I er altid velkomne, sagde Guv og lagde armen omkring mig. Guv holdt mest af mig, måske fordi vi begge havde lidt så meget her i livet. Vi, Guv og jeg, var stærkt knyttet til hinanden. Det var jeg meget glad for!

Om morgenen kom Mama ind for at se, hvordan Guv havde det - Ja, I stakler, udbrød han, - jeg skal til at skrive en ny bog. Hans bemærkning blev mødt med protester, også fra Ranunkel, der var kommet til. Mama og Ranunkel tog afsted til mrs. Durr for at købe papir og andre ting, der var nødvendige i denne forbindelse. Guv blev i sengen, og jeg blev der også for at passe på ham. Han var ikke rask nok til at skrive, men den bog skulle skrives. Han begyndte på den samme dag, siddende i sengen. - Tolv ord på hver linje og femogtyve linjer på hver side, det er trehundrede ord pr. side. Det giver omkring seks tusind ord pr. kapitel, sagde Guv. - Jah, det er vist rigtigt nok, sagde Miss Ku. - Og glem nu ikke, at et afsnit ikke gerne skulle indeholde mere end hundrede ord, tilføjede hun, - ellers trætter det læseren! Hun vendte sig fnisende bort og sagde: - Du burde skrive en bog, Feef. Det holder ulvene fra døren! Jeg smilede. Miss Ku var i godt humør, og det glædede mig. Guv strakte hånden ud og nulrede mit øre. - Ja, du skal skrive en bog! Jeg skal nok maskinskrive den for dig, sagde han. - Du skal fortsætte din „Historien om Rampa“, Guv, svarede jeg, - selv om du indtil videre kun har skrevet titlen. Han lo og rullede Miss Ku rundt i sengen, da hun forsøgte at komme op på hans skød i stedet for skrivemaskinen.

- Kom, Feef, råbte hun, idet hun sprang op. - Kom og leg med mig, og lad Guv lege klik-klak med sin skrivemaskine.

Mama talte med nogen, jeg ved ikke hvem. - Han er meget syg, sagde hun, - hans liv har været for hårdt. Jeg forstår ikke, hvordan han holder sig i live. Miss Ku nikkede mørkt til mig.

- Jeg håber ikke, at han kreperer, Feef, sagde hun hviskende, - han er meget nyttig for os. Jeg husker, hvor rar han var, da min søster døde. Hun var endnu ikke helt udvokset, da hun blev syg og døde i Guvs arme. Hun lignede mig meget, Feef, den fede barpigetype. Guv elskede min søster Sue. Åh jo, sagde hun, - du er også fast forankret i Guvs hjerte. Det er jeg også, han beundrer min intelligens! Jeg sprang op på sengen og gik tæt hen til ham. Han holdt op med at skrive og nussede mig, han havde altid tid til at beskæftige sig med os katte. - Du må ikke dø, Guv! sagde jeg, - det ville få vore hjerter til at briste. Jeg gned mit hoved mod hans arm, da jeg fik hans telepatiske svar. Jeg blev bedre, til mode og følte mig frem til fodenden af sengen og rullede mig sammen.

Breve, breve, breve, var der da ingen stillinger i Kanada? Havde de kun brug for arbejdsfolk? Guv søgte det ene job efter det andet, men det så ud, som om at kanadierne kun gav arbejde til kanadiere eller dem, der havde tilstrækkelig politisk indflydelse. Nogen sagde, at der var store muligheder i Britisk Columbia, så Guv besluttede sig at rejse dertil for ved selvsyn at konstatere, om det var sandt. Han samlede kræfter, og det blev bestemt, at Ranunkel også skulle med for at passe på ham. Dagen kom og de drog

afsted for at se, om forholdene i Vancouver var bedre.

Der var ingen glæde, når den vi holdt allermost af var borte, når minutterne går langsomt, når man venter i endeløse timer, venter og foruroliges. Huset var dødt og stille, og Manua gik rundt som i et gravkapel. Lyset var forsvundet fra min sjæl, jeg følte frygtens mørke gribetråde krybe ind på mig og fortælle mig, at han ikke ville veie tilbage, at han var syg, alt hvad der var frygteligt og skræmmende. Om natten krøb jeg sammen i hans kolde, tomme seng, efter at jeg havde sikret mig, at han ikke var der, at det ikke var et mareridt. Den blinde lever for sig selv, og frygt er for den blinde noget der tærer og forgifter sjælen.

Miss Ku legede med påtaget lystighed. Mama så efter os, men hendes tanker var andre steder. Der herskede en kulde, som ubønhørligt sivede ind i mig. Jeg sad på det telegram, han havde sendt, og prøvede at genvinde lidt styrke af det. Dette var en tid, som jeg må gå let hen over, selv i min beretning. Det må være nok at sige, at da døren gik op, og Guv kom ind, fyldtes mit hjerte med en usigelig glæde; min gamle krop var ved at briste af fryd, og jeg spandt så længe og højt, at jeg næsten fik ondt i halsen.

Jeg tumlede rundt, puffede til Guv med mit hoved, og skubbede til alt og alle.

- Vær nu ikke sådant et fjols, Feef, advarede Miss Ku mig, - man skulle tro, at du var en ung pige, der lige var kommet ud af vuggen i stedet for en gammel bedste-bedste-bedstemoderkat; jeg er chokeret over din letsindighed! Hun sad pertentlig med armene foldet over kors. Guv berettede alt om rejsen for Mama, og for OS også, hvis vi da kunne bekvemme os til at lytte i stedet for at spinde vores hoved af. Ranunkel havde det ikke så godt, rejsen og den fremmede mad havde hun ikke rigtigt kunne tåle, så hun måtte gå i seng.

Vi startede fra Toronto lufthavn og var i Vancouver efter fire og en halv time. Det var ganske hurtigt, når man betænker, at der er mere end fem tusind miles. Vi fløj i en højde af seks kilometer over Rocky Mountains. - Hvad er Rocky Mountains, Miss Ku? spurgte jeg hviskende. - Store sten med sne på toppen, svarede hun. - Vi fandt Vancouver meget venlig, et virkelig dejligt sted, fortsatte Guv. - Men der hersker megen arbejdsløshed. Der er lige så stor forskel på Ontario og Vancouver som på dag og nat. Det var dér vi skulle bo, hvis vi havde mulighed for det

Miss Ku kom farende. - Jeg tror Ranunkel, er ved at dø, sagde hun gispende. - Skal jeg ringe efter bedemanden?, Guv og Mama gik ind til hende, men stakkels Ranunkel led kun af rejsens anstrengelser og forandringen i klima og spisevaner. Guv var glad for at kunne konstatere og forsikre Miss Ku, at det endnu ikke var nødvendigt at tilkalde bedemanden!

- Se her! sagde Guv til Mama. - leg så denne her i Vancouver og kunne ikke nærme mig for at købe den. Den ligner Mrs. Durr på en prik. Jeg har købt den til hende. - Feef, sagde Miss Ku ophidset, - han har købt en lille porcelænsfigur, der forestiller en dame, hun ligner fuldstændig Mrs. Durr. Samme hårfarve, samme ansigt, og hun har krinoline ligesom Mrs. Durr. - Avra! udbrød Miss Ku, - det kommer til at slå bunden helt ud på hende i Old Kent Road! - Jeg måtte le, Miss Kus måde at udtrykke sig på var helt international, hun anvendte sommetider franske udtryk, og ikke altid de pæneste! Da vi om aftenen var kommet i seng, og jeg lå ved siden af Guv, fyldtes mit hjerte med en umådelig glæde. Bragene fra de rangerende tog syntes ikke længere at genere eller at lyde så truende. Nu da den ene jernbanevogn bumpede ind i den anden og skubbede den fremad, syntes den at sige: - Han er tilbage, ha ha! Han er tilbage, ha ha! Jeg strakte mig og strøg blidt Guv med hånden, og faldt så i søvn.

I de næste par uger var Guv travlt beskæftiget med „Historien om Rampa“. Der kom særlige besøgende fra astralverdenen og talte med ham hele natten igennem. Som Guv fortæller i sine bøger, findes der ingen død - „død“ er bare processen ved at blive

genfødt i en anden eksistens. Det er altsammen for kompliceret til at en kat skal kunne forklare det. Men det er så enkelt, så naturligt. Hvordan skal man kunne forklare processen med at trække vejret, eller at gå? Hvordan skal man kunne forklare processen med at se? Det er lige så svært at forklare alt dette, som det er at forklare, at der ikke findes nogen død. Det er lige så let at forklare, hvad livet er, som det er at forklare, hvad døden ikke er. Guv og katte - kan altid se ind i astralverdenen og tale med folk fra astralverdenen.

Tiden var kommet, hvor vi måtte tænke på at finde et andet sted at bo. Windsor gav os ingenting. Der var ingen arbejdsmuligheder, og omgivelserne ved Windsor var kedelige og uinteressante. Der var meget lidt skovbevoksning i området, der var et industriområde af mindre betydning. Atmosfæren, luften var meget fugtig på grund af de store saltforekomster, der fandtes under hele byen. Som Miss Ku så rigtigt bemærkede: - Du store hankat! Hvor er Windsor dog et dødt hul! - Vi studerede kort og læste bøger og tilsidst besluttede vi os til at flytte til et sted på Niagara halvøen. Mama satte en annonce i aviserne i håb om at leje et anstændigt hus.

Svarene kom, og de fleste folk som havde hus at leje ud mente åbenbart, at deres hus var lavet af mursten at guld, at dømme efter den leje de forlangte.

Vi underrettede vores husejerske om at vi ville flytte og hun smigrede os ved at blive meget ked af det. Nu kom tiden for den store rengøring. Ranunkels hobby er at lege med en brølende støvsuger, og dette var en lykkelig undskyldning for hende, til at gå rundt med den hylende tingest hele dagen. Guv måtte holde sengen, da han havde haft tre hjerteanfald den seneste tid, og også havde døjet med sin tuberkulose og andre skader.

At skrive „Historien om Rampa" havde taget hårdt på ham. Mrs. Durr besøgte os og sagde til Mama, at hun ville køre for os når som helst vi ønskede det, Det vil sige Mama og os katte, Radunkel måtte tage sig af Guv. Vi kunne altid regne med mrs. Durr, når det gjaldt tjenester; jeg vidste også, at hun ville få hjælp af Chuli.

Vi skulle bo i en møbleret lejlighed og skulle derfor sælge alle vore møbler, der var næsten nye. Men ingen ville købe dem kontant; kanadierne foretrækker at gå til pengeudlånere, som de kalder „Pengeinstitutter", fordi de tror, at det gør handelen mere agtværdig. Når de har opnået at få pengene fra disse pengeudlånere, køber kanadierne som regel noget, der er rigtigt prunkende og flot, og betaler af på lånet hver uge. Miss Ku fortalte mig, at hun engang havde set en annonce, hvori der stod, at man kunne købe en hvilken som helst vogn, bare man betalte ti dollars i udbetaling. Men tilsidst hørte Mama og Guv om en meget flink ung mand, som skulle giftes, og de besluttede sig til at give ham de fleste af møblerne i bryllups- gave. Mama havde foretaget en undersøgelse, som viste, at det ville have været ret usikkert, om de ville have fået lov at overføre møblerne! Vi skulle derfor kun tage nogle af de ting, som vi holdt mest af, og havde truffet arrangement med et flyttefirma. Miss Ku og jeg var meget glade for, at vi fik vores savbuk med. Vi havde en gammel savbuk, som vi brugte som neglefil og som platform til at springe ned fra. Vi havde også en aftale med Guv om, at vi ikke ville skramme møblerne, så længe vi havde vores neglefil. Besøgende stivnede sommetider når de så savbukken mellem møblerne, men Guv sagde altid:

- Vi giver pokker i, hvad folk mener, mine katte kommer i første række!

Nede i haven kaldte Miss Ku højlydt: - Hej! Kat på den anden side af vejen, kom her! Snart kom katten ud af bag-døren, så sig til begge sider for trafikken og smuttede så over vejen. Hun stod med næsen presset op mod lågen og ventede på, at Miss Ku skulle sige noget. - Vi flytter, kat! sagde hun, - vi rejser derhen, hvor vandet flyder hurtigt. Vi flytter ind i et hus med træer. Du har ingen træer, kat! - Det må være vidunderligt at flytte rundt sådan som du gør, Lady Ku'ei! bemærkede katten fra den anden side af

vejen. - Jeg går ind nu, men jeg sender dig et telepatigram, når vi er flyttet ind i det nye hus.

Den næste morgen kom flyttemændene efter de ting, som vi skulle have med os. Tingene blev båret ned ad trapperne og ind i en lastbil, som Miss Ku sagde var lige så stor som et hus. Dørene blev lukket med et brag, og vore ejendele begyndte på deres store rejse.

Nu måtte vi sidde på gulvet ligesom rugehøns. Jeg kunne ikke længere støde på noget, der var ingen ting der stod i vejen!

- Hej! Feef, vi har-u-ikke' sagt farvel til loftet, sagde Miss Ku. Jeg sprang op og for sammen med hende op ad trapperne. Sammen klatrede vi op på hanebjælkerne, som holdt taget på plads. Disse bjælker var af valnød, fra træer der voksede på grunden, da indianerne levede i området. De var pragtfulde at skærpe kløerne på; Miss Ku og jeg hvæssede vore kløer til det fuldkomne, hvorefter vi krøb gennem et lille hul nær ved skorstenen, som mennesker ikke kunne komme igennem. - Far-vel edderkopper! råbte Miss Ku, - nu kan I lave nogle flere spindelvæv, men I kan ikke fange os! Vi rullede os for sidste gang i støvet på gulvbrædderne, som var blevet efterladt, da elektrikerne kom, og så for vi nedad trapperne igen, så hurtigt at vi næsten tabte pusten.

En vogn rullede op foran døren. Miss Ku sprang op i vindueskarmen og råbte: - Kom nu, Ruth, for sent igen som sædvanlig! Hvad er der i vejen med dig, har du bly i fødderne? Mrs. Durr kom ind ad døren, og vi sagde allesammen godmorgen til hende. Så, bar de allesammen, undtagen Guy, små ting ned ad trapperne og puttede dem ind i vognene. Guv var ikke rask, og der blev lavet en slags seng til ham i den store vogn. Ranunkel skulle køre den, fordi Guv var syg, og de skulle gøre turen i to omgange. Mama, mrs. Durr, Miss Ku og jeg skulle foretage hele strækningen på fire hundrede og fyrre kilometer på én dag. Snart var alt klart, og vi kunne køre.

-Farvel, Guv, råbte jeg, vi ses i morgen. - Farvel, Feef, svarede han, - væu nu ikke bekymret, alt er i den bedste orden. Okay! sagde Miss Ku - lad os komme afsted! Mrs. Durr gjorde noget med sine fødder, og vognen kørte. Over jernbanebroen, op forbi Walkerville posthus, hele vejen frem med Windsor lufthavn til venstre. Jeg kendte området, men snart kom vi ind på nogle nye veje, og jeg måtte støtte mig til Miss Ku.

- Saint Thomas forude! råbte Miss Ku. Åh! tænkte jeg, er vi stødt sammen med nogen, er vi døde? Hvordan i alverden er det gået til, at vi møder Sankt Thomas? - Vi skal have noget mad, Feef, så snart vi er ude af denne flække, bemærkede Miss Ku. Så slog det ned i mig, og jeg rødmede over min dumhed; St. Thomas var en lille by. I Kanada bliver en lille landsby og en noget større landsby betragtet som en by. Nå, jeg formoder, at franskmænd også har deres særheder, hvis jeg bare kendte nogen af dem.

Vi kørte i en fire timers tid, og til sidst sagde Miss Ku: - Der er noget der siger mig, at vi er nær ved-ja-der er, Fort Erie hotel. Der er vand foran os, Feef, det er den anden ende af søen. - Er vi der, Miss Ku? spurgte jeg.- Du gode Gud, nej, svarede hun, - vi skal køre længe endnu.

Vognen drejede til venstre, og skarpt til højre. Motoren blev svagere og stoppede. Der lød nogle svage lyde fra udstødningsrøret. I nogen tid var der ingen, der sagde noget, så udbrød-Miss Ku: - Nå, så er vi her, Feef. Saml dine ting sammen. Mama og mrs. Durr gik ud af vognen og bar Miss Ku og mig ind i endnu et midlertidigt hjem. Nu bekymrede det mig, hvornår Guv ville ankomme, men det blev nok ikke før den næste dag.

Tolvte kapitel

- Vi må skynde os, Feef, sagde Miss Ku, - Guv og Ranunkel kommer i morgen, og vi må kende hver eneste tomme af stedet her, før de kommer. Følg mig! Hun drejede om og gik foran mig ind i et værelse. - Dette er dagligstuen, bemærkede hun, - spring op her, det er tre katte højt, og så vender du front mod et vindue. Hun førte mig videre og udpegede ting af interesse. Så vandrede vi ind i det værelse som skulle være Ouvs og mit soveværelse. - Jeg kan se vandet gennem træerne, Feef, sagde Miss Ku. Så brød der en frygtelig skrigende lyd ud under os, en hvæsende, skramlende, skurrende lyd. Vi sprang op i vejret af skræk, og da vi kom ned, faldt jeg ved siden af sengen og ramte gulvet - Ved halvtreds hankatte! udbrød Miss Ku, hvad var det? Heldigvis talte Mama til mrs. Durr i det samme: - Åh! Det var den pumpe, jeg talte om, alt vandet bliver pumpet op fra søen.

Vi satte os beroliget ned, der var ikke noget at være bange for. - Der må være en gittertingest her, Feef, sagde Miss Ku.

- Det må der være for at lede vandet ud, hvis huset skulle blive oversvømmet eller sådant noget. Til at begynde med lød der en dæmpet brølen under os, og varm luft ramte os ligesom en kæmpes ånde. Vi vendte og flygtede ned under sengen og ventede. - Åh hvad! sagde Miss Ku ærgerlig. - Det er jo ingenting, det er kun en varmeblæser. Jeg troede først, at det var den største hankat i verden, som kom efter os.

- Feef! Miss Ku gav mig et puf; jeg var døset hen. - Feef, der er en lille skov udenfor. Jeg regner med, at Guv vil lade os lege i den, når han kommer på benene. Det gjorde helt ondt i mig at vide, at Guv var ude på vejene og ikke ville kunne være her før i morgen. For at vende mine tanker fra sådanne ting, rejste jeg mig og vandrede lidt rundt, mens jeg følte mig omhyggeligt for. Et eller andet sted og kom der et „tap-tap“ som lyden fra en gren, der slår mod et vindue. Stedet var ikke noget særligt vidunderligt, det var ganske mishandlet, men det kunne gå an til en midlertidig indkvartering. Det var ikke et sted, som vi ville kalde et hjem, vi ville ikke have levet der for altid, selv om vi kunne have fået det gratis.

Den nat gik vi tidligt i seng. Mrs. Durr skulle køre tilbage til Windsor om morgenen. Miss Ku og jeg havde håbet på, at hun ville være blevet nogle dage, men da vi tænkte nærmere over det, blev vi enige om, at hendes bøger ville være ensomme uden hende. Mr. Chuli Dtirr voksede også op, og var ved at blive en fin siamesisk hankat og behøvede en til at se efter sig. Om natten begyndte pumpen at hvine og skribe, og varmesystemet hvæsende og piftede. Udenfor knagede træerne, og deres blade hvislede i nattevinden, som blæste ind fra søen. Miss Ku krøb tæt ind til mig og hviskede med skælvende stemme: - Ih altså!, Det er et spøgelsessted, Feef, med alle disse træer, og jeg så en stor edderkop, der så lige ned på mig! Natten forekom mig meget lang, og jeg begyndte at tro, at den aldrig ville få ende, da jeg hørte en svag kvidren fra fuglene ude i træerne, da de begyndte deres dag med at finde føde. Et eller andet sted udenfor vinduet kradsede et egern støjende. Jeg kunne mærke, at dagen var over os.

Mama rørte på sig og stod tøvende op af sengen for at møde den ny dag, hvor så meget skulle gøres for at få det nye sted i orden. Miss Ku og jeg vandrede rundt og prøvede at finde ud af, om der var noget sted, hvor vi endnu ikke havde været på vor inspektion. Vi vidste, at der var en stor kælder under huset, men Mama havde fortalt os, at vi ikke kunne komme derned, før Guv kom, fordi der var pumper og andre ting, der brunnede og bevægede sig. Vi jokkede dovent ind i de forreste værelser og sprang op i vindueskarmen. Nu har jeg aldrig! Har du nogensinde? udbrød Miss Ku. - Der er et tyvagtig egern - nej - der er hundreder af dem, og de spiser vore træer! Hun stampede, i gulvet af arrigskab, og for at formilde hende sagde jeg: - Hvordan er der udenfor, Miss Ku? - Åh det er et miserabelt sted, bemærkede hun, - træerne trænger til beskæring,

grunden trænger til at blive gjort ren, huset trænger til maling, det er den sædvanlige historie med de huse vi lejer. Når man læser om dem i annoncerne får man indtryk af, at det er et palads. Når man så ser det, undrer man sig over, hvordan det kan klare endnu en vinter.

Resten af morgenen var meget streng, møbler skulle flyttes, og der skulle gøres rent, og der var kun Miss Ku og mig til at fortælle Mama og mrs. Durr, hvordan det skulle gøres. Vi var ganske udmattede, da Miss Ku så ud af vinduet og sagde: -Guv og Ranunkel er netop kommet. - De er lige kommet tidsnok; til at jeg kan sige farvel til dem! sagde mrs. Durr, - for jeg må køre nu for ikke at komme i vanskeligheder!

Vi blev inden døre hele dagen og arbejdede. Den følgende dag var det meget varmt og solrigt. Guv sagde: - Kom, katte, lad os gå ud i haven! Han tog mig op og satte mig på sin skulder. Miss Ku dansede allerede foran døren af glæde. Vi gik ud, og Guv satte mig ned på jorden ved foden af et stort træ.

- Åh! sagde Miss Ku. - Træerne er vel nok store! - Jeg plejede at klatre i sådant et stort træ, Miss Ku, svarede jeg, -vi havde sådanne træer i Frankrig. - Garh! - snerrede en baggårdskats sure stemme, - I ... udenlandske katte er der ikke meget ved. Den gamle blinde kat dér har aldrig i sit liv klatret i et træ, kun kanadiske katte kan klatre, og de kan klatre! Han vendte sig om og råbte hånende over til en bedemandkat. -Disse udenlandske katte tror, at vi katte er nogle bondeknolde, der ikke kan klatre! - Er dette sådan en kanadisk kat? svarede jeg. - Så lad mig vise dig, at en gammel blind kat kan klatre! Jeg tog fat om træstammen og klatrede op, sådan som jeg havde gjort det i Frankrig i de gamle onde dage. Jeg klatrede en ti, tolv meter op og lagde mig i min fulde længde på en gren.

Mama kom bekymret farende ud, og Ranunkel kom også farende. De for om på den anden side af huset, hvor der hang en stige. Guv stod nedenfor træet, så han kunne gribe mig, hvis jeg faldt. Mama og Ranunkel kom løbende med stigen, Guv tog og satte den op ad stammen. Langsomt kravlede han op, løftede mig forsigtigt op og satte mig på sin skulder.- Dumme gamle damekat, sagde han mildt, - hvem har nogensinde hørt om en blind kat, der klatrede i træer! Jeg var så ked af det, jeg kunde høre hans hjerte banke, og jeg tænkte på hans hjerteanfald. Og dog, jeg havde vist den dumme kat noget!

Miss Ku lå på ryggen og lo og lo og lo. - Åh, Feef! og hun, da hun fik kontrol over sin lystighed. Det var det morsomste, jeg har set i årevis, du skræmte agernet fra en halv snes egerne; de sprang væk som forfulgt af fanden. To bu -gårdskatte for bort som lyn, og en forhutlet hund efter dem. Du er ikke dum, Feef! Hun var så fornøjet, at hun lagde sig på ryggen og rullede, og rullede og rullede. - Du skulle have dit hoved undersøgt, Feef, sagde Guv, - men der er vel og noget at undersøge. Men det gjorde altsammen ikke noget, jeg var glad for, at en gammel, fransk siamesisk kat kunne få Miss -Ku til at le!

Guv og Mamu tog ofte Miss Ku og mig med i skoven og lod os lege inde mellem træerne. Vel vidende at vi katte var noget utilregnelige, holdt Guv en stige i beredskab! Der var en masse slanger i dette område, og Miss Ku var meget interesseret i dem. Jeg var som altid meget forsigtig, fordi jeg var bange for, at jeg skulle komme til at træde på en af dem. Der var et gentleman jordsvin, der boede i en hule tæt ved et gammelt træ. Jeg talte med ham mange gange. Miss Ku sagde, at han plejede at sidde foran sin dør og iagttage os, når vi gjorde gymnastik. Vi holdt os naturligvis på en vis afstand, da vi ikke var blevet præsenteret, men vi havde respekt for ham, og han fortalte os en mængde om stedet og om de lokale beboere af træerne og den nærmeste omegn. - Pas på vaskebjørnen, sagde han, - han kan godt være lidt ubehagelig, hvis han bliver gal, og han kan ordne rumpen på en hvilken som helst hund. Nå, men jeg må ned og rydde op! Han forsvandt og Miss Ku sagde: - Ih altså! Hvad i himlens navn er en vaskebjørn? -

Jeg er bange for, at jeg ikke kan fortælle dig det, Miss Ku, svarede jeg. Hun sad en tid og kradsede sig eftertænksomt i øret, og sagde så: - Mama samler disse dyrebilleder fra tepakkerne. Jeg vil prøve at kikke på dem, når vi kommer ind. Vaskebjørne? Hmm! Vi gik ind. Ranunkel gjorde stadig rent Vi var altid forsigtige med ikke at komme i vejen for hende, når hun fik sine rengøringsdiller, for vi ville så nødtigt fejes med ud, hun var så effektiv. Alt var snavs for hende, når hun havde en kost eller en støvsuger i hånden. Miss Ku rodede med noget, og jeg hørte ting falde på gulvet. - Hvad laver du, Ku? spurgte Ranunkel let irriteret. - Kom ind i soveværelset, Feef, sagde Miss Ku, - lad være med at tage dig af Ranunkel, hun er i dårligt humør, fordi støvsugeren ikke vil makke ret.

Der var også en bådtingest, som Guv havde lejet en dag, da solen stod højt på himlen og varmede så dejligt. Han havde været meget opsat på at komme ud at sejle og opfordrede os til at tage med. - Kom med katte, ud på søen. - Ikke mig, Guv, svarede jeg nervøst, regn ikke med mig! - Åh kom nu, Feef, ad være med at være så pjattet! sagde Guv. Mama bar Miss Ku, og Guv bar mig. Vi gik ned ad stien til søen, og Guv gjorde denne her bådtingest klar og holdt den stramt i et reb, så den ikke kunne undslippe. Mama og Miss Ku gik ud i båden og Guv løftede mig over i den. Der var en rokken og et plask eller to, og jeg mærkede, at vi rørte på os. - Jeg vil ikke starte motoren, sagde Guv, - støjen bliver nok for meget for dem. Vi gled af sted, og Miss Ku sad oppe foran og sang „Jeg er en søfarende kat“ Uheldigvis måtte hun afbryde den og stønne: - Uh! Jeg bliver søsyg!

Guv tog et stykke snor frem og trak i den, og motoren brølede op og havde nær skræmt, os fra vid og sans! Båden gik meget hurtigt, og Miss Ku blev så interesseret, at hun glemte at blive syg. Hun råbte til mig: - Vi er ti meter fra Amerika, Feef, dette er den store ø. Det er også dejligt at sejle! Heldigvis trak skyerne for solen, og Guv besluttede sig til at vende næsen hjem. Det var jeg meget glad for, jeg var ikke særlig glad for at have alt det vand omkring mig. Jeg kunne ikke se meningen med at flyde rundt i en ting, der måske kunne synke; det forekom mig at vi havde haft ulykker nok; vi behøvede ikke ligefrem at udfordre skæbnen. Vi vendte hjem og drak te. Aftenerne blev kortere nu, så vi gik tidligt i seng.

Miss Ku og jeg sad i en vindueskarm i Guvs soveværelse. Udenfor havde vi alle nattens lyde. Under gulvet hørte vi en markmus sige at den måtte skaffe mere føde til den kommende vinter. Pludselig krøb MissKu sammen og knurrede dybt nede fra struben. -Du godeste! udbrød hu - Der er en kæmpemæssig kat i sribet fodbolddragt! En meget behagelig telepatiske stemme brød ind: - Er I udenlandske katte jeg har hørt om? - Det kan du tro, Brormund, svarede Miss Ku, -men hvem i alverden er du? Stemmen kom igen, og der var en anelse af latter i den: - Jeg er vaskebjørnen Raku, jeg bor her og holder alle omstrefjende hunde væk. - Vi er glade for at hilse på dig, svarede Miss Ku, - specielt fordi der er en tyk glasplade mellem os! - Åh! Du behøver ikke at frygte noget fra min side, svarede vaske bjørnen Raku - Jeg respekterer altid lejernes interesser. Men nu må jeg til at bestille noget.

- Miss Ku, sagde jeg. - Han syntes at være en meget behaglig herre, hvordan ser han ud? Hun tænkte sig om et øjeblik, satte sig så ned for at vaske sig og svarede: - Tjah, han ser ud som en gevaldig stor hankat, den største du nogensinde har set. Større end mange hunde. Striber på hele halen, som om han havde haft våd maling på tremmerne i sit bur. Og han har kløer...! Hun tav for at give det mere eftertryk og tilføjede:

- Han har kløer som den ting Ranunkel brugte til at rage op mellem de visne blade med. Åh! En meget behagelig herre, hvis man er gode venner med ham, og der er en tyk mur imellem. Stemmen kom igen: - Hej! Før jeg glemmer det, I er velkomne til at bruge skoven, som om I ejede den, I er meget velkomne!

- Vi er meget bærede, svarede jeg, - jeg vil bede Mama om at invitere dig til te en gang. - Nå! udbrød Miss Ku. - Jeg tror, jeg vil se dyne. Det bliver en travl dag i morgen, Guv tager mig med til Ridgeway, jeg skal foretage nogle indkøb. Hun vandrede afsted og lagde sig til at sove ved siden af mama.

Vejret blev meget snart koldere. Bladene faldt af træerne med en uafbrudt tør raslen, og egerne som havde været lade på grund af det varme efterår, rodede ivrigt op i de høje stakke af blade i forsøg på at finde agern. Ranunkel, rev blade sammen, talte om blade og lugtede af blade. Og stadig kom der blade ned fra træerne i en endeløs række og overflod. Røgen fra afbrændte blade steg op mod himlen fra alle husene i området og fra de udstrakte parker. Luften blev koldere, og Guv gik ikke ud uden frakke. Ranunkel pakkede sig ind, som Miss Ku sagde, som om hun boede på en usædvanlig kold nordpol. En morgen da vi vågnede, fandt vi sne drivende tværs over søen; den samlede sig i driver foran huset, og gjorde vejene ufremkommelige. Sneplovene kom ud og lavede en forfærdelig støj når deres plovskær skurrede og bumpede på den frosne overflade.

Efter sneen frøs det hele til. Søen frøs, og en lille flod i nærheden blev til en solid isklump. Vanvittige fiskere kom med specielle redskaber og lavede huller i den metertykke is, for at de kunne sidde der og ryste af kulde og bilde sig ind, at de fangede fisk. Morgen efter morgen sneede vejene til, og trafikken gik i stå. Stormene for rasende og hylende omkring huset. En nat standsede vandpumpen. Guv stod ud af sin seng klokken to om natten og gik ned til søen med en stor jernstang og en tung hammer. Mama stod op og satte vand over for at lave te. Jeg kunne høre hamren og isen brække. - Miss Ku, spurgte jeg. - Hvad er der på færde. - Hvis Guv ikke kan brække isen i stykker foran indløbet, får vi ikke noget vand hele vinteren. Forstår du, Feef, det er så koldt, at søen er frosset til. Guv er gået ud for at brække isen op, så vi kan få vandet ud af vandhanen. Jeg gøs, dette Kanada syntes at være et koldt, grusomt land, uden de behageligheder som man ville finde i Europa.

Da kulden kom, satte Mama hver aften mad ud til de vilde dyr, der ellers ville være døde af sult. Mister Vaskebjørn var meget taknemmelig og kom hen til vinduet hver aften. Mister Kanadisk Grævling kom også, men den morsomste episode lavede Muntre Mus! Ranunkel var nede i kælderens en dag for at vaske, da en meget venlig, veltalende mus kom hen og satte sig på hendes fod. (Miss Ku siger, at det er en lemming, men mus er godt nok for mig). Denne mus kom til at holde meget af Ranunkel, og det modsatte syntes også at være tilfældet. Efter episoderne med aberne er der intet, der kan forbyde os hos ranunkel - Vi må huske på vore gode manerer og ikke æde den lille fyr, sagde Miss Ku. Ranunkel og Muntre Mus havde mange dejlige stunder sammen i kælderens. Miss Ku og jeg forsikrede ham, at vi ikke ville gøre ham noget ondt, så han tog ingen notits af os men løb bare i hælene på ranunkel. Det var meget rørende!

Vinteren gav op for forårets komme, og vi var glade for at kunne forlade dette sted og flytte til et andet nærmere ved forretningerne.

Der var stadig intet og til Guv. I desperation skrev han til kanadas premierminister, til indvandringsministeren og til arbejdsministeren. Ingen af dem syntes at have den mindste interesse for ham; disse ministre forekom at være verre end dem i andre lande. Jeg formoder, at det er fordi Kanada er så ukultiveret, så uvenligt. Nu lever vi i håbet om at få nok penge til at kunne komme ud af Kanada!

Jeg sad i vinduet i vor nye lejlighed og havde en hyggelig snak med en kat, der drev et motel. Jeg fortalte ham om vore oplevelser. - Av, Feef -sagde Miss Ru. - Du skulle skrive en bog! Jeg spekulerede meget over det, og midt om natten da vi begge var vågne, diskuterede jeg sagen med Guv.

- Guv, sagde jeg. - Synes du, at jeg skulle skrive en bog?

- Det kunne du sikkert, Feef, svarede han. - Du er en meget intelligent gammel bedstemor: - Jamen jeg kan ikke skrive på maskine, protesterede jeg. - Du skal diktere den til mig, så skal jeg skrive den for dig, Feef, sagde han. Om morgenen satte vi os ned og Han lukkede skrivemaskinen op, den gamle grå Olympia, der allerede havde skrevet „Det tredje øje“, „Lægen fra Lhasa“ og „historien om Rampa“. Han satte sig ved skrivemaskinen og sagde: - Kom så, Feef, begynd at diktere! Så på hans opfordring, og med Miss ku til at hjælpe mig, har jeg nu afsluttet denne bog. Kunne De lide (=like på norsk) den?

andre Rampa-bøger verdt å lese som finnes online:

HISTORIEN OM RAMPA

Få bøger har skabt større polemik end Lobsang Rampas selvbiografiske værker. Forklaringen er ganske simpel: når en englænder hævder, at en tibetansk lamas sjæl har overtaget hans legeme og skriver sin historie gennem ham, bliver han forståeligt nok mødt med skepsis og spot. Når han desuden i detaljer beretter om de mest dramatiske og fantastiske oplevelser, som forudsætter besiddelse af personlige kræfter og evner hinsides almindeligt anerkendte naturlove og udover, hvad almindelige dødelige besidder, så må reaktionen blive voldsom.

Men voldsomheder af den art udspringer som regel af uvidenhed, at se ind i det ukendte er forvirrende. Men den kendsgerning, at dr. Rampa nu har mange tusinde tilhængere og endnu flere læsere over hele verden er bevis på, at ikke alle hjerner er lukkede for det ukendte. For denne store læzerskare. Og for de skeptiske, der ikke har været i stand til at tilbagevise eller forklare hans historie, har Lobsang Rampa skrevet denne sin tredje bog. Hvordan man end vil opfatte den, den er i alt fald fornøjelig og særdeles spændende læsning, vel værd at stifte nærmere bekendtskab med.

DE GAMLES VISDOM

Orientalisk livsvisdom og religion vinder stadig mere indpas i den vestlige verden. Ikke mindst de unge forkaster vor livsform og civilisation og søger et andet, mindre materialistisk grundlag at leve deres liv på.

For dem er denne bog skrevet. Den er tænkt som en hjælp til den søgende, der prøver at orientere sig i orientalsk filosofi og religion, dels ved på ét sted at samle og forklare betydningen af den forvirrende mængde fremmedartede, ord og begreber, som man uundgåeligt støder på under sin læsning, dels ved at give anvisninger på ufarlige og gavnlige øvelser til opnåelse af fred, harmoni og indre tilfredshed, kort sagt: åndelig og fysisk sundhed. Mennesker Over hele verden anerkender dr. Lobsang Rampa som deres åndelige vejleder, og trods, forfølgelse og latterliggørelse sælges hans bøger i store oplag. Hvilket Ikke er noget under, for selv den mest vantro må indrømme, at man kun yderst sjældent bliver præsenteret for så fascinerende og tankevækkende værker som hans.